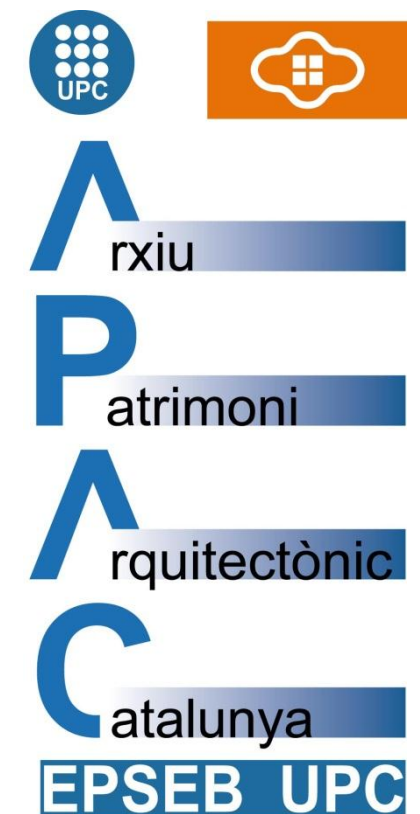

La Casa Elizalde, història i arquitectura

Treball fi de grau

Grau en Ciències i Tecnologies de l'Edificació

Alumne: Xavi Quer Zambrana

Tutor: Benet Meca Acosta

Juliol 2014

SUMMARY

Casa Elizalde's building was built by Emili Sala Cortés and it's included in "Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de la ciutat de Barcelona". This project is about the architecture of this building and it contains the graphical current state drawings as well as an historical study to try to understand globally the building, its evolution over time and the used materials.

The building has this name because of the family that lived more years there, specifically from 1895 to 1964. This impressive eclectic palace has the typical structure of the neoclassical buildings from the catalan bourgeoisie who lived in the new Eixample district. The sober façade is like a renaissance palace. The building has three floors: the first floor (which was where the family lived), the service and the attic floor but over the years the house received new uses. There were new times and the size of the house allowed to receive the offices of the family business dedicated to the manufacture of engines. These uses affected the inner gradually and it lost the original splendor. In 1964 the building was sold quickly initiating a process of deterioration that only the intervention by the City Council was able to avoid. The building was included in the catalog of historic buildings in the city and then the building was bought by the City Council in attempting to turning it into an equipment.

This project is based on data collection, the analysis and the current state sketches, in research and collect historical information about the building and finally in a current state photographic study . Then, with this work as a base, I could write the historical memory, graphical documentation and architectural details.

INDEX

1. INTRODUCTION	1	2.4.3.5. ACABATS I MATERIALS	20
2. MEMORY	1	2.4.4. REPORTATGE FOTOGRÀFIC	21
2.1. THE STYLE CRISIS AND ECLECTICISM	1	2.4.5. CROQUIS	31
2.2. EMILI SALA CORTÉS BIOGRAPHY	3	2.5. METODOLOGIA DE TREBALL	36
2.3. ARCHITECTURAL CHRONOLOGY OF EMILI SALA CORTES	4	2.5.1. CERCA D'INFORMACIÓ	36
2.4. LA CASA ELIZALDE	6	2.5.2. PRESA DE DADES I EINES UTILITZADES	38
2.4.1. PRESENTACIÓ	6	2.5.3. PROCÈS DE DIGITALITZACIÓ	39
2.4.2. DADES HISTÒRIQUES	7	2.6. DOCUMENTACIÓ GRÀFICA	41
2.4.2.1. HISTÒRIA DE L'EDIFICI	7	2.6.1. INDEX DE PLÀNOLS	41
2.4.2.2. FOTOGRAFIES ANTIGUES	15	3. CONCLUSIONS	42
2.4.3. ANÀLISI DE L'EDIFICI	16	4. REFERENCES	42
2.4.3.1. GENERAL	16	5. THANKS	43
2.4.3.2. FAÇANES	16		
2.4.3.3. ESTRUCTURA	18		
2.4.3.4. COBERTA	19		

1. INTRODUCTION

The reasons for this project about the building of the cultural center La Casa Elizalde were, first, the possibility of choosing a building within the proposed Catalogue of Architectural Heritage of Barcelona suggested by Graphical Expression Department and File Architectural Heritage of Catalonia (APAC). Second, the convenience to get data from the building because it's a public building where theoretically there wouldn't be access problems.

As a fan of the engine that I am, this building attracted me because of the direct relationship with the founding family vehicles brand called Elizalde. Originally, the building was built as the residence of Francesc Jaurés and Josefa Rouvier Elizalde but they had no offspring so the building becomes property of Arturo Elizalde who lived until 1964. Was during this time when the building was used as offices of the brand family.

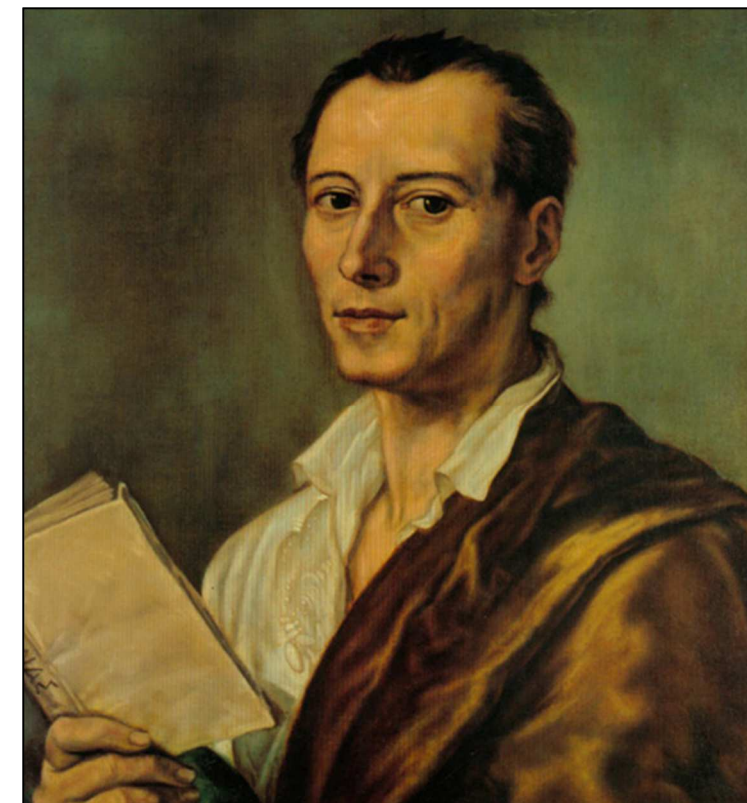
The main objective of this project is an historical and architectural study about the building, determine and represent the current state of it, analyze the possible differences compared to the original project and have a vision of historical and architectural evolution over time. An other reason is the chance to collaborate with my knowledge acquired in the university to include this study in the Archives of Architectural Heritage of Catalonia (APAC) of the Universitat Politècnica de Catalunya.

2. MEMORY

2.1. THE STYLE CRISIS AND ECLECTICISM

The architecture of the nineteenth century is marked by a major problem: the crisis of styles. There was not a novelty, a new style for the century in question, or to a specific territory, or country; There was a range of possibilities, ranging from Ancient Greece to the Far East, and architects didn't create a new styles although they were aware.

The look toward the past was from a critique of modernity. Retrieve a lost paradise because of the degradation of the rejected present. There were no differences in how the Romantics looked to the Middle Ages tried to return to a society without class struggle without class exploitation and more humble Christian faith. Johann Joachim Wincklemann, founder of art history, looked to the Greeks claiming their superiority, which had achieved a balance between naturalism and idealism that gave rise to artistic perfection to imitate.

Johann Joachim Wincklemann

Moreover, the Gothic style had been discredited since the time of the Renaissance, since humanists began to see the Middle Ages as a nasty break occurred between Roman antiquity and modernity. The nineteenth century claimed this style valuing again its elements not only in terms of art and architecture, but the Gothic revival had the ambition to go further than any other aspects like society, economy, religion, etc., because in this also aspired to return to the medieval past.

Initially started as an admiration for all melancholic and romantic that had the gothic. Then once began the nineteenth century, was followed by religiosity aroused, and finally because of the structural and constructional qualities he had. Began to oppose the neoclassical, which was another option, and it turned into opportunities for the architects.

Do not forget that it was the moment of nationalism, the consolidation of bourgeois power that rejected the decadent monarchist restoration, development of industrialization and consequent problems with the machines and overcrowded production. From there came hard movements that advocates a return to the guilds, in the form of craftsmanship, a bourgeois conception of a task dedicated to world trade and political aspirations associated with that mediaeval time which Europe was divided into small independent nations or states, a situation that was lost in the nineteenth century and looked with admiration.

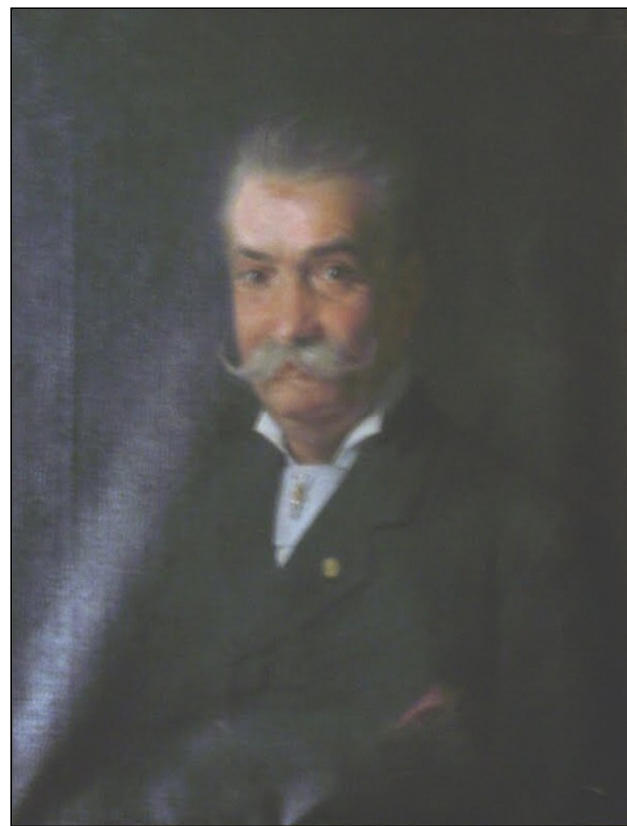
Within this perspective towards the past, Neoclassicism and Gothic were the styles which monopolized attention but also other styles were been imitated like Romanic architecture, Egyptian, Arabic, Chinese or Japanese. This mixture gave rise to another term as eclecticism. The controversy between neoclassical and neogothic styles to designate a majority of the nineteenth century had no winner, so the architects began to considerate this two styles, and others, and they began to combine different styles in one piece. Various elements, taken from here and there, from the past and present. Decoration also became a distinctive feature of this time.

Eclecticism in fact be an initial belief that means stop believing in the efficacy of direct style and start thinking about the justification of this for other reasons: for their rationality, economic or functional efficiency. The architecture will be eclectic; in a starting sense from the availability of any repertoire; in a deeper sense, from the freedom of choice of any solution and their possible combinations; and ultimately from the expressive use of figurative repertoires, invented from natural that are actually the historical repertoires.

It is true that often the term "eclectic" is accompanied by a negative connotation, since the nineteenth century itself, but also seen as a way to do while waiting for that new style that was hard to get both. Can be understood as a particular point of view, as a way to deal with the serious problems left unresolved crisis of historicism.

2.2. EMILI SALA CORTÉS BIOGRAPHY

Emili Sala Cortés (Barcelona, February, 22nd 1841 - La Garriga, June, 7th 1921) was a Catalan modernist architect even made several projects in diferents architecturals movements. He graduated in architecture in 1876 as part of the first promotion of the College of Architects, where few years later he was a teacher as other architects like Antoni Gaudi, who occasionally hired as a draftsman when he realized his college. He was a quite humble architect but left a remarkable work and some outstanding architectural buildings in important period of architecture in Catalonia

Emili Sala i Cortés portrait

Emili Sala i Cortés bust

His status as an architect of Tolrà's family, first Josep Tolrà Avellà and after his widow Emilia Carles Tolrà, the first Sant Esteve de Castellar's marchioness, brought him to the extinction of his person because of the phobias that woke up this noble family. Brother of Maria Sala, married Carme Comas Garrigó with whom he had two sons, Josep and Emili. He obtain the title of master builder on February, 5th 1866, which explains some works constructed before obtaining the title of architect. He was buried in the cemetery town of La Garriga, when it was already La Doma.

Notice of his death in obituaries section at La Vanguardia newspaper

2.3. ARCHITECTURAL CHRONOLOGY OF EMILI SALA CORTÉS

Emili Sala was the architect of the eclectic style building (1875-1877) became Casa Batlló from Antoni Gaudí, commissioned by Josep Batlló i Casanovas. He was the author also of the reconstruction of the steeple of Santa Maria de Jonqueres (1879) and Casa Elizalde (1885). His work was especially important in Castellar del Vallès, where stands the direction of the Sant Esteve de Castellar's church (1885-1892) together with Joan Martorell Montells, Tolrà's Palace (1890), the Escoles Pies (1897), the town hall (1901), the Emilià Charles house (1898, current hotel Ducs de Bergara), Escoles Ribas de Rubi (1912-1915), the Fargas family vault in the cemetery of La Doma (La Garriga) and other manor houses in La Garriga.

BARCELONA

1875 CASA BATLLÓ ORIGINAL BUILDING ¹

Classical building with basement, ground, four floors and back garden.

1879 RECONSTRUCCION OF SANTA MARIA DE JONQUERES BELFRY ²

Conception Church, ghotic style work of Jeroni Granell i Mundet.

1898 EMILIÀ CARLES HOUSE (DUCS DE BERGARA HOTEL) ³

Historicist residential building located tl C/ Bergara de Barcelona.

Fig. 1 – Front view

Fig. 2 – Belfry current state

Fig. 3 – Main facade of Ducs de Bergara Hotel

CASTELLAR DEL VALLÈS

1878 OLD LAUNDRIES BAIXADA DEL CALVARI ¹

The facade has an axial symmetry and shows classical forms. Emphasizes the organization of the gateway where the jambs are supporting the ledges arranged in steps.

1878 OLD CITY COUNCIL ²

Building between dividing walls with ground and one floor. The frontispiece has a simetric scheme and decoration is concentrated at the upper floor. The ground has three reduced arch doors. At the first floor we can found three windows with Stone balconies sculpted with floral details. The windows are framed with columns supporting a decorated threshold. We can see a shield on the middle of the facade.

1884 PAROCHIAL CHURCH IN SANT ESTEVE DE CASTELLAR ³

Neogothical church with latin cross plant and pointed belfry.

1890 TOLRÀ'S PALACE (CURRENT CITY COUNCIL) ⁴

A classical luxury building both its decoration and its furniture or gardening. The architectural set consists in three buildings of Tolrà's residence: roost, farmhouse and residence.

Fig. 1 – Main entrance

Fig. 3 – Original picture

Fig. 2 – Main facade

Fig. 4 – City Council facade

CASTELLAR DEL VALLÈS

1892 SCHOOLS OF PATRONAT TOLRÀ⁵

Building with ground and one floor. The central part is elevated and there is a stepped crown with a promoter sculpture decorated with classical elements.

1896 CHAPEL MARE DE DÉU DE MONTSERRAT⁶

Religious building located in C/ Doctor Pujol. The monumental facade is decorated with classical elements. The main entrance leads to an arch. Not least is the belfry at the top of the building.

Fig. 5 – Front view of main facade

Fig. 6 – Chapel entrance

- LLAR COTTET³

Detached house with rectangular plant with ground and one floor. One of the most important historical buildings in La Garriga for its materials both in the inner walls and exterior walls.

- FAMILIA FARGAS PANTHEON⁴

Neogothic style with rosettes, traceries, gables and gargoyles. Originally it had a dome with glazed ceramic with an angel sculpture. Nowadays it has a two sloped side roof.

- ALBINA TOWER⁵

Detached house with irregular plant. It has ground, one floor and attic. The thresholds and roof are coloured in red.

Fig. 1 – Main facade

Fig. 2 – Emili Sala i Cortés House

LA GARRIGA

1886 MERCÈ PLA MASGRAU HOUSE¹

Detached house with northern dividing wall. It has a basement, ground and attic and the facade has framed openings and arched threshold. It has two sloped side roof.

1906 EMILI SALA I CORTÉS HOUSE²

Detached house with basement, ground, one floor and stucco facades. At the Ronda facade there is two windows and are divided with columns crowned with a compound capital. The rest facade openings are framed with floral details.

Fig. 3 – Inner facade detail

Fig. 4 – Pantheon entrance

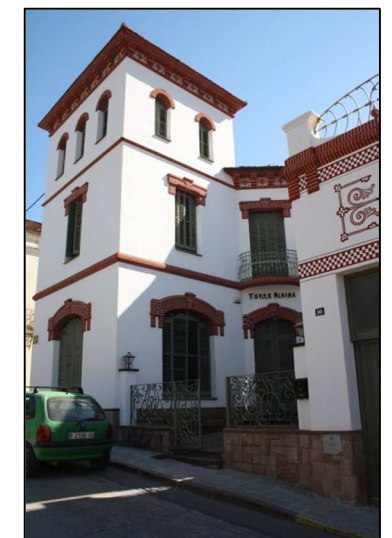

Fig. 5 – Main facade

RUBI

1912 RIBAS SCHOOLS¹

Dominated with modernist elements but also with other historicist, baroque and newcentist details. It has an important wrought iron work in the exterior doors, big Windows with coloured glass decorated with floral details. The glazed ceramic on courtyard fountains have a lot of curved lines. The central part of the main facade is a baroque belfry. There are ionic columns in the main facade, near the old gym.

Fig. 1 - Entrance and main facade

2.4. LA CASA ELIZALDE

2.4.1. PRESENTACIÓ

Al número 302 del carrer València de Barcelona, la casa Elizalde té l'aspecte d'un antic palau renaixentista. Però la seva construcció data de 1885 i el seu primer propietari, Francesc Jaurés, pertanyia a la burgesia adinerada de finals del segle XIX. Al llarg de la seva història centenària, aquest equipament emblemàtic de l'Eixample ha sobreviscut als bombardejos de la Guerra Civil, a les confiscacions i a l'abandonament posterior.

Aixecada sobre l'antic Torrent de l'Olla, Francesc Jaurés la va construir amb pedra de les canteres de Montjuïc. A la seva mort sense descendència, el seu nebot, Artur Elizalde, se'n va fer càrrec i la va convertir en "concessionari de cotxes". El primer automòbil Elizalde va sortir al carrer l'any 1914 i el seu reconeixement va ser tan gran que fins i tot el rei Alfons XIII en va tenir un. Confiscada durant la Guerra Civil, l'any 1964 la Unió de Propietarios va comprar l'immoble per 25 milions de pessetes. Aquí va començar la decadència de l'edifici, fins que l'Ajuntament de Barcelona se'n va fer càrrec i el va transformar en centre cívic, avui fa 25 anys. Els antics dormitoris i menjadors s'han reconvertit en aules, tallers i sales d'exposicions per on hi ha passat milers de persones.

2.4.2. DADES HISTÒRIQUES

2.4.2.1. HISTÒRIA DE L'EDIFICI

Com moltes altres residències familiars de Barcelona (Palau Güell, Casa Batlló...), La Casa Elizalde deu el seu nom a la família que més temps hi va viure, la família Elizalde, que van fer de l'edifici la seva residència des del 1895 al 1964.

Degut a les circumstàncies de França a finals del segle XVIII, origen del que més tard seria la revolució francesa, els monàrquics de certa rellevància van haver de fugir del seu país després de perdre la guerra de Vendée.

Un d'ells va escapar en un vaixell de pescadors, arribant a la costa cantàbrica d'Espanya, concretament a Vizcaya. Un cop allà va decidir canviar el seu nom d'origen pel de Juan Elizalde, cognom que en basc significava “al costat de l'església”. És a partir de llavors quan neix la família Elizalde, que no tenia res a veure amb d'altres de Navarra o Vizcaya.

Anys més tard, Juan Elizalde es va casar amb la senyora Mara Concepción Pradera i fruit d'aquesta unió va néixer Santiago Elizalde, el primer descendent. Aquest, es va casar amb Josefina Giraud i van tenir un nen anomenat Salvador.

L'any 1869, Salvador Elizalde es va casar amb la seva neboda Amalia Rouvier Elizalde, amb qui va tenir un fill, Arturo Elizalde Rouvie, qui va néixer el 31 de març de 1871 a Matanzas, Cuba.

Anys més tard, degut a les circumstàncies desfavorables que hi havia a Cuba van tornar a Espanya. Van fixar la seva residència al C/València 302, propietat de Francesc Jaurés, casat amb Josefa Rouvier Elizalde (germana d'Amalia Rouvier).

No van tenir fills i van nomenar com a tal el seu nebot Arturo Elizalde a mans del qual va passar la casa a la mort d'aquests. Arturo Elizalde es va casar amb la senyora Carmen Biada Navarro, besnéta de Miguel Biada Buñol, promotor del primer ferrocarril d'Espanya: Mataró-Barcelona.

Arturo Elizalde Rouvier

Carmen Biada Navarro

Arturo i Carmen van viure durant molts anys a França al Chateau de Corvier i van tenir 9 fills, tots nascuts a París:

Salvador	1895-1962
Arturo-Luis	1898-1975
Carmen	1900-1973
Amalia	1903-1934
Antonio	1904-1976
Rafael	1906
Pedro	1908
Miguel	1910
Maria	1912

Carmen Biada amb els seus 9 fills

Posteriorment van tornar a viure a la casa del C/València 302 mentre Arturo Elizalde creava una societat dedicada a la indústria automobilística que arribaria a ser molt important tant a nivell nacional com internacional.

El negoci començà l'any 1909, en què va fundar l'empresa "Biada, Elizalde y Compañía", dedicada principalment a la fabricació de peces de recanvi per a automòbils. En canvi, les idees d'Arturo Elizalde, inquiet enginyer industrial que havia estudiat a París, era arribar a fabricar vehicles amb tecnologia pròpia.

Així que l'any 1913 va dissenyar un prototipus anomenat "Biada y Elizalde" i en va començar la construcció l'any següent a la fàbrica del Passeig de Sant Joan número 149. El primer cotxe Elizalde de fabricació nacional va ser venut al primer client el 19 d'abril de 1914, un model que va causar sensació a tot el país i que, fins i tot, va ser adquirit pel rei Alfons XIII. Els cotxes Elizalde s'anaren consolidant a partir de llavors amb la fabricació d'una gran varietat de models i també la construcció de camions i altres vehicles industrials per l'exèrcit.

A la mort d'Arturo Elizalde l'any 1925, la seva dona, Carmen Biada Navarro, es feu càrrec de l'empresa, que el 1926 abandonaria definitivament la producció automobilística i, sota el nom d'"Elizalde S.A.", es dedicaria a la fabricació de motors d'aviació. Després de la guerra civil, durant la qual la família va marxar a França, l'empresa va crear un important departament d'enginyeria aeronàutica pel desenvolupament de motors d'aviació comptant amb els millors enginyers en l'especialitat. A la mort de Carmen Biada, l'any 1949, el seu fill Antonio Elizalde va assumir la direcció de l'empresa però el 1951, a causa de l'al·legació de "razones de defensa nacional", "Elizalde S.A." va ser nacionalitzada i integrada a l'INI, "Instituto Nacional de Industria", amb la denominació d'"Empresa Nacional de Motores de Aviación S.A.", ubicant a partir d'aquell moment la seva seu social a Madrid. Posteriorment l'empresa va ser privatitzada i adquirida per la firma alemanya "Mercedes-Benz", deixant-se de fabricar motors d'aviació.

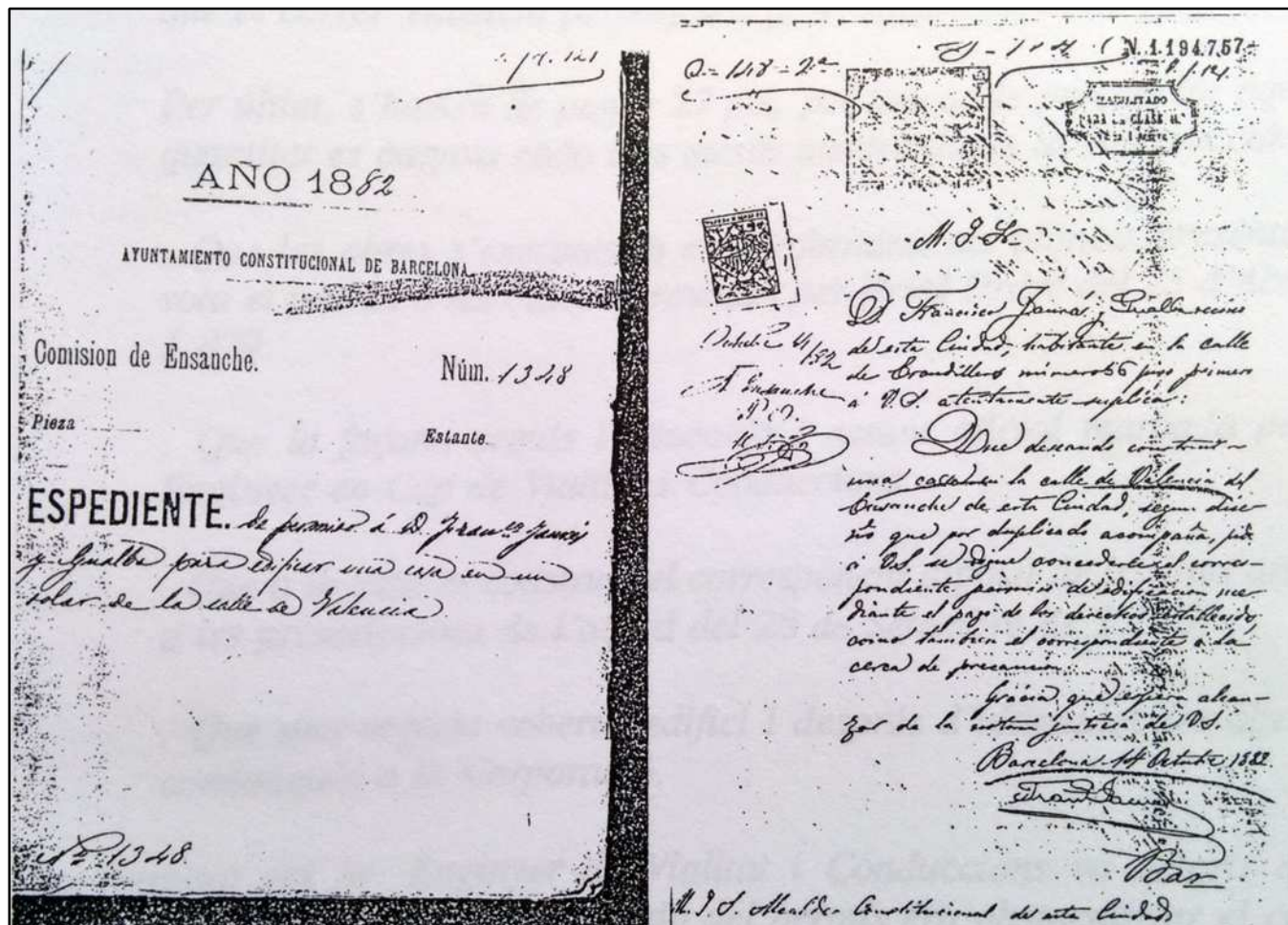
Cartells il·lustratius dels negocis de la família Elizalde

Al llarg de la història de l'edifici, La Casa Elizalde ha tingut diferents propietaris:

1885	Construcció de la casa per part d'Emili Sala i Cortés.
19-2-1985	Esriptura a nom de Francesc Jaurés Gualba. Hereva: Josefa Rouvier Elizalde.
12-7-1896	Mort de Josefa Rouvier Elizalde. Hereu: Arturo Elizalde Rouvier.
3-8-1897	Compra-venda d'una porció de terreny a favor d'Arturo Elizalde Rouvier.
31-3-1920	Usdefruit de tercera part de béns a favor de Carmen Biada Navarro.
27-12-1951	Elizalde S.A. serà Empresa Nacional de Motores de Aviación S.A.
9-1964	Compra-venda per a la Companyia Unión de Propietarios. Preu: 25.000.000pts.
23-7-1965	Compra-venda per meitat i pro.indivís a SMIACE i Fibracolor. Preu: 27.000.000pts.
26-3-1974	Compra-venda a favor de Delfi Rabellat i Trafti. Preu: 30.000.000pts.
1975	Inici d'obres per malmetre i enderrocar il·legalment.
4-5-1977	Aprovació per a figurar al Catàleg de Patrimoni.
31-7-1978	Inclusió provisional al Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament.
1-1-1979	Inclusió definitiva.
11-3-1981	Expedient d'expropiació forçosa tramitat per la Unitat de Gestió Urbanística. Ofereix 44.000.000pts.

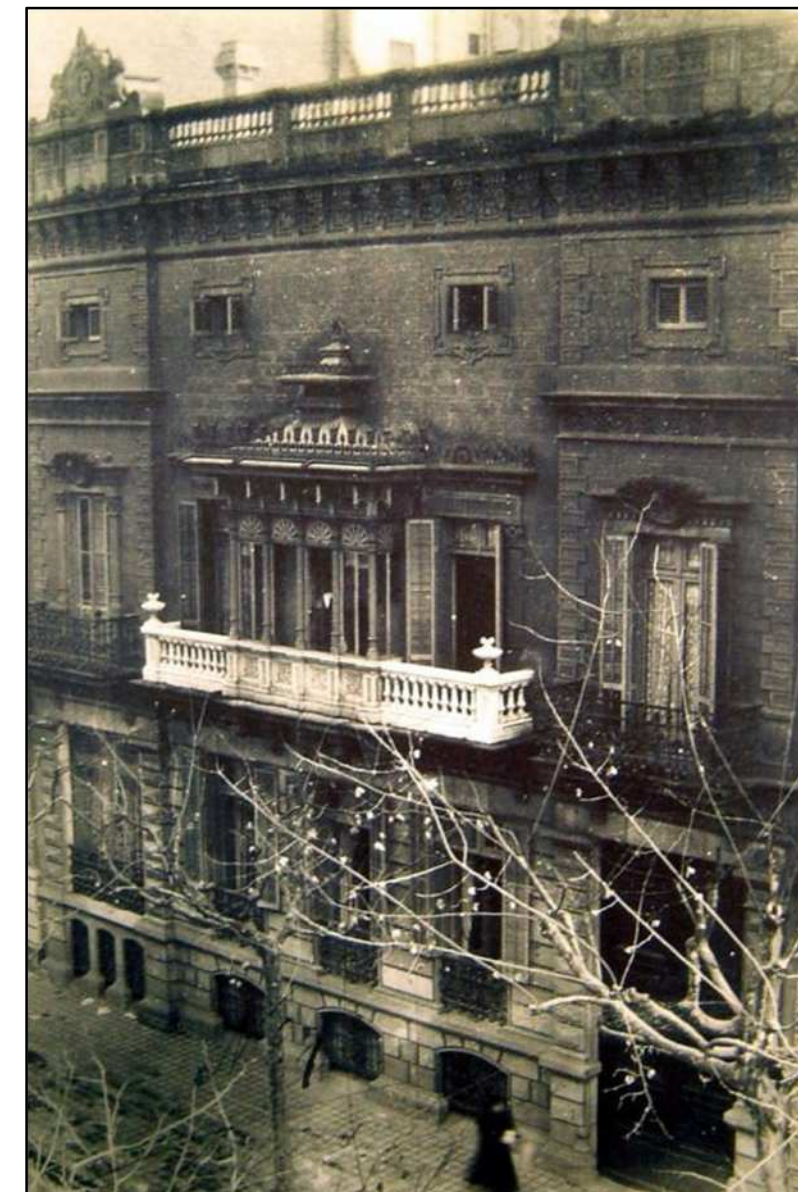
- 26-3-1981 El servei de valoracions assenyala un valor de 41.349.975pts.
- 10-4-1981 La intervenció de fons informa la partida pressupostària corresponent.
- 8-5-1981 La Comissió Municipal Permanent acorda l'adquisició.
- 10-12-1981 Se signa l'acta de pagament.

El primer propietari de la casa va ser Francesc Jaurés, qui va comprar el solar a l'advocat Miguel Martí Sagristà per encarregar a Emili Sala i Cortés la construcció de la mateixa.

Expedient per demanar el permís d'obres

La casa va ser construïda l'any 1885, seguint plenament l'estil de l'època, és a dir, un classicisme elegant i sobri propi de la burgesia del moment. Així doncs, la façana recorda un palau renaixentista, amb tres pisos, simètrica i molt ordenada. Els dos primers pisos es van construir amb pedra de Montjuïc i hi destaca el balcó central, que originàriament havia estat una tribuna, i la decoració escultòrica, obra de Magí Augé. A dalt de tot, en uns medallons de pedra es pot llegir les inicials del primer propietari, Francesc Jaurés.

Façana original amb tribuna (1925)

Façana del pati interior (1925)

A l'interior es troben també tots els elements que caracteritzen aquest tipus de construccions típiques de l'Eixample: el pati central, una gran escala que uneix la planta noble amb el primer pis i l'interior d'illa.

Saló de la planta noble

L'escala principal condueix a la planta noble, on la família Elizalde tenia els salons i el menjador. Les sales que donen al carrer València eren els anomenats salons Lluís XIV i Lluís XVI, ja que aquí els mobles i els objectes que els guarnien eren autèntiques peces de museu procedents de França. La sala més gran que dona a l'interior d'illa era el menjador, amb llar de foc i un piano del segle XVIII procedent també de França, i amb un accés directe al jardí.

A la planta noble hi destaca la qualitat dels materials utilitzats, com ara el paviment de fusta, els plafons de guix treballat, el marbre de l'escala, la claraboia de vitrall emplomat... Al primer pis els Elizalde tenien els dormitoris, la capella i un saló amb billar i llar de foc. El segon pis era l'espai destinat al personal domèstic de la casa. Aquí hi havia les golfes i s'accedia també al terrat, on s'estenia la bugada i es ventilava la roba.

Escala que uneix el primer pis

El servei utilitzava sempre una escala secundària, l'escala de servei, discreta i austera, separada de l'escala principal, més sumptuosa, destinada únicament a la família i als seus convidats.

Al llarg dels anys, la Casa Elizalde havia passat de ser exclusivament residència familiar a allotjar les oficines de l'empresa, la qual cosa havia provocat moltes transformacions al seu interior. Fou habitada pels descendents d'Arturo Elizalde i Carmen Biada fins al 1964, any en què la van vendre a la companyia "Unión de Propietarios S.A." per 25 milions de pessetes.

Durant aquests anys, i sobretot a partir del 1974, la casa es va anar deteriorant i quedà en un estat de semi-ruïna provocat pel seu propietari, que esperava de la declaració de ruïna una possibilitat d'enderrocar-la i poder construir així de nou un bloc d'habitatges.

El 31 de juliol de 1978 l'Ajuntament, en un intent per salvar l'edifici, va incloure'l provisionalment al Catàleg del Patrimoni Arquitectònic de la ciutat i hi quedà definitivament inscrit l'any següent. El 8 de maig de 1981 la Comissió Permanent Municipal acordà la seva adquisició i l'edifici fou comprat per l'Ajuntament definitivament el 10 de setembre del mateix any al seu últim propietari, Delfi Rabellat.

Catàleg de Patrimoni Arquitectònic

També a partir de 1981, s'inicien les obres de remodelació de l'edifici, encarregada als arquitectes Jaume Santmartí i Josep Bosch, i els projectes per a la seva recuperació pública. Calia consolidar les estructures de l'edifici; refer els sostres, el terrat i el paviment de les sales, a ixí com l'escala i la barana de fusta. I per últim, el pati de "mansana", que es va pavimentar i enjardinar. D'aquesta manera, podem dir que el pati de la Casa Elizalde va esdevenir la primera intervenció de l'Administració Pública en la recuperació dels interiors d'illa de l'Eixample i la seva com a espai públic.

L'any 1981, a l'interior de la Casa Elizalde, propietat de l'Ajuntament, ja no hi quedava res de la riquesa del treball artesanal, de la decoració, dels estucats. S'havia perdut la claraboia de vidre, la xemeneia i la balustrada de marbre. Part dels treball de forja i la ceràmica del pati van haver de ser restaurats, respectant els materials i dissenys originals. La claraboia fou restaurada pel Centre de l Vidre, escola especialitzada en la tècnica del vitrall i ubicada al mateix edifici.

La primera activitat que s'organitzà a La Casa Elizalde un cop oberta al públic va ser les exposicions, que van contribuir a la projecció creixent del centre com un espai viu amb moltes coses per oferir i per donar a conèixer. Després van seguir les xerrades i les conferències, fins que l'any 1989 el centre comença a ser conegut pels cursos i tallers que s'hi organitzen, i també per altres activitats com els cicles de concerts, les lectures dramatitzades...

La programació de La Casa Elizalde s'enriqueix aleshores amb els espectacles infantils, la dansa i el teatre, més tard la poesia i els contes per a adults, les rutes per Catalunya i els itineraris per Barcelona.

Els espais i la seva funció es van definint a mesura que la casa creixia i necessitava ampliar-se. El que havien estat els salons i el menjador de la família Elizalde, a la planta principal, eren ara sales d'exposicions. Els dormitoris, al primer pis, es convertien en aules per realitzar els cursos i per cedir a entitats o associacions. La gran cambra que havia estat el dormitori del matrimoni Elizalde esdevingué la sala d'actes per acollir els concerts, les conferències i els actes de caire més solemne.

El segon pis, que havia estat la zona del servei i més tard l'espai on va traslladar -se a viure la família Elizalde quan la resta del pis era ja tot oficines de l'empresa, van ser els despatxos de l'Àrea de Serveis Personals del Districte de l'Eixample fins l'any 1999, en què es van traslladar a la nova seu de Guanyaren, així, més aules per a les activitats.

A l'octubre de 2003 La Casa Elizalde va celebrar els seus vint anys d'història com a centre cultural amb una programació especial de molta qualitat: debats d'actualitat, documentals d'èxit, concerts de fusió, espectacles de dansa-teatre, narracions, classes obertes... en la que van participar més de 1800 persones. Avui dia La Casa Elizalde és un centre cultural generalista i amb vocació d'oferir als ciutadans i ciutadanes les claus per entendre el món actual.

La seva programació oberta, àmplia i variada l'ha consolidat com un espai de referència a la ciutat, amb un volum molt considerable d'usuaris, que participen en cursos, assisteixen als diferents concerts, a les narracions i als espectacles de dansa o visiten les exposicions. El centre també acull les iniciatives d'altres entitats, a través del servei de cessions d'espais, on les associacions, empreses, etc. es poden reunir per realitzar les seves activitats.

En els darrers anys La Casa Elizalde ha tingut un creixement espectacular, esdevenint un model per a altres equipaments. Les claus de l'èxit són, entre d'altres, la bona qualitat de l'oferta, el bon servei i la seva ubicació, al cor de l'Eixample.

L'any 2008 La Casa Elizalde ha arribat als 25 anys de vida consolidant la seva oferta cultural. El centre manté i potencia les grans línies de la seva programació amb els cursos, les exposicions, els concerts, els espectacles de dansa i teatre i les propostes per a tota la família com a pilars del seu èxit, al mateix temps que ha impulsat al llarg dels últims anys nous projectes que fan referència a les arts contemporànies, amb iniciatives com “La Convocatòria d'Arts Visuals” o “El Festival de Músiques Místiques”.

El 10 de desembre La Casa Elizalde va celebrar amb gran èxit el seu 25è aniversari, aquest cop amb una jornada festiva molt especial. Els actes de celebració van començar amb un itinerari teatralitzat pels diferents espais del centre, espais coneguts que els participants van poder viure d'una altra manera a través d'accions divertides d'animació, teatre, circ, clown... Un original homenatge al dia a dia del centre cultural.

Més tard, va tenir lloc la inauguració de l'exposició 25 anys, 25 veus, exposició fotogràfica amb 25 retrats de persones que tenen i han tingut un paper destacat en la vida del centre, perquè en definitiva són les persones al llarg d'aquest quart de segle de vida les que conformen la veritable ànima de La Casa Elizalde.

La culminació de la festa, i com a cloenda dels actes de celebració, un espectacle de llums i colors va omplir el pati de La Casa Elizalde, un muntatge sorprenent d'animació, circ, dansa aèria, acrobàcies i música que va convertir la façana posterior de l'edifici en un escenari ple d'espectaculars efectes visuals.

Festa de cloenda del 25è aniversari del centre cultural

2.4.2.2. FOTOGRAFIES ANTIGUES

Nuvis i convidats al casament de Pedro Elizalde i Mª Concha Barraquer posen per a la fotografia al pati de La Casa Elizalde. Es pot veure com era l'espai l'any 1935, que actualment ha canviat la seva configuració.

Saló interior de la casa

Saló interior de la casa

2.4.3. ANÀLISI DE L'EDIFICI

2.4.3.1. GENERAL

L'edifici es va construir en un solar de superfície més o menys rectangular amb una longitud aproximada de 40m. de profunditat i uns 17m. d'amplada. La seva superfície aproximada era d'uns 700m² dels quals 440m² eren edificables i 260m² eren jardí.

La casa va ser construïda segons les Ordenances Municipals aprovades el 1856 i estava afectada per la resta de les Reials Ordres que s'havien elaborat i aprovat fins aleshores.

Es tracta d'un edifici entre mitgeres, habitatge unifamiliar fins a la seva cessió a l'Ajuntament de Barcelona, que té un pati gran i rectangular a l'interior de l'illa. La casa és de composició clàssica tot i que la façana no fou concebuda originalment de manera simètrica a les primeres plantes, per bé que la planta superior i el coronament de la coberta sí que ho eren. Encara que la porta d'accés situada a l'extrem dret de la façana principal està al nivell de la planta baixa i es manté fins al pati posterior, la casa es divideix en planta semisoterrani, entresòl i dues plantes pis.

Els usos en què es dividia l'espai interior respon als habituals d'una família benestant: serveis a la planta semisoterrani, de recepció i despatx del propietari a la planta entresòl, i dormitoris a la resta de plantes (de la família a la primera i del servei a la superior. Aquesta distribució s'alterà en ser adquirida la casa per part de la família Elizalde, moment en què van portar-se a terme diferents obres de reforma que van afectar tant a l'interior de la casa (van augmentar el nombre de dormitoris) com a l'exterior, ja que es va modificar l'aspecte original de la façana principal pel que fa a la planta noble on desaparegué la tribuna central, i es va encimbellar el forat del balcó adosant-hi un frontó arrodonit tancat per un medalló (aspecte actual).

Quant a la planta baixa, dividida en dos nivells (semisoterrani i entresòl), també va desaparèixer la columna esvelta que dividia el finestral de l'extrem dret, on resta avui un forat de més dimensions respecte dels altres tres.

Per una altra banda, el canvi de propietat també afectà els òculs del coronament de l'edifici, que avui se'ns presenten cecs, en els quals hi havia originalment les inicials del primer propietari, F.J. (Francesc Jaurés). La cornisa, els permòdols sota els balcons i els medallons van ser encarregats a Magí Augé, que treballà amb pedra de Montjuïc encara que va fer una obra discreta que avui té més importància pel seu context dintre de l'arquitectura que no pas pels seus valors plàstics.

2.4.3.2. FAÇANES

La façana principal té una composició neoclàssica, ben proporcionada en l'alçada dels seus tres cossos principals i en la distribució dels forjats i replets. Tota la façana, fins el primer pis amb els ornaments inclosos, són de pedra de Montjuïc.

La resta de la façana està acabada amb un estucat de calç sobre la fàbrica de totxo, imitant el dibuix de la pedra quan en realitat és obra de carreu.

La balconera central, que originàriament era una tribuna, presenta balustrades de marbre. Les balconeres laterals, les més petites, presenten baranes de ferro colat molt treballat.

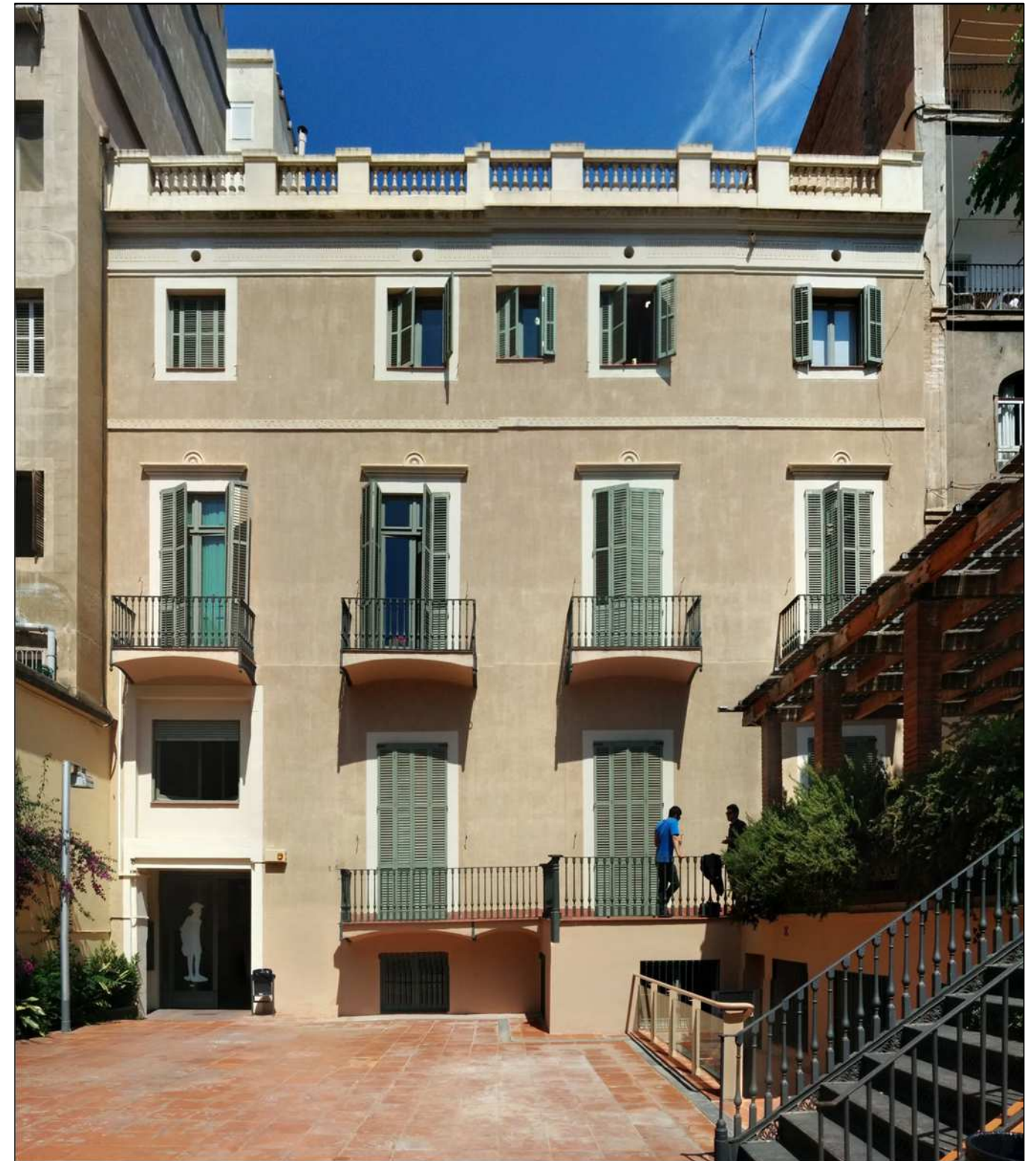
Per finalitzar la façana es va rematar amb un coronament bastant vistós: una cornisa molt volada i dos remats laterals de pedra amb uns medallons on anaven les inicials de Francesc Jaurés.

La façana interior, molt més simple que la principal, té una discreta sanefa que la travessa horitzontalment, el seu únic element d'ornamentació. Abans, tota ella estava estucada amb morter de calç però degut al seu deteriorament es va optar per pintar-la al fer la rehabilitació després de l'intent d'enderrocament el 1975.

El més interessant d'aquesta façana són els voladus dels balcons fets amb volta catalana i els suports metàl·lics que els suporten. Les parets mitgeres són de totxo massís agafades amb argamassa de calç i en alguns punts funcionen com element estructural.

Façana principal al carrer València núm. 302

Façana del pati interior d'illa

2.4.3.3. ESTRUCTURA

L'estructura és de parets de càrrega paral·leles conformant cinc crugies a les façanes. Enmig de la crugia central hi ha una escala que comunica amb totes les plantes. Junt a aquesta escala i al costat d'aquesta crugia, hi ha l'escala noble que enllaça l'entresòl amb la planta baixa.

Totes les parets de càrrega són de totxo massís i depenent de la planta són agafats amb morter de calç hidràulica o bé amb morter de calç grassa.

Inici de les parets de càrrega

En punts concrets de la casa es troben pilars, la majoria d'ells metàl·lics a excepció dels dos que hi ha al vestíbul de la planta entresòl que són de totxo massís.

Les jàsseres, encara que totes tenen la mateixa funció estructural, són de formigó armat o metàl·liques (IPN o BOYD).

Pilars de totxo del vestíbul de la planta entresòl

Els forjats estan formats per biguetes metàl·liques perpendiculars a les parets de càrrega excepte en alguns casos concrets. La gran majoria tenen un cantell de 18cm. Amb uns intereixos de 60-70cm. L'entrebigat està format per un revoltó amb dos gruixos de rajola agafada amb morter de calç.

Alguns forjats es van reforçar posteriorment tot col·locant jàsseres metàl·liques suportades per pilars metàl·lics a la planta entresòl per tal de no malmetre el paviment de fusta dels salons.

Reforçament de forjat mitjançant una jàssera i pilar metàl·lic

2.4.3.4. COBERTA

El forjat de la coberta està format per biguetes de formigó, revoltos ceràmics, capa de compressió amb armadura de repartiment de càrregues i cercol perimetral de formigó armat en les zones de càrrega sobre murs d'obra.

Es van realitzar a la vegada els minvells perimetrals, el sanejament i arrebossat de murs, a més de la restauració completa de les balustrades existents en aquesta planta.

Al costat de la caixa d'escala d'emergència s'hi troba un cos d'obra destinat a les instal·lacions de calefacció.

Caixa de pati de ventilació

Caixa d'escala amb coberta a dues aigües

2.4.3.4. ACABATS I MATERIALS

Tots els sostres i parets interiors que no són de peça ceràmica estan enguixats a bona vista amb un lliscat posterior. En alguns casos la decoració és més complexa, com el cas del sostre del vestíbul d'entrada.

En quant a l'ornamentació en escaiola, hi ha una gran varietat de cornisses, remats de pilars i de plafons. A les sales més importants fins i tot es troben emmarcats de guix representant escenes d'àngels o de bodegons.

Acabat de pintura sota el lluernari de l'escala principal

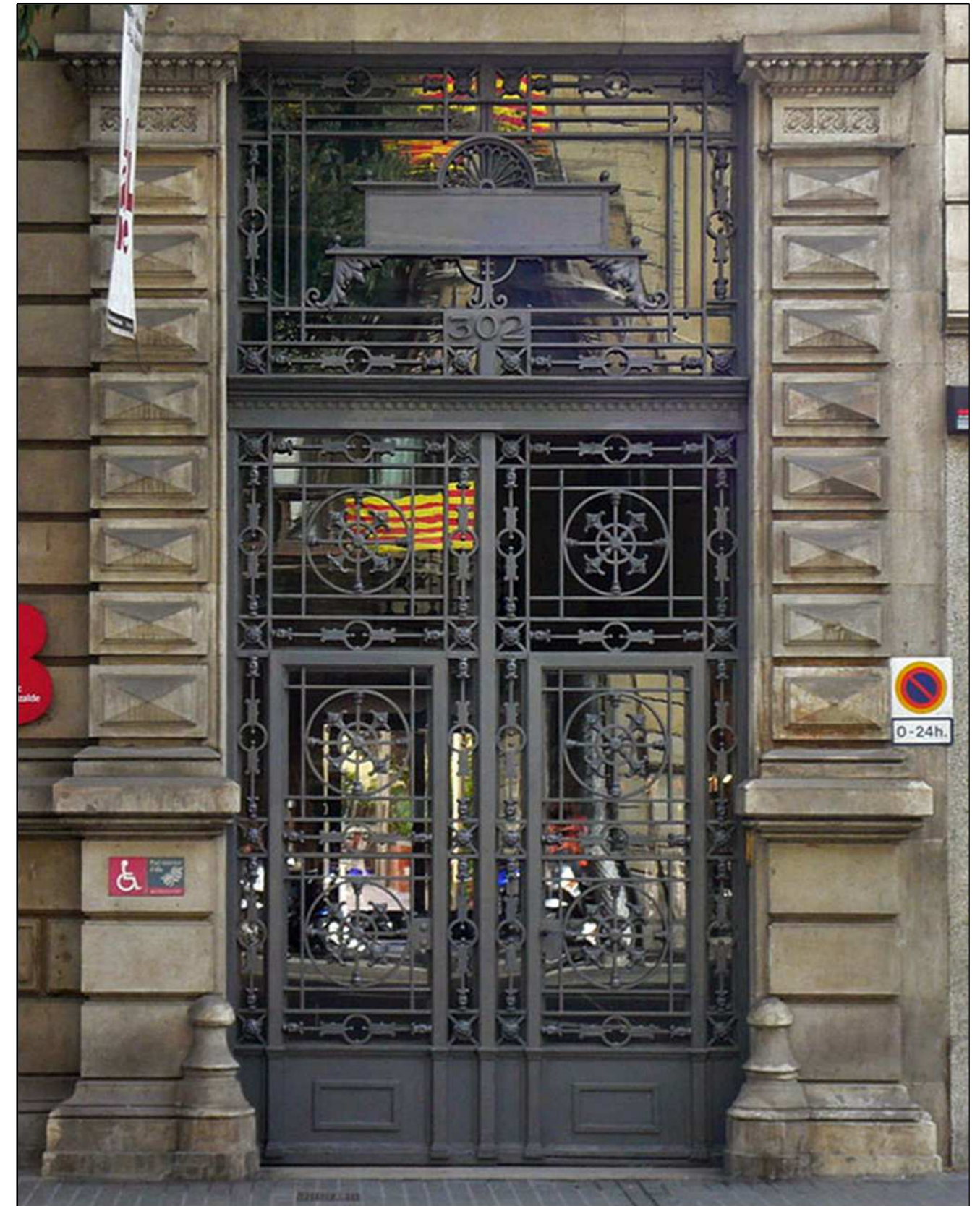

Sostre del vestíbul d'entrada

2.4.4. REPORTATGE FOTOGRÀFIC

Façana principal - Balcó lateral

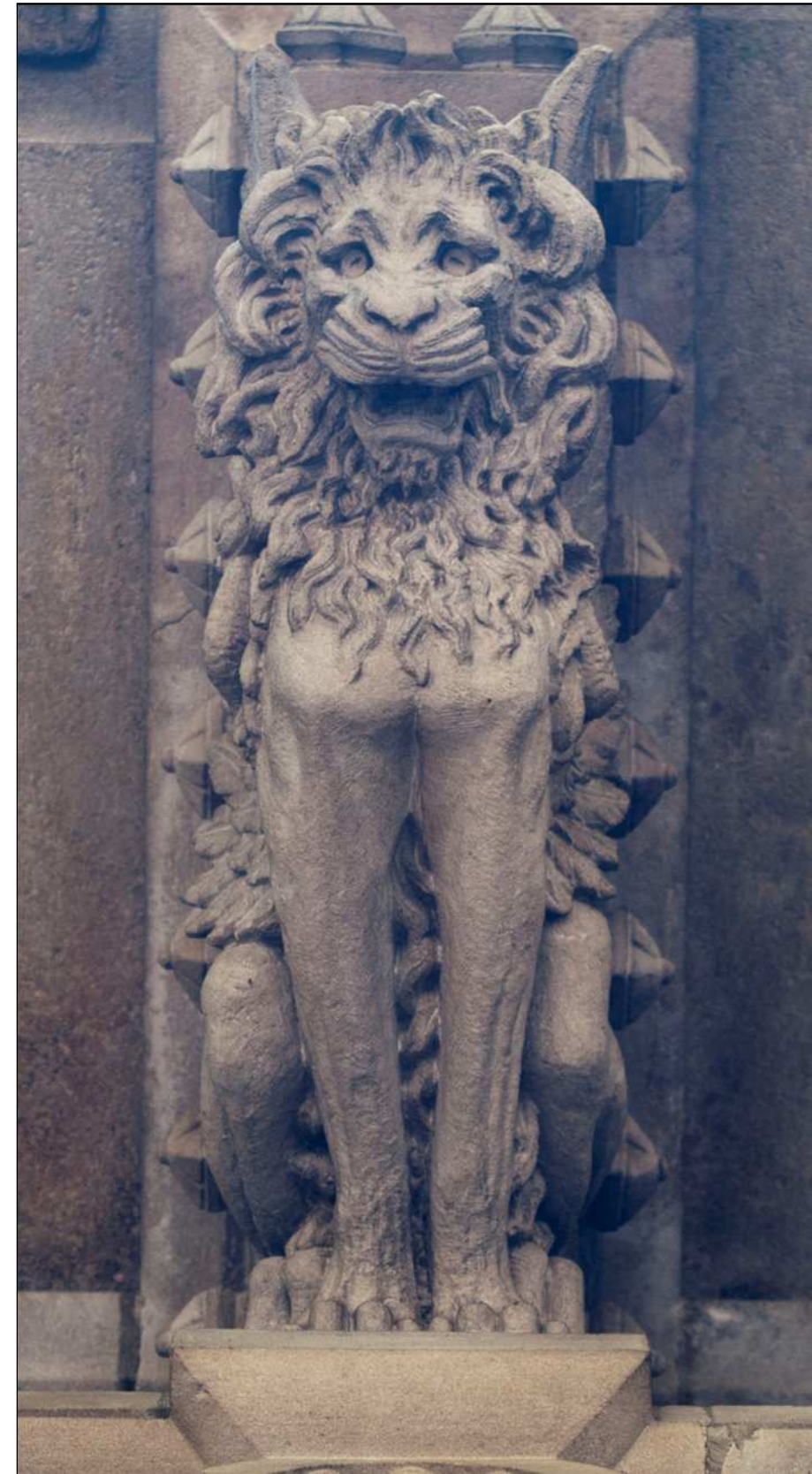
Façana principal - Porta d'entrada

Façana principal - Detall superior balcó lateral

Façana principal - Detall superior balcó central

Façana principal - Ornamentació inferior balcó central

Façana principal - Detall ornamentació superior

Façana principal - Detall ornamentació

Façana principal - Detall forja

Façana principal - Detall forja

Façana principal - Ornametació inferior balcó lateral

Pati interior d'illa - Porxo

Pati interior d'illa - Porxo

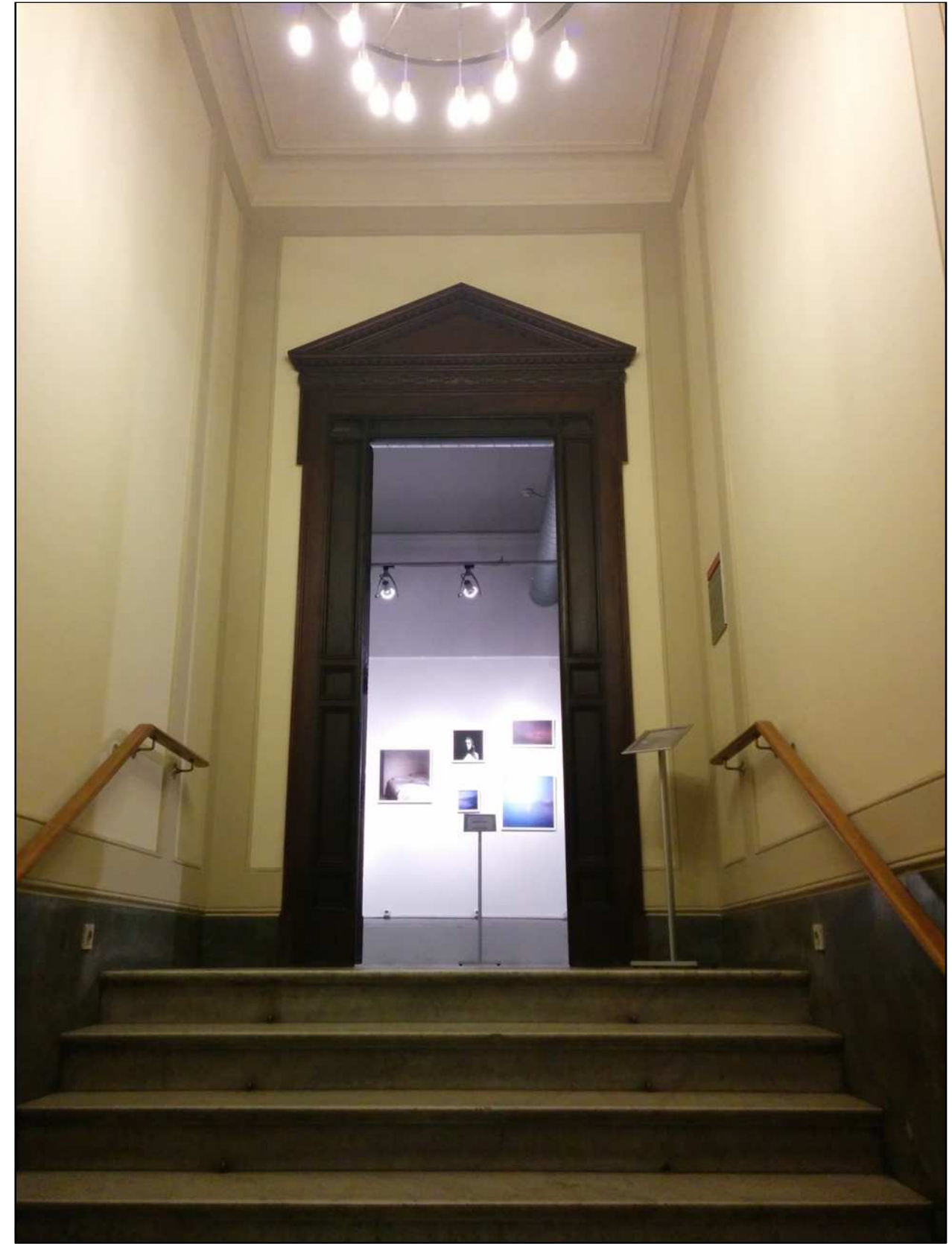
Pati interior d'illa - Escala porxo

Pati interior d'illa - Vista general

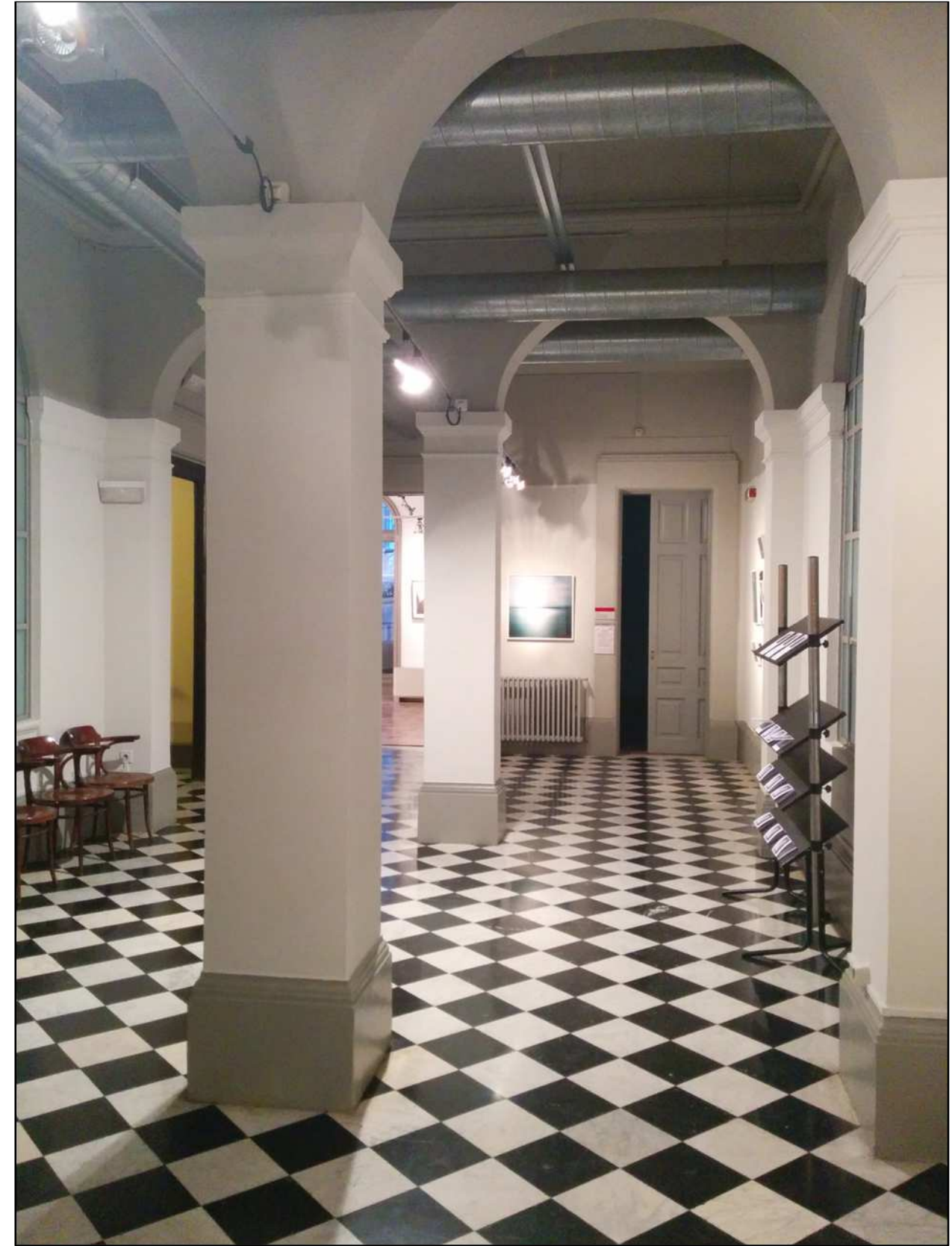
Sostre vestíbul d'entrada

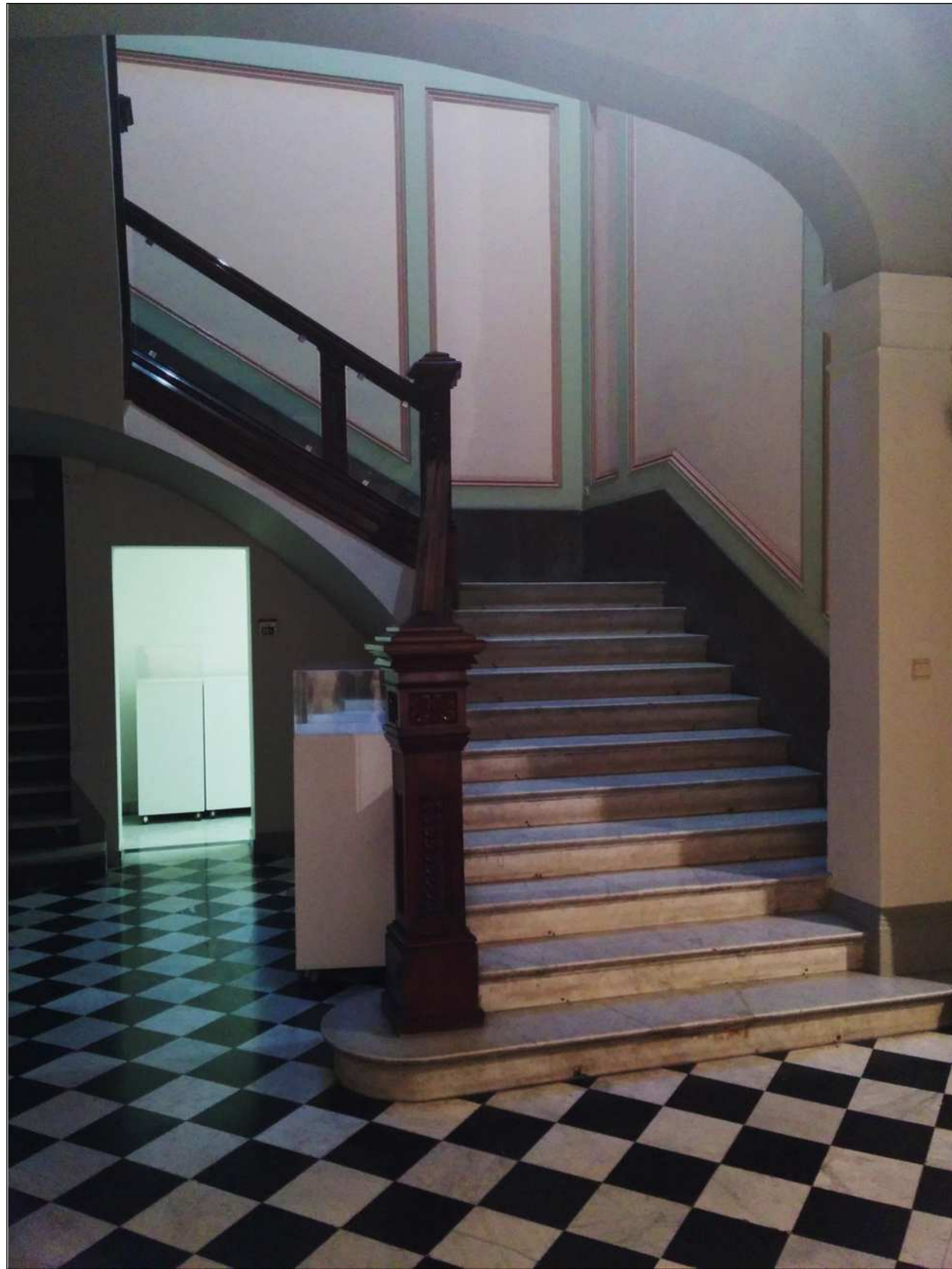
Escala d'accés a l'entresòl

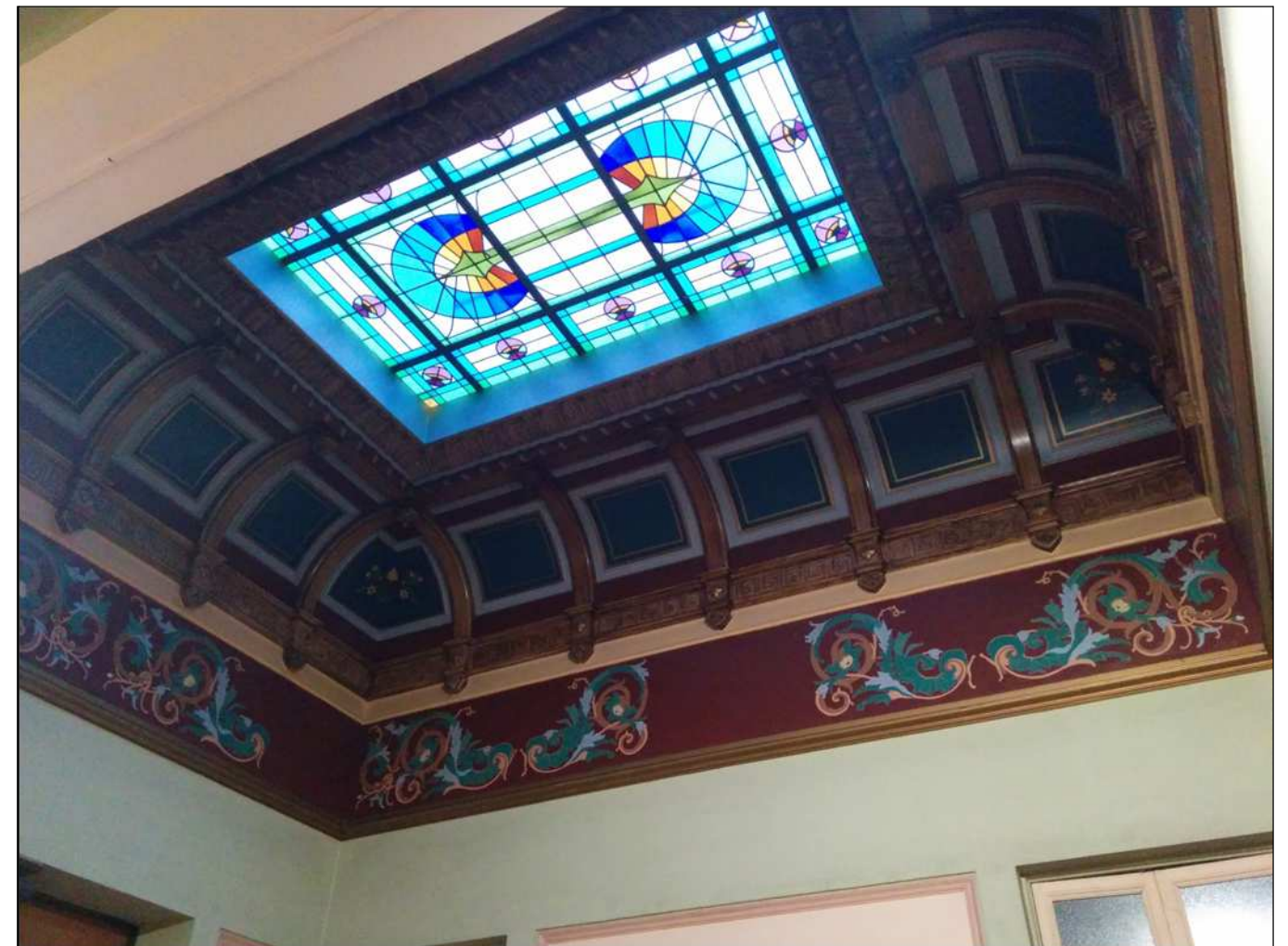
Sala Carmen Biada

Vestíbul planta entresòl

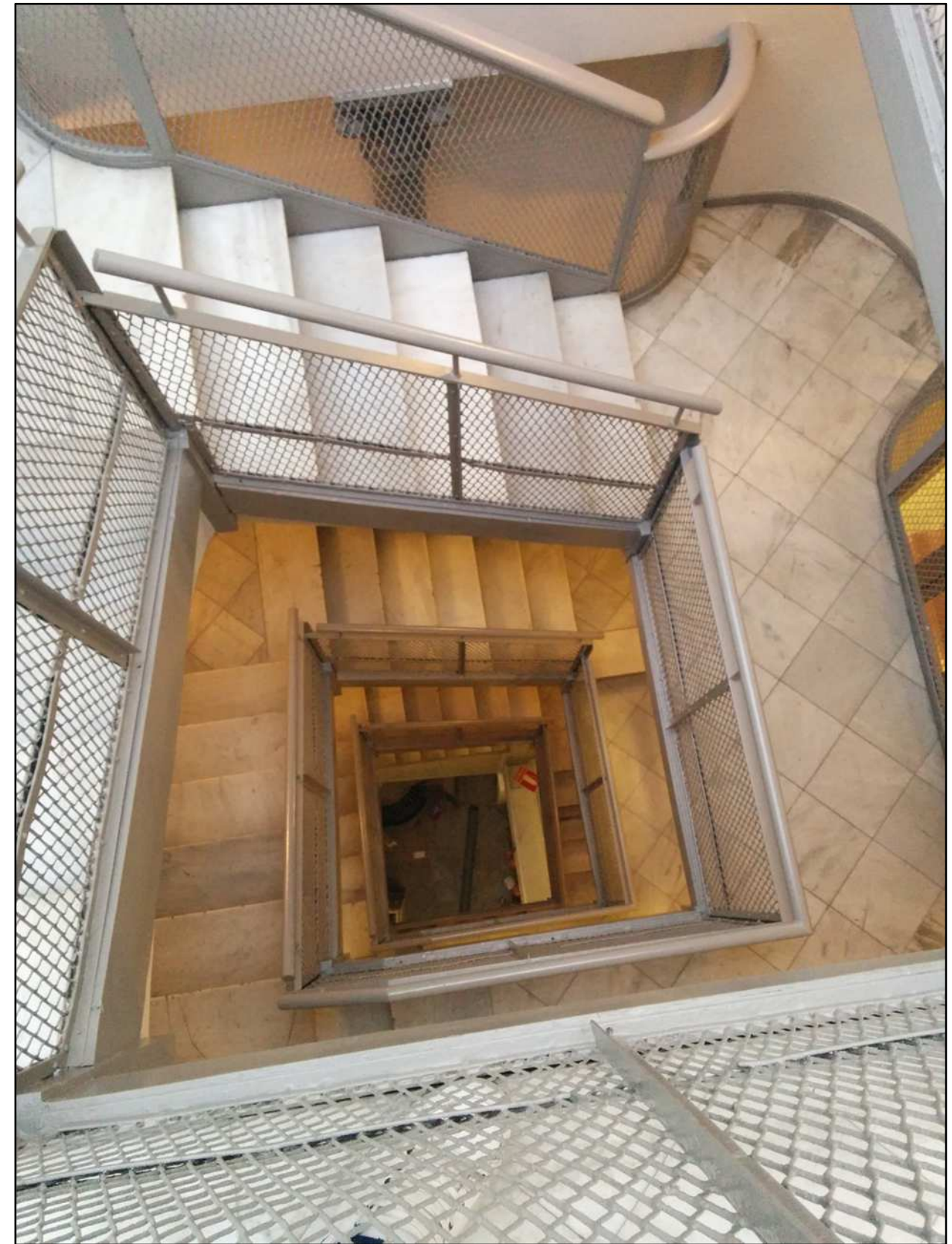
Escala principal

Lluernari escala principal

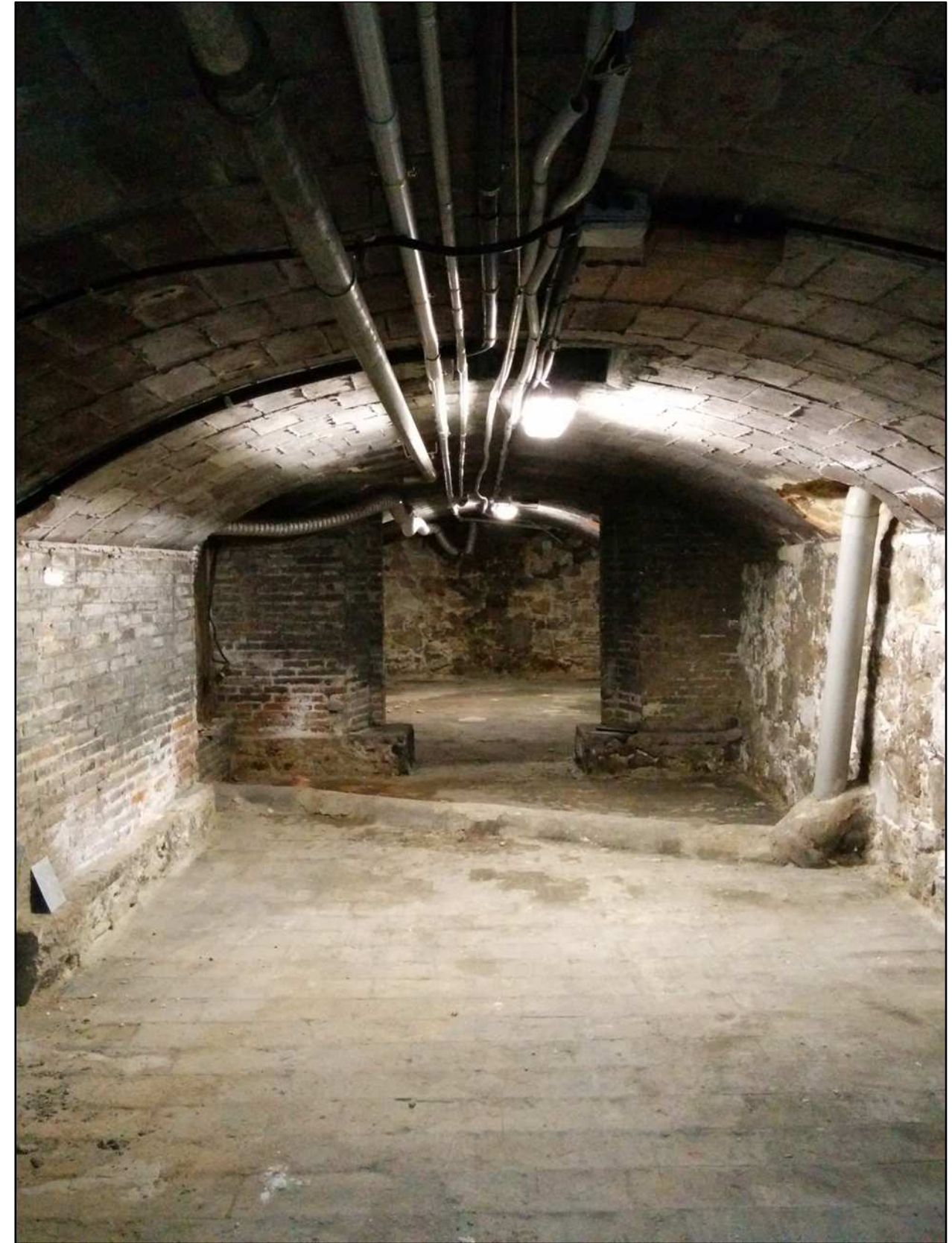
Distribuïdor primera planta

Escala nucli central

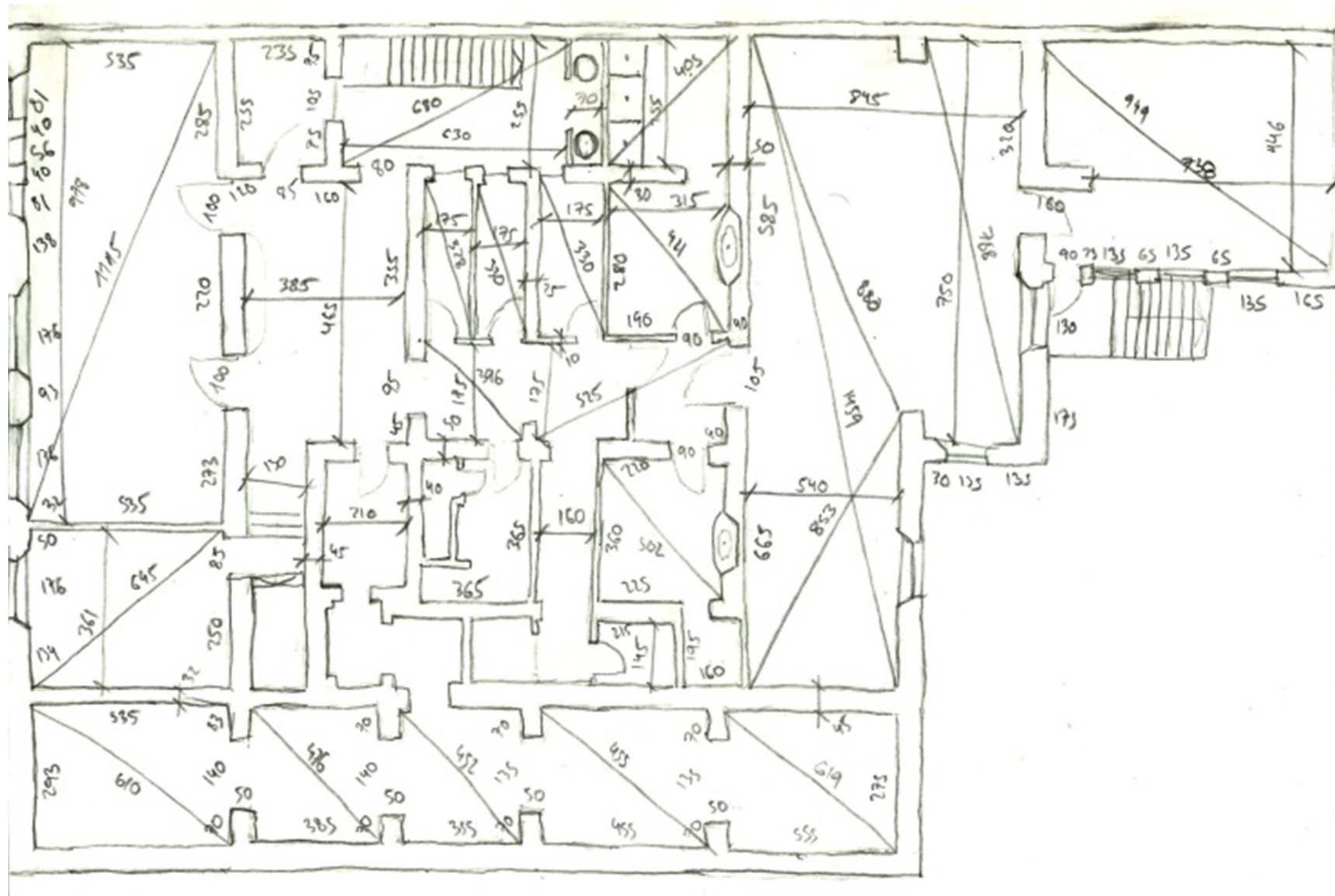

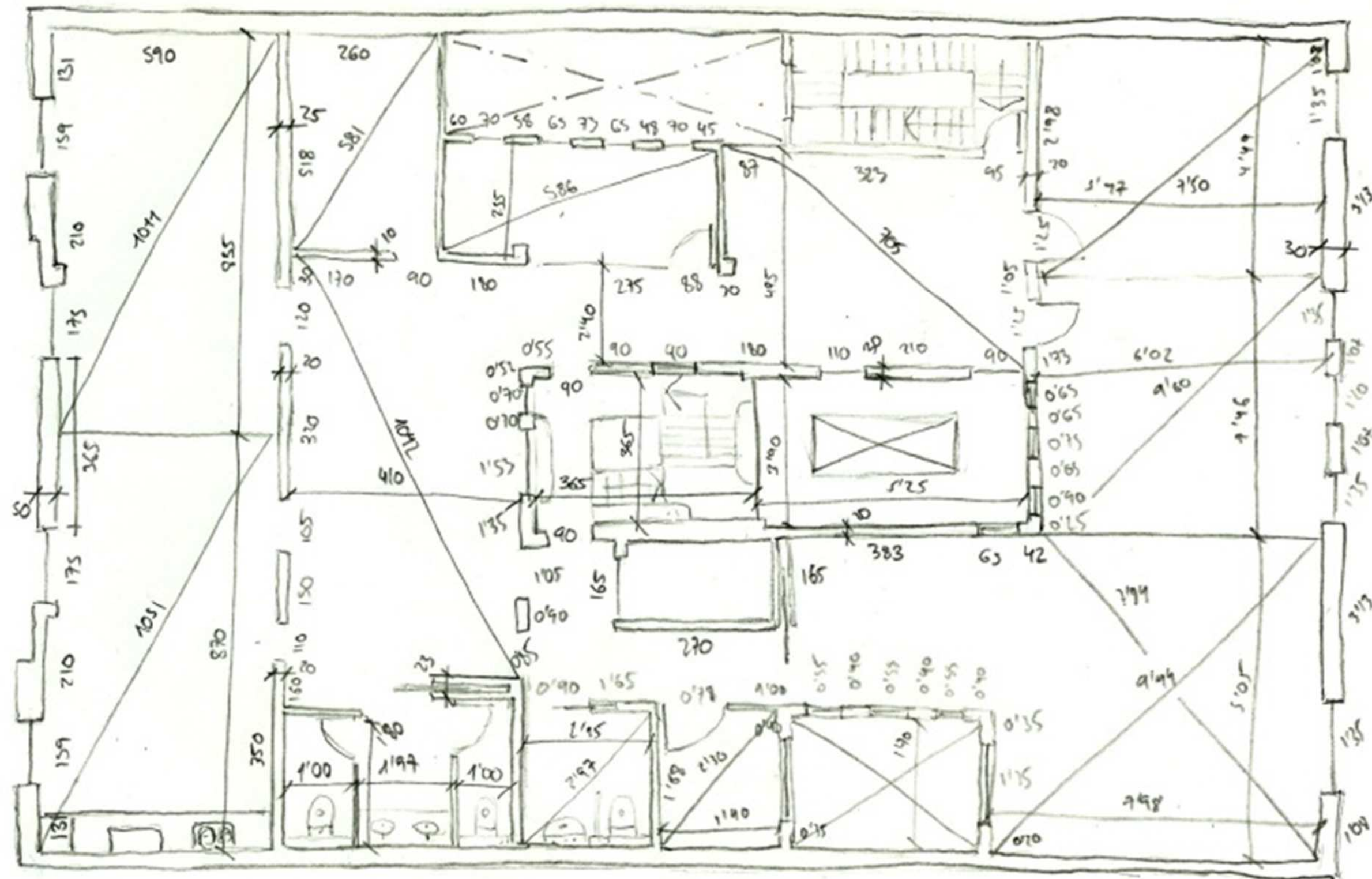
Escala d'emergència

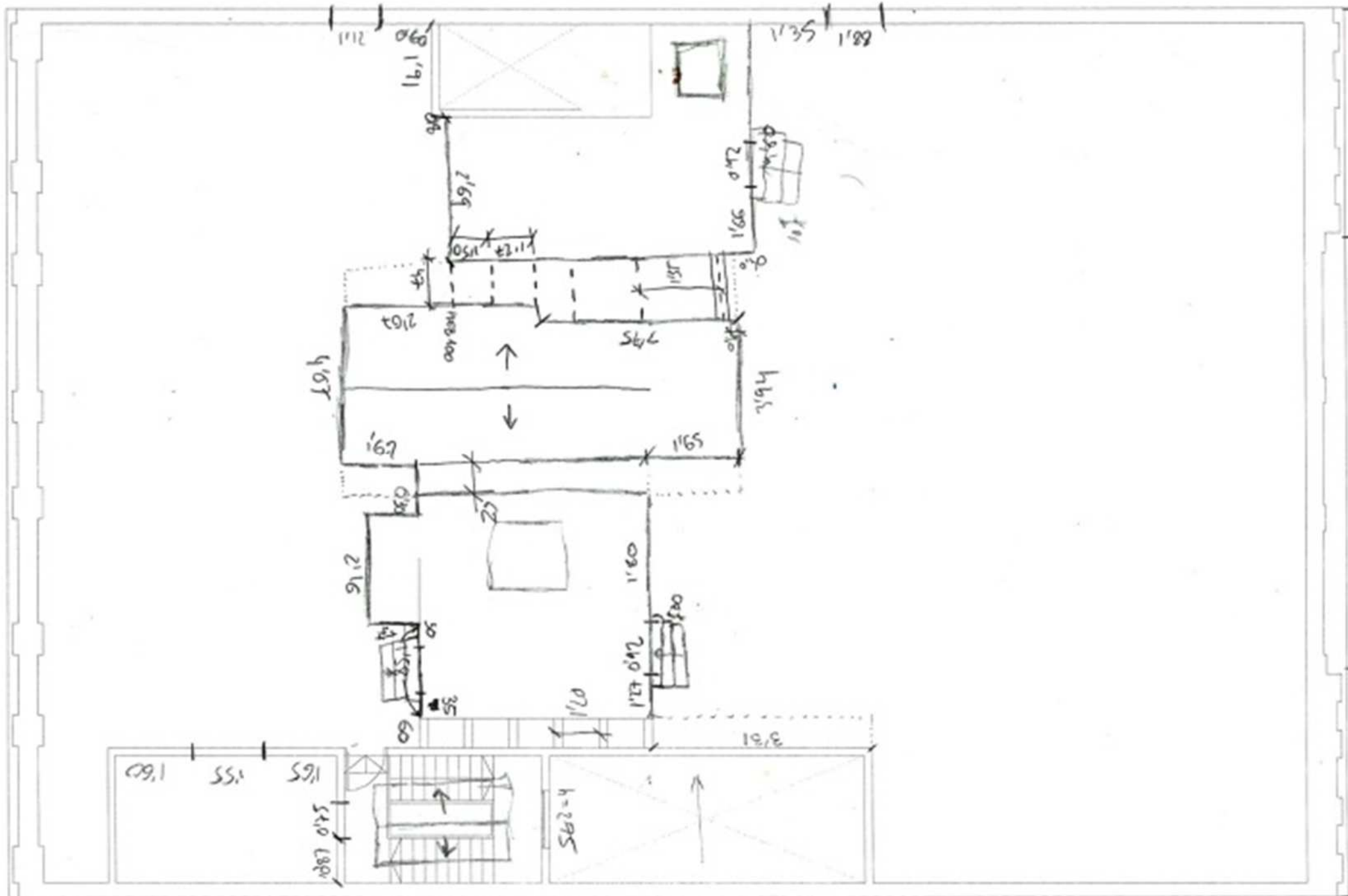

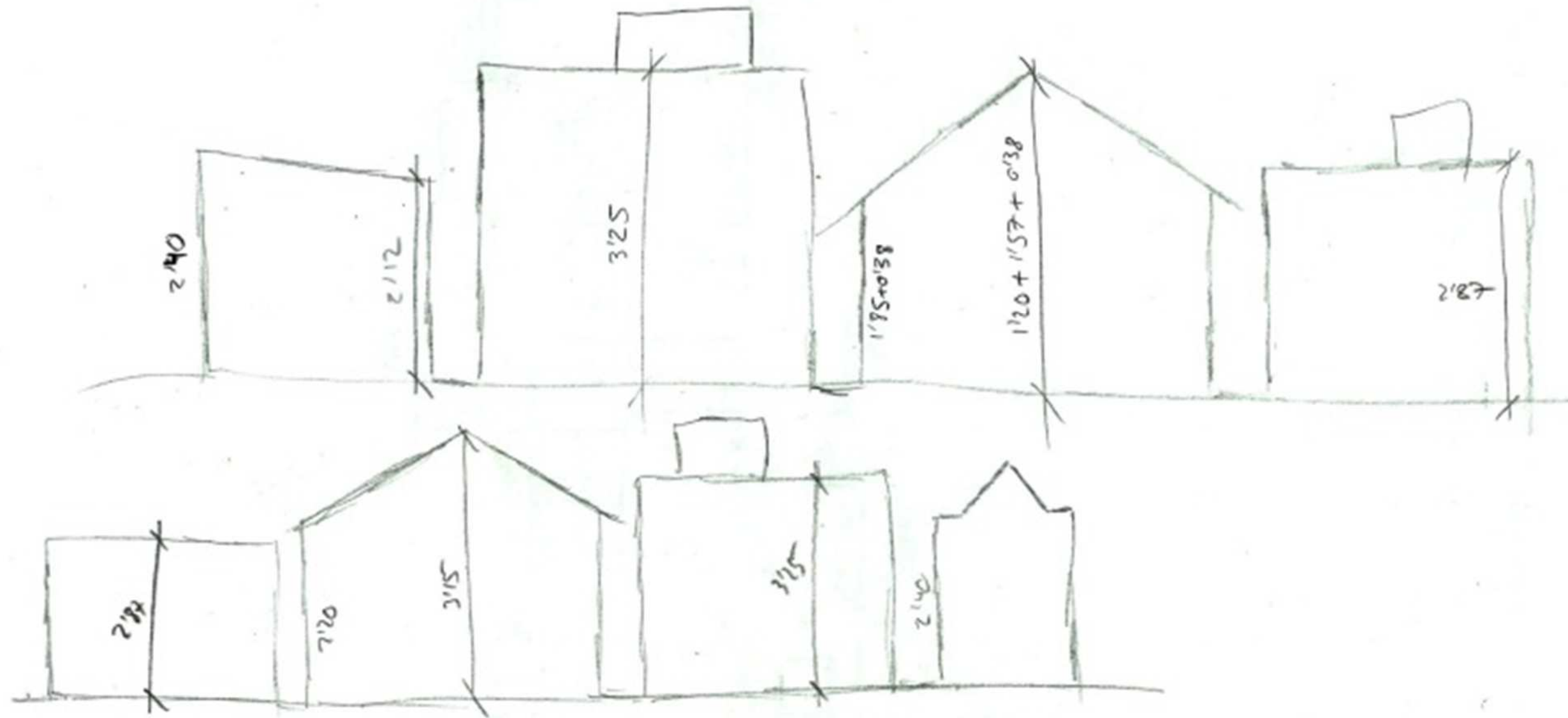
Catacumbes

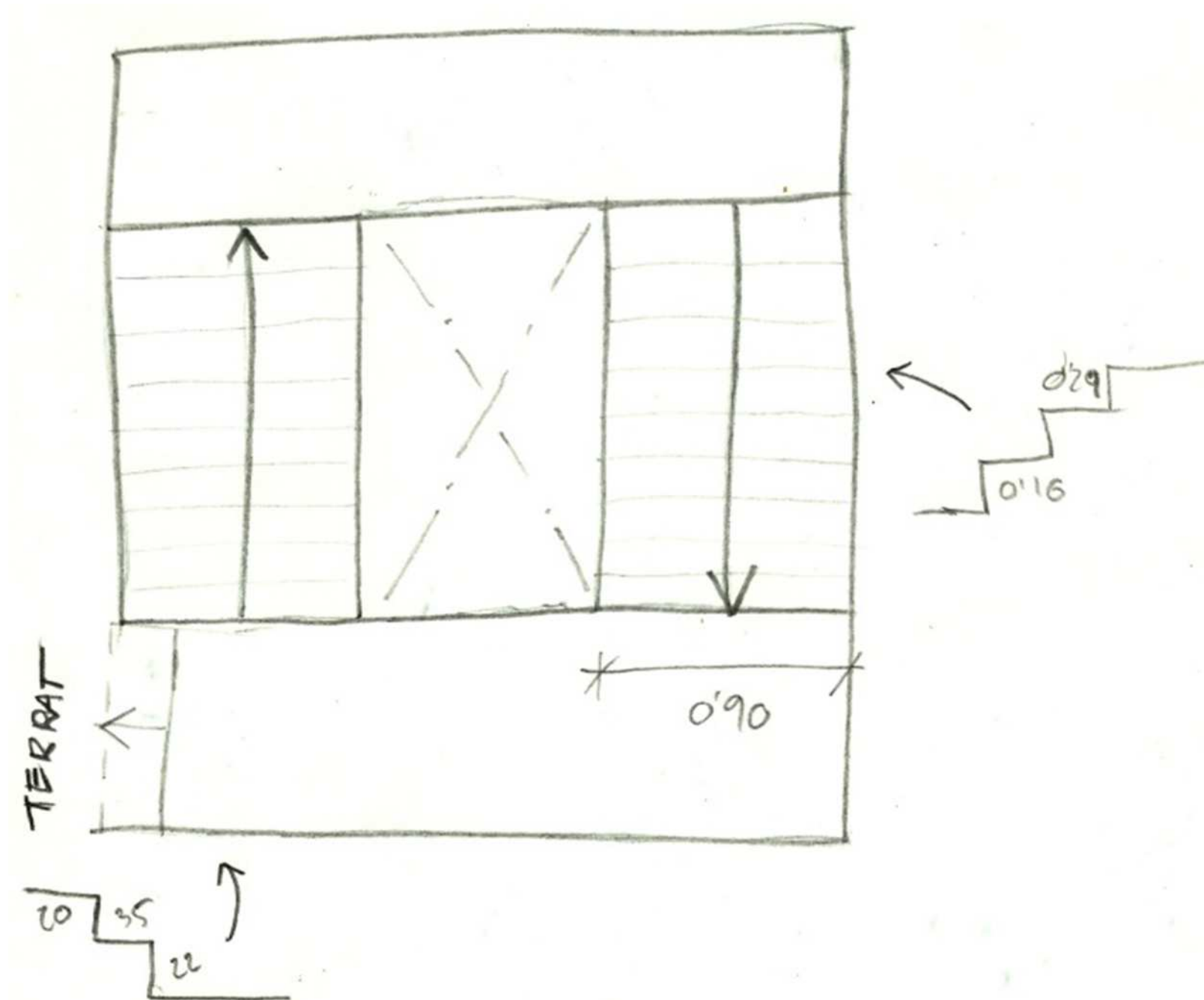
2.4.5. CROQUIS

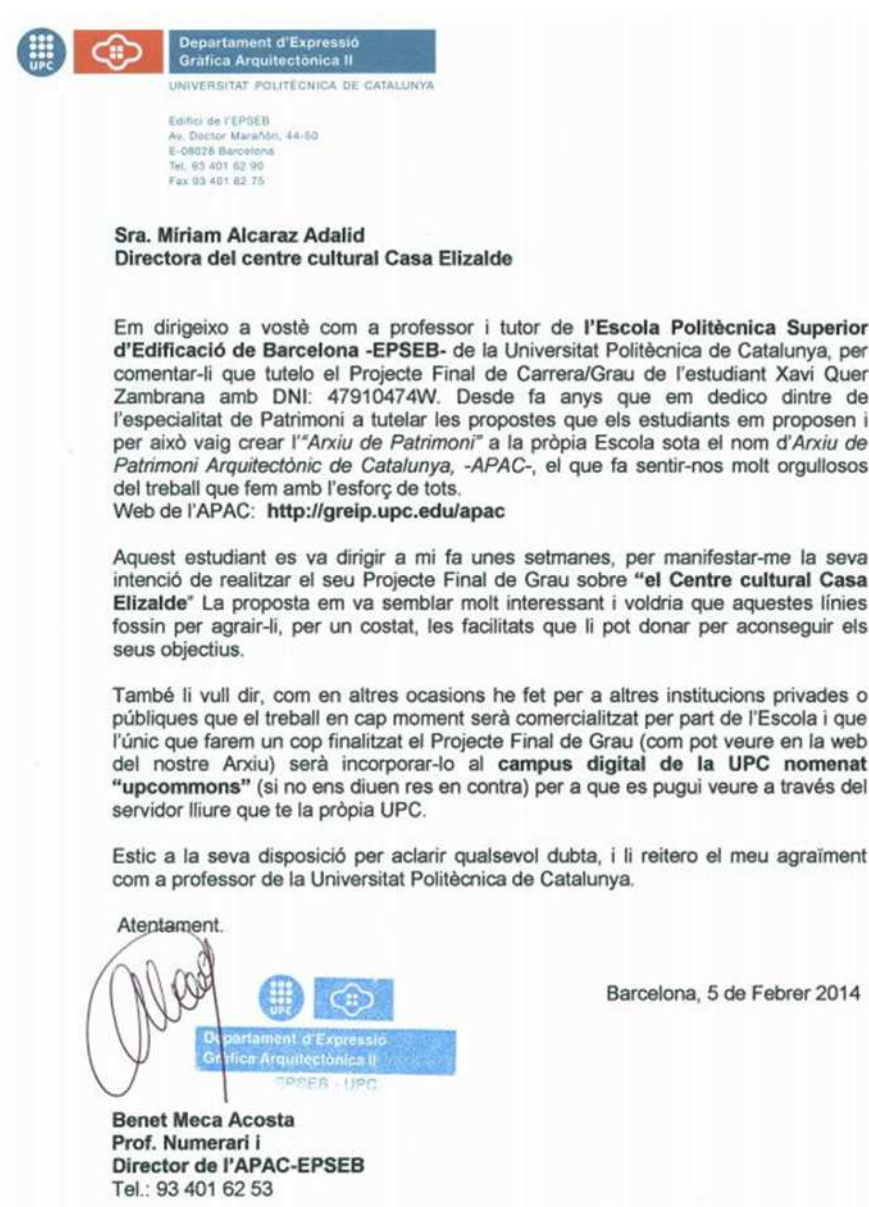

2.5. METODOLOGIA DE TREBALL

2.5.1. CERCA D'INFORMACIÓ

Des del moment que vaig decidir realitzar el treball de fi de grau sobre La Casa Elizalde i després d'haver rebut l'autorització per part del director de projecte, el senyor Benet Meca, em vaig posar en contacte amb la directora del centre cultural per tal d'exposar-li la meua idea de projecte i demanar-li permís per poder accedir a totes les instal·lacions del centre. Per obtenir el permís, el senyor Benet Meca va haver de redactar una carta tot explicant el motiu pel qual requeria de l'accés al recinte.

Un cop obtingut el permís, vaig començar la realització del treball pròpiament dita.

En primer lloc, vaig emprendre la recerca d'informació relacionada amb l'edifici, tant antiga com documentació més recent. La primera visita a l'edifici, va consistir en una reunió amb la directora del centre per establir les bases i necessitats de la meua feina i marcar uns horaris per poder realitzar la presa de dades de l'edifici per fer-me una idea inicial de la distribució del centre ja que un dels empleats em va guiar per totes les dependències de l'edifici.

També vaig adreçar-me a la Biblioteca General de l'Ajuntament de Barcelona. Per poder accedir-hi vaig haver de demanar una acreditació de visitant a l'edifici Novíssim de la Plaça Sant Miquel de Barcelona, al costat de l'Ajuntament.

Edifici Novíssim de Barcelona

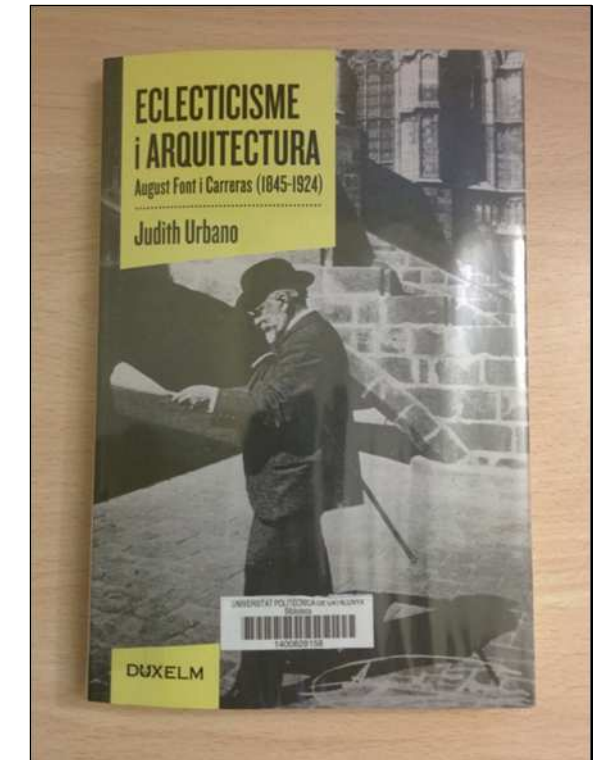
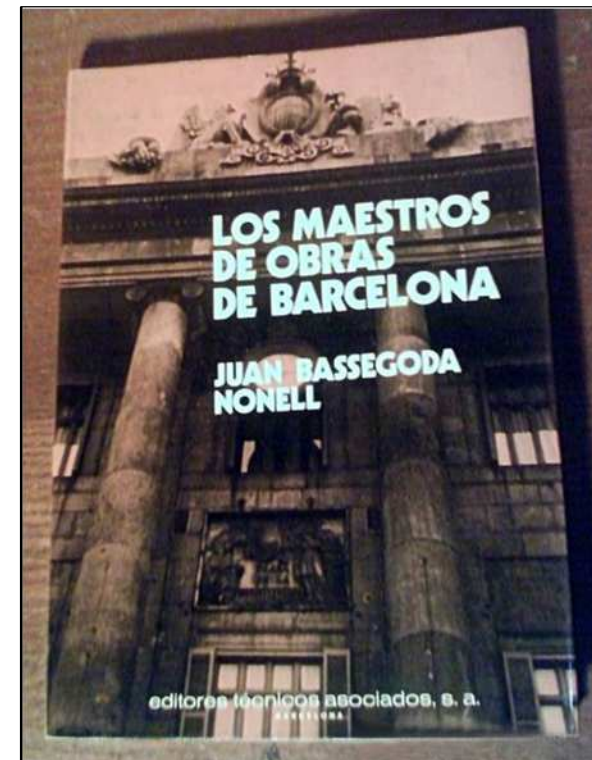
Acreditació de visitant

A la Biblioteca General vaig poder trobar algú que altre llibre d'interès com “Galeria d'autors: ruta del Modernisme a Barcelona”, Barcelona 2008, Mònica Maspoch.

Un dels llibres consultats

A les biblioteques de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB) i de l'Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona (EPSEB) he pogut trobar també uns quants llibres i projectes finals de carrera d'interès com “ Bassegoda Nonell, Joan. Los maestros de obras de Barcelona, Barcelona 1973” o “Urbano, Judith. Eclecticismo i Arquitectura. August Font i Carreras (1845-1924). 1a edició, Barcelona, 2013”.

Em vaig posar en contacte tant amb el Col·legi d'Arquitectes com amb el Col·legi d'Aparelladors per mirar de trobar informació sobre Emili Sala i Cortés però només vaig trobar una petita entrada “Arquitectura y Construcción N. 87 (Oct. 1900), p. 293-294. Iglesia de San Esteban de Castellar: proyecto del arquitecto D. Juan Martorell Monteys y dirección del arquitecto D. Emilio Sala Cortés.

Per aprofundir una mica més vaig cercar a diferents webs i vaig aconseguir algunes dades més relacionades amb Emili Sala i Cortés encara que escasses donat el seu poc reconeixement històric.

2.5.2. PRESA DE DADES I EINES UTILITZADES

El treball de la presa de dades el vaig plantejar utilitzant uns plànols previs a la remodelació de l'edifici del 2002 que em van servir per tenir una idea més clara sobre la distribució de l'edifici. Els plànols estaven en DIN-A4 i poder treballar millor vaig realitzar una ampliació dels mateixos a una mida DIN-A3 i vaig anar fent els croquis que creia necessaris per poder detallar alguns elements de l'edificació a mesura que avançava amb la presa de dades.

El procés de la presa de dades ha suposat un gran esforç ja que és un edifici amb moltes dependències i amb una distribució una mica complexa. A cada visita que feia a l'edifici per a la presa de dades, deixava reservat un espai de temps per poder realitzar les fotografies de l'edifici ja que havia d'anar adaptant els meus horaris a l'activitat del centre en funció del dia. Malgrat això, el personal del centre ha estat molt amable en tot moment i m'ha ajudat en tot el que he necessitat.

Presa de dades mitjançant flexòmetre

Les eines utilitzades per a la realització del treball de camp han estat les següents:

Eines utilitzades per a la presa de dades

- Cinta mètrica de 1m.
Per poder prendre mides senzilles d'una manera ràpida.
- Cinta mètrica de 15m. Model: MEDIO 15m cinta fibra de vidrio.
Per mesurar distàncies llargues així com espais oberts.
- Flexòmetre de 5m. Model: GIANT Tape Measure.
Per prendre mides aprofitant l'extrem imantat.

- Distanciòmetre làser. Model: HILTI PD-32

Per la majoria de mides tant d'interior com d'exterior així com per poder realitzar triangulacions des del mateix punt.

- Càmera fotogràfica. Model: Olympus E-3 + Sigma 70-200mm + Zuiko 12-60mm

Per realitzar tot el reportatge fotogràfic tant interior com exterior aprofitant la longitud focal dels objectius.

2.5.2. PROCÈS DE DIGITALITZACIÓ

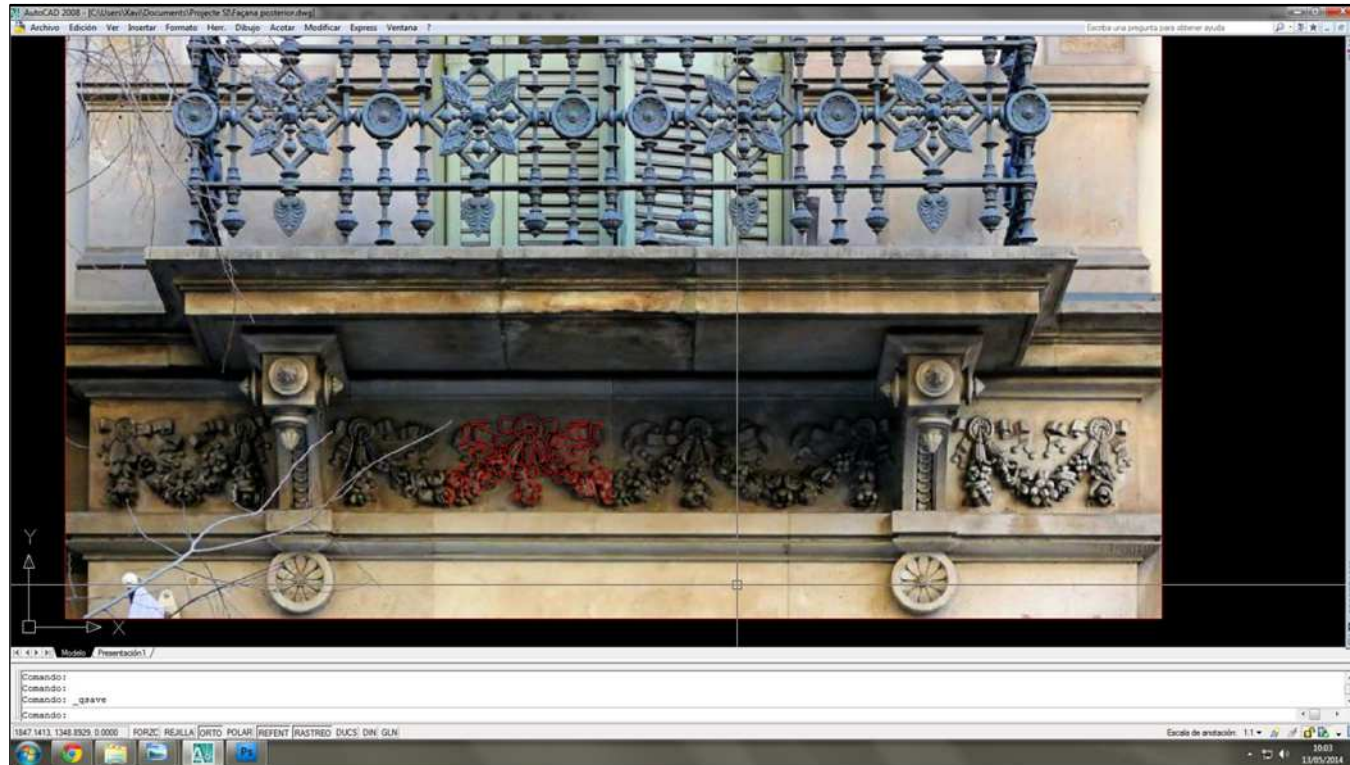
Un cop vaig obtenir les mesures necessàries per a dibuixar la distribució de les parets de les plantes, les anava dibuixant utilitzant el programa Autocad d'Autodesk. Quan tenia realitzades les plantes amb totes les parets, les vaig imprimir en A3 per utilitzar aquests plànols com a base per a les següents visites per anotar-hi els detalls i aspectes que s'havien quedat sense definir en les primeres visites.

En primer lloc he dibuixat les plantes, seguit de les seccions i els alçats i finalment, els detalls artístic-arquitectònics.

Un cop vaig tenir els plànols geomètricament finalitzats, em quedaven per fer els detalls. En aquest procés les fotografies han estat molt importants ja que la gran majoria dels detalls a realitzar són de difícil accés per poder-los mesurar. Per tant, sense les fotografies realitzades anteriorment al procés de presa de dades no hagués pogut aconseguir els resultats obtinguts. Abans de poder utilitzar les fotos amb l'Autocad he utilitzat programes de retoc fotogràfic per poder corregir els bombaments, la perspectiva i poder escalar a la seva proporció real guiant-me sempre per una mesura horitzontal i una altra en vertical com a mínim.

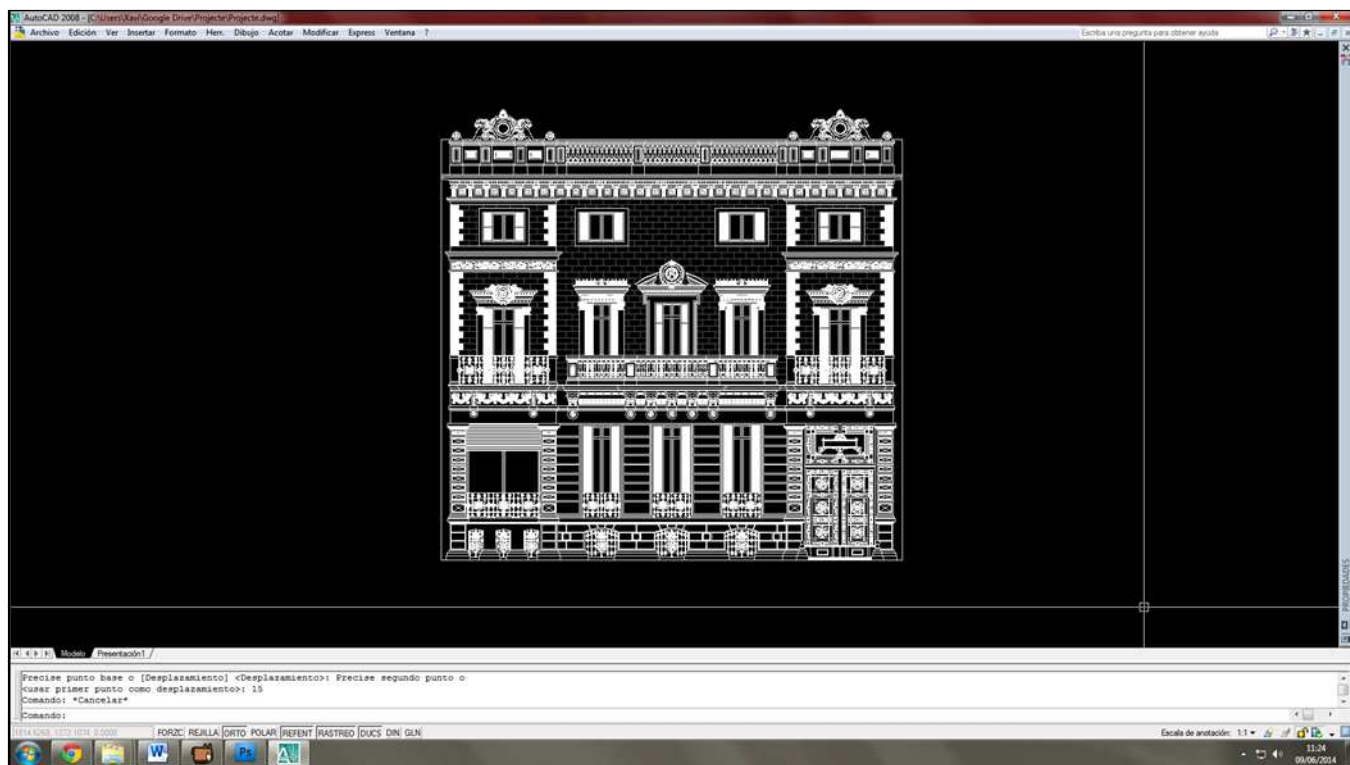
Després del retoc fotogràfic he inserit la imatge editada per poder dibuixar sobre ella. No és un treball complicat però sí tediós ja que s'hi ha de dedicar força temps en cada detall per obtenir un bon resultat.

Amb el detall acabat creava un bloc per copiar-lo si es repetia i també per poder editar-lo en cas de canvis. Fer els blocs em facilita la feina ja que si hi ha canvis i hi ha molta repetició del mateix detall, només fent el canvi en el bloc creat ja tinc tots els blocs d'aquest mateix detall modificats automàticament.

Exemple d'un detall creat a sobre de la imatge

Finalment he anat col·locant tots els detalls al seu lloc corresponent fins obtenir el plànol desitjat. En aquest cas la façana principal:

Façana principal finalitzada

Finalment, he creat les presentacions per a la impressió dels plànols en PDF assignant a cada color de les diferents capes del dibuix un color d'impressió i un gruix per a la seva impressió. Paral·lelament, he anat redactant la memòria històrica amb tota la informació, llibres, documents consultats i dades de camp recollides.

Els programes que he utilitzat per a la digitalització dels plànols han estat els següents:

- AutoCAD 2008 de la casa Autodesk.

Per a la realització dels plànols.

- Adobe Photoshop CS4 de la casa Adobe.

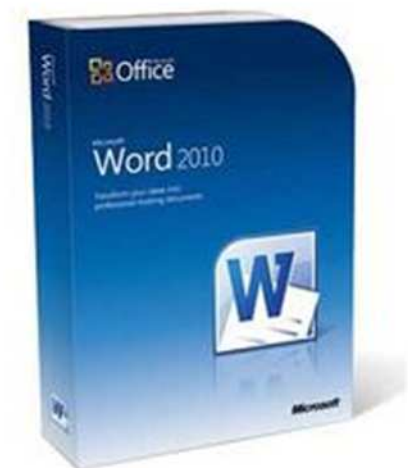
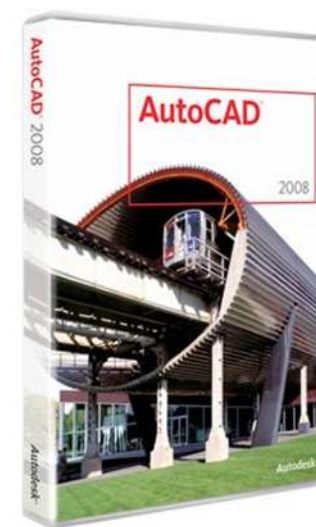
Retoc de fotografies.

- Microsoft Word 2010 de Microsoft.

Per a la redacció de la memòria.

- PDF Creator de la casa PDF Forge.

Per a la impressió dels plànols finals en format PDF.

2.6. DOCUMENTACIÓ GRÀFICA

2.6.1. INDEX DE PLÀNOLS

EMPLAÇAMENT	1	SECCIÓ C-C'. CASA	19
PLANTA BAIXA I SOTERRANI. DISTRIBUCIÓ	2	SECCIÓ C-C'. PATI INTERIOR	20
PLANTA BAIXA I SOTERRANI. COTES	3	DETALL PORTA PRINCIPAL	21
ENTRESÒL – CASA. DISTRIBUCIÓ	4	DETALLS FORJA	22
ENTRESÒL – PATI. DISTRIBUCIÓ	5	DETALL BALCÓ FAÇANA PRINCIPAL	23
ENTRESÒL – CASA. COTES	6	DETALL BALCÓ PRINCIPAL	24
ENTRESÒL – PATI. COTES	7	DETALL FAÇANA PRINCIPAL	25
1a PLANTA. DISTRIBUCIÓ	8	DETALL FAÇANA PRINCIPAL	26
1a PLANTA. COTES	9	DETALL FAÇANA PRINCIPAL	27
2a PLANTA. DISTRIBUCIÓ	10	DETALL SECCIÓ BALCÓ	28
2a PLANTA. COTES	11	DETALL SECCIÓ ESCALA PRINCIPAL	29
COBERTA. DISTRIBUCIÓ	12	DETALL JARDINERA PATI INTERIOR	30
COBERTA. COTES	13		
SOBRECOBERTA	14		
FAÇANA PRINCIPAL	15		
FAÇANA POSTERIOR	16		
SECCIÓ A-A'	17		
SECCIÓ B-B'	18		

SITUACIÓ

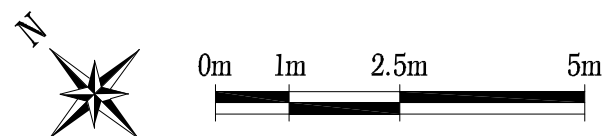
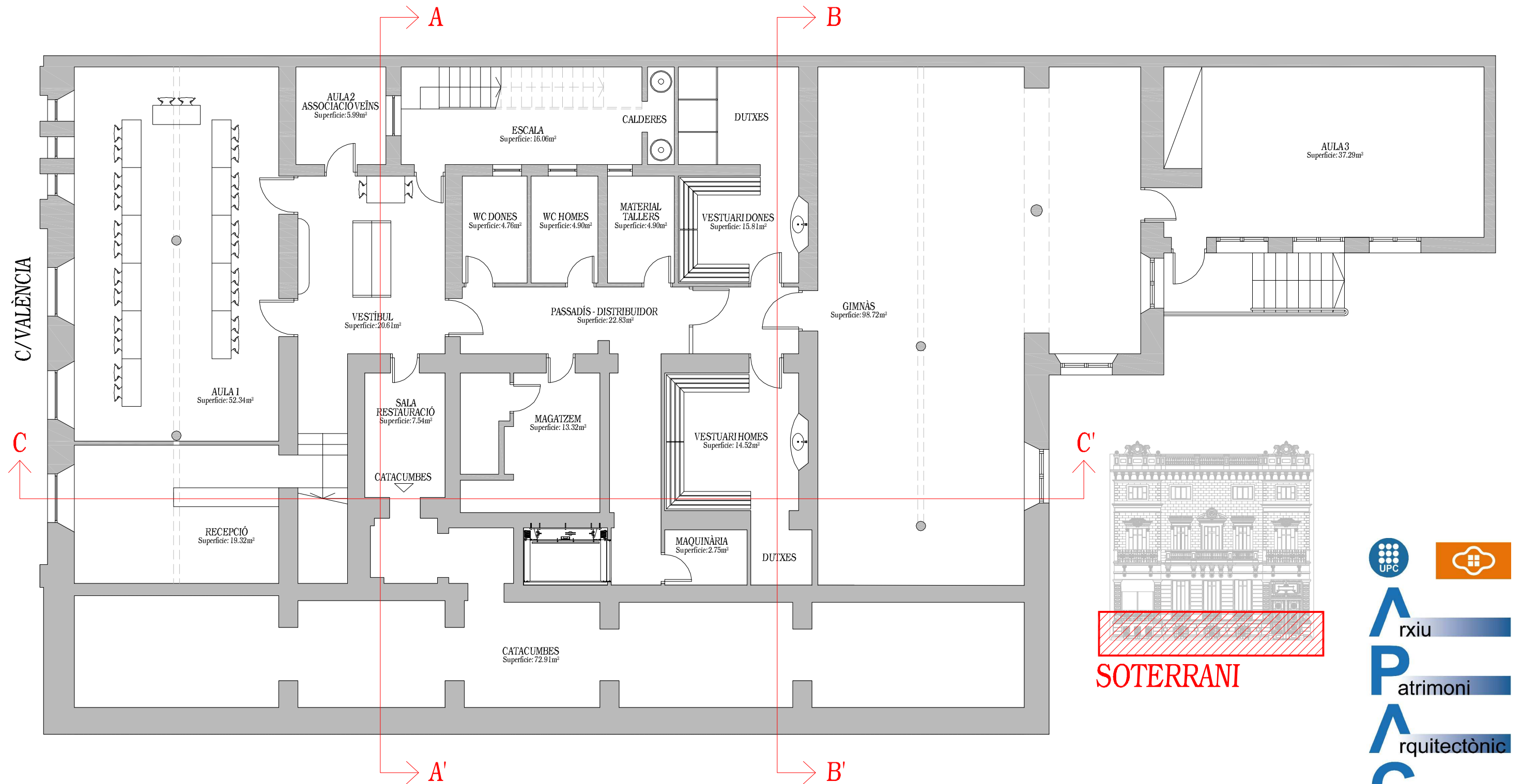

SITUACIÓ

EMPLAÇAMENT

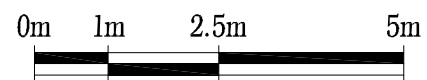
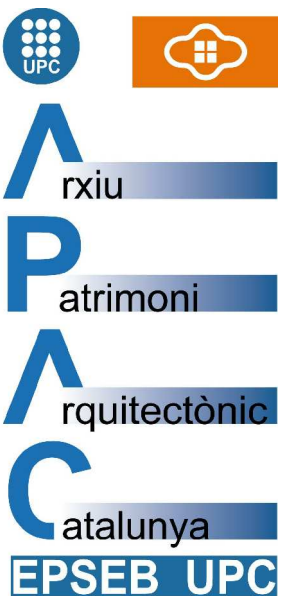
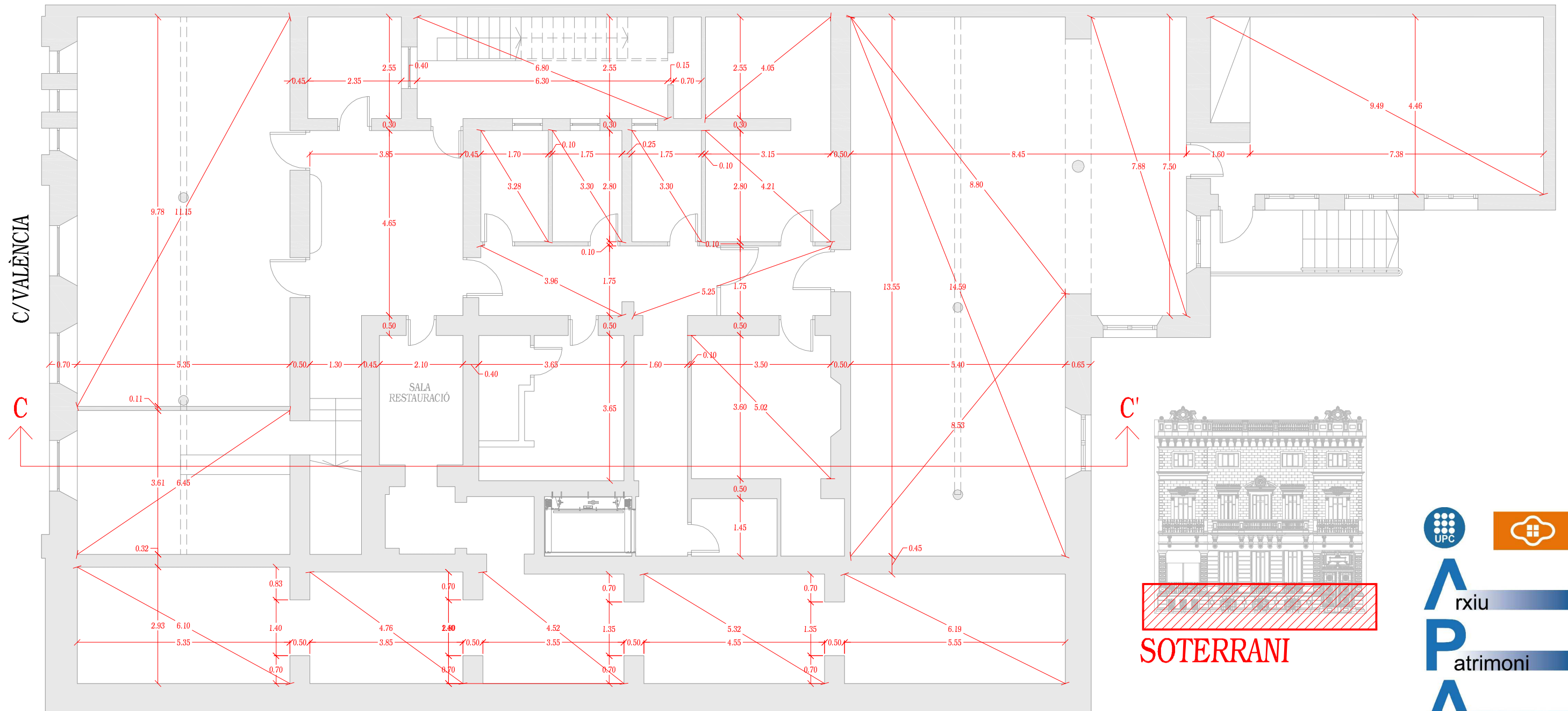
LA CASA ELZALDE

PLANTA BAIXA I SOTERRANI
Estat actual - Distribució

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

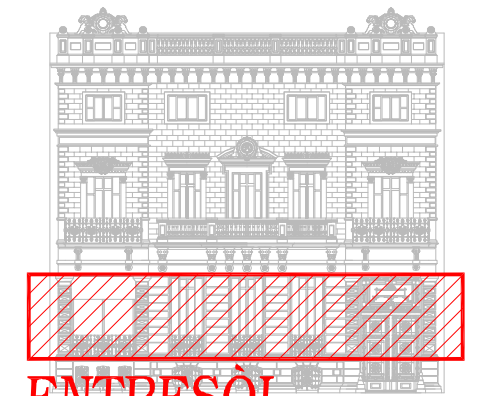
LA CASA ELIZALDE

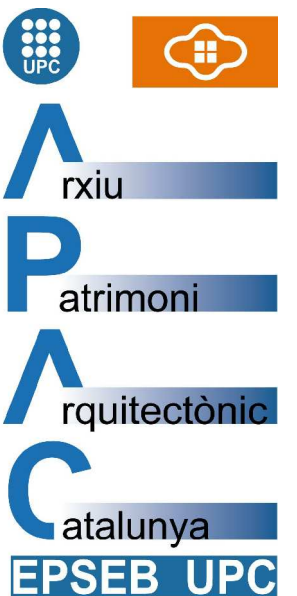
PLANTA BAIXA I SOTERRANI
Estat actual - Cotes

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELIZALDE

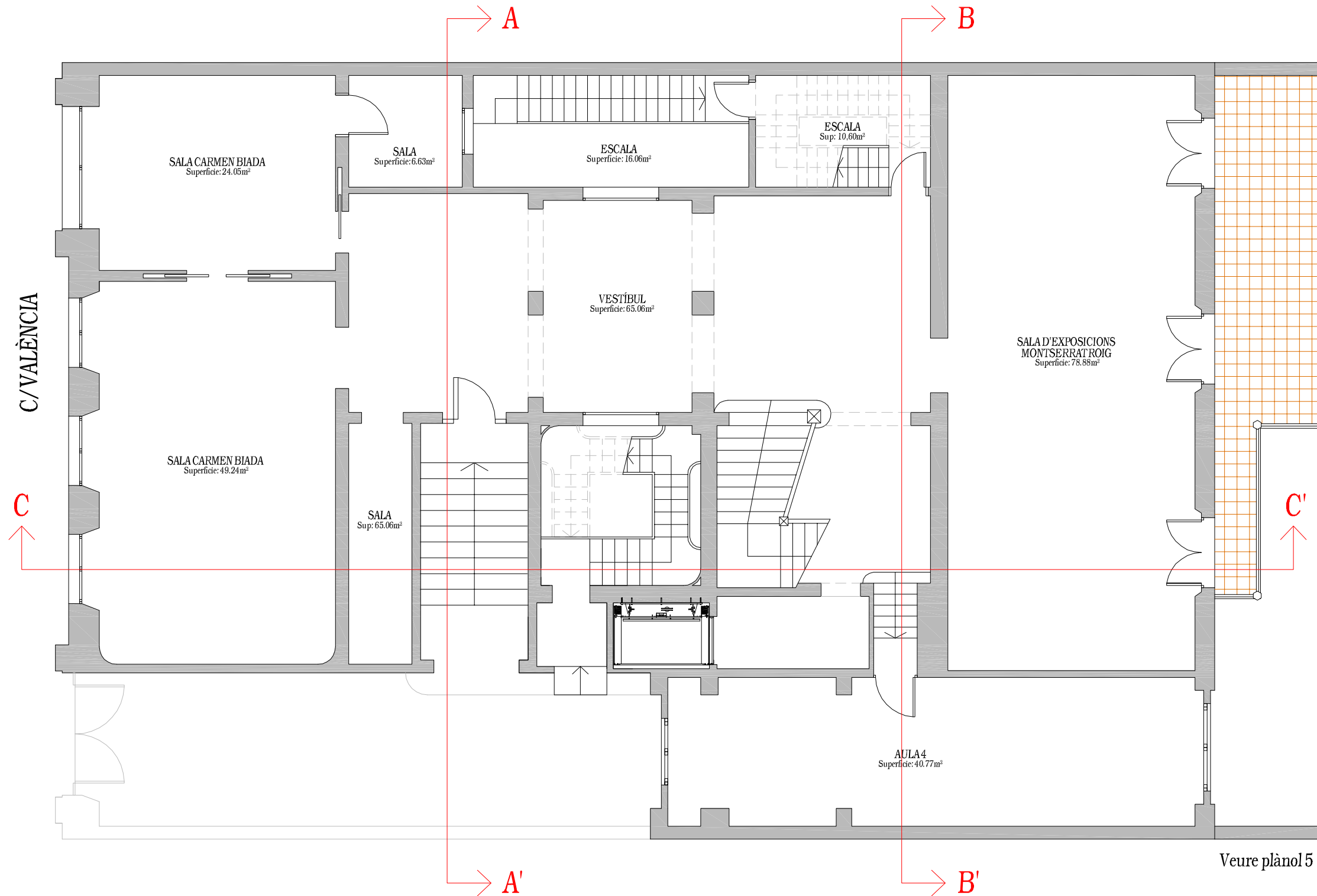

ENTRESÒL

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

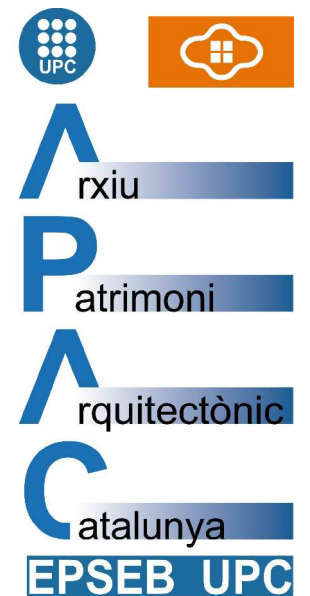
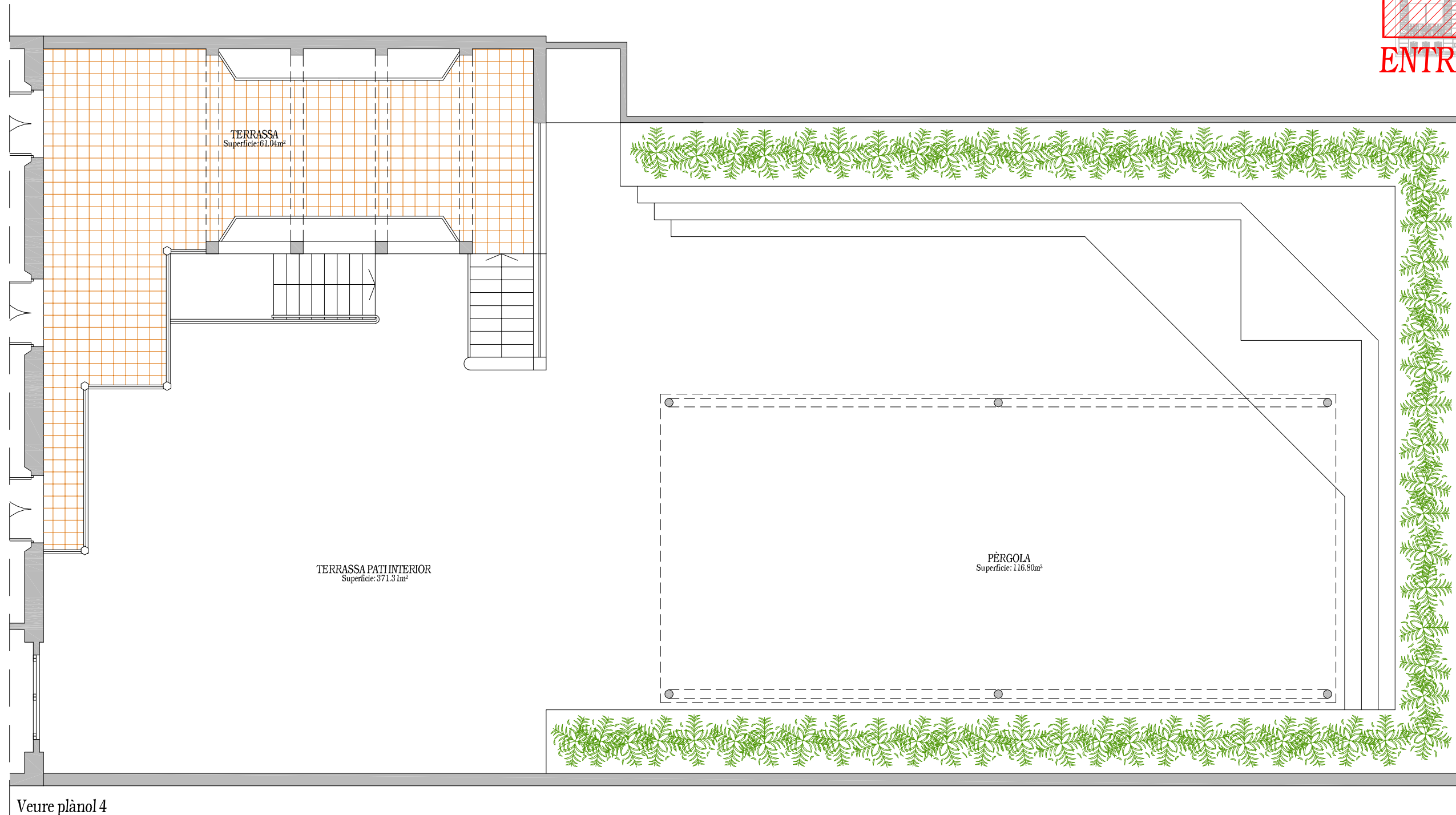
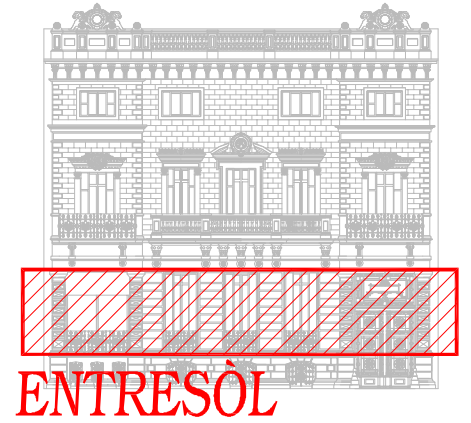
4

0m 1m 2.5m 5m

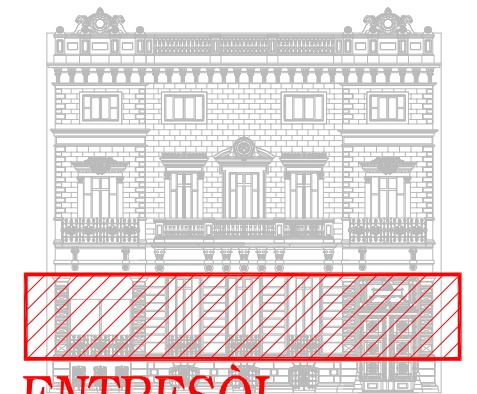
ENTRESÒL - CASA
Estat actual - Distribució

LA CASA ELZALDE

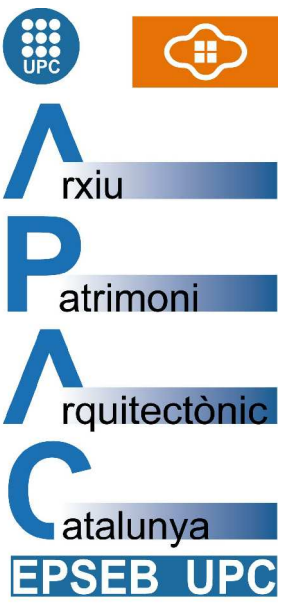

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELIZALDE

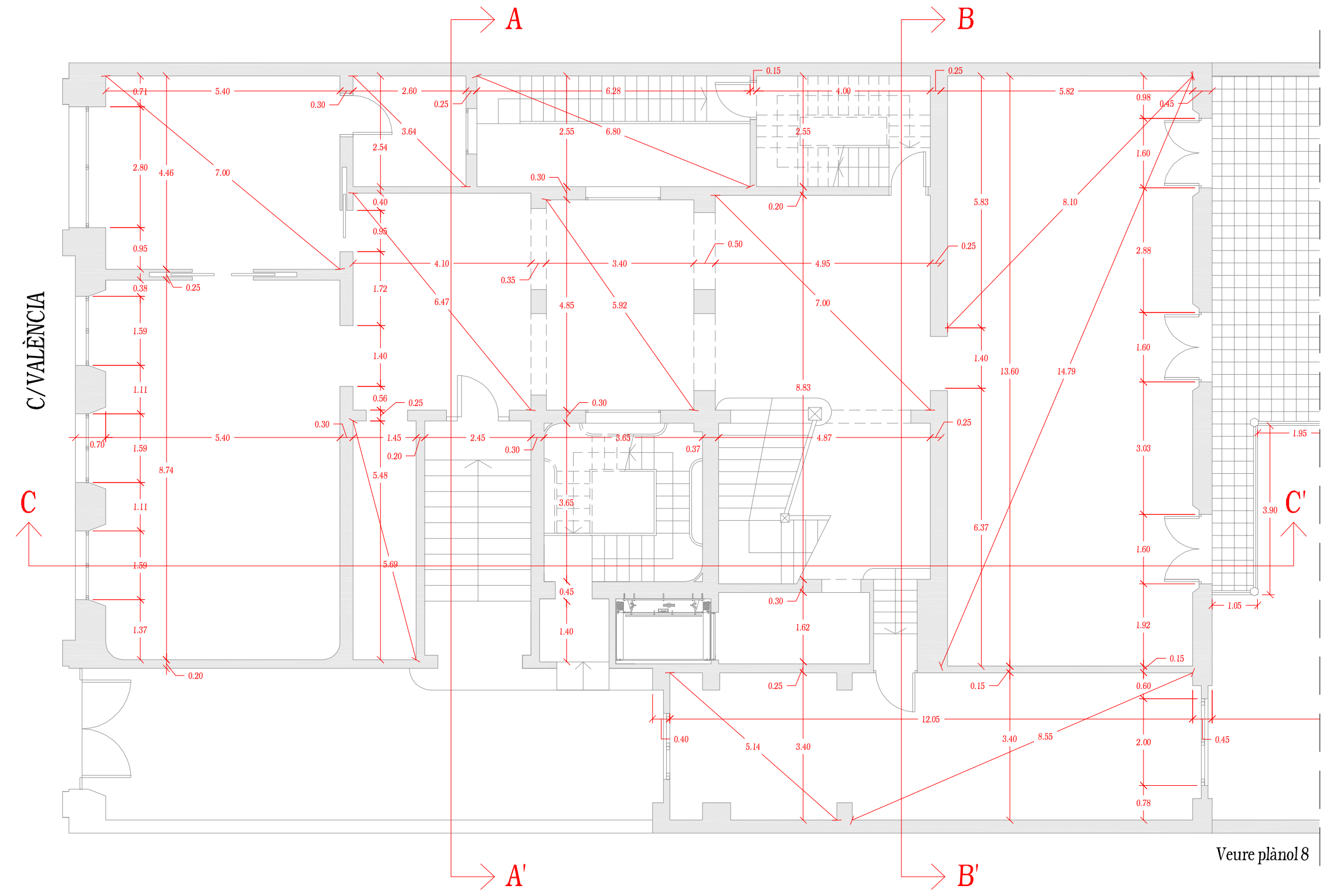

ENTRESÒL

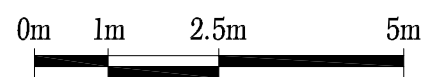
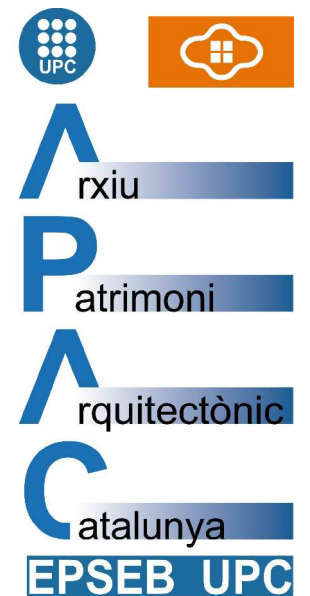
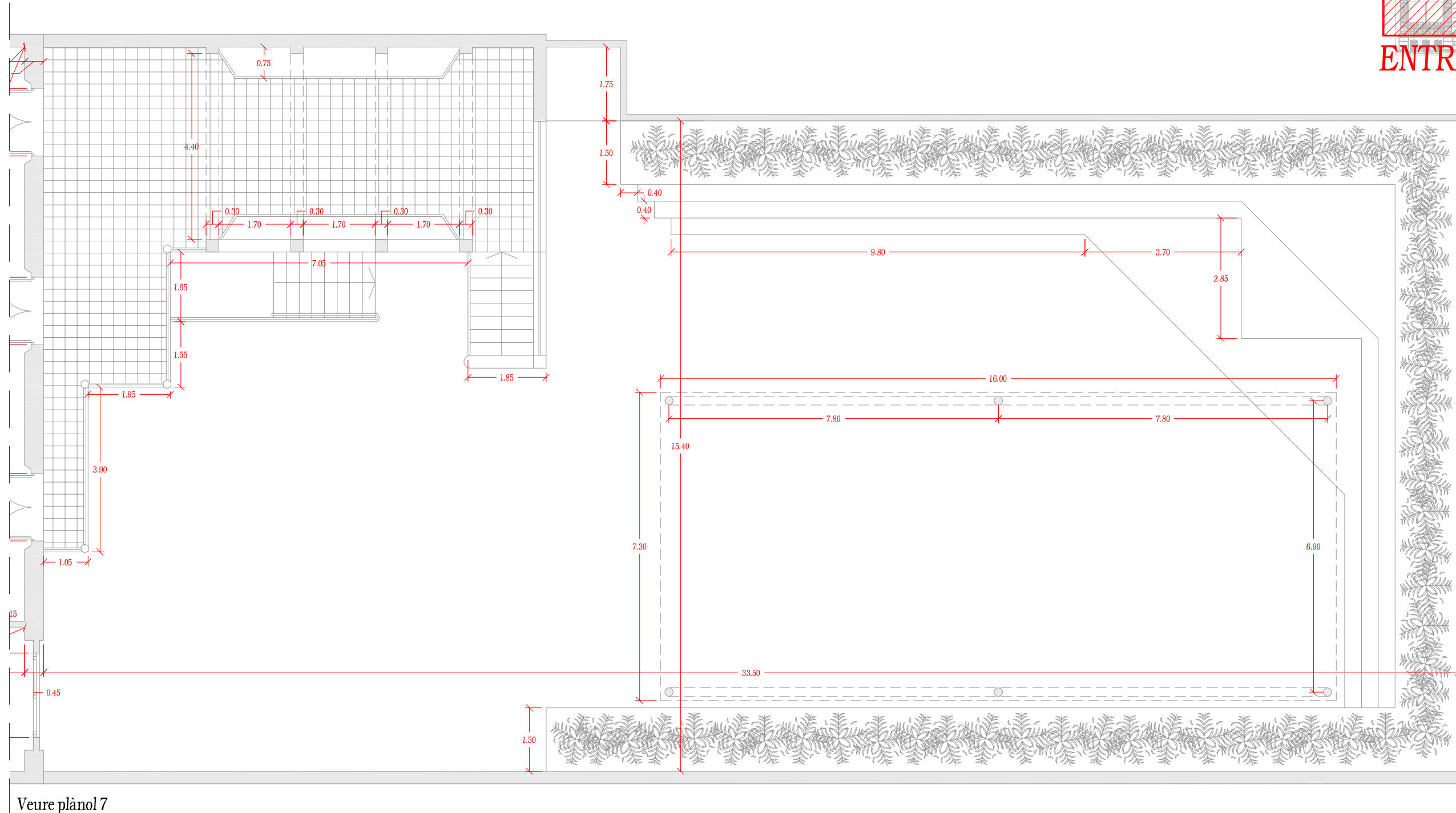
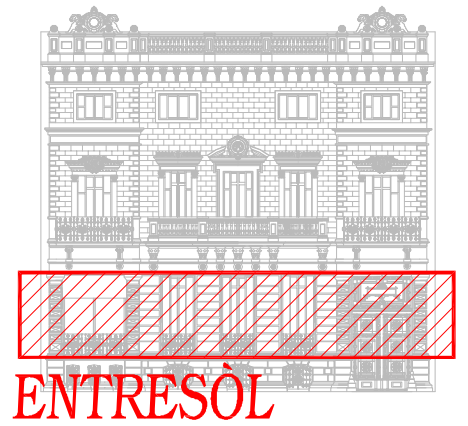
AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

6

ENTRESÒL - PATI INTERIOR
Estat actual - Distribució

LA CASA ELZALDE

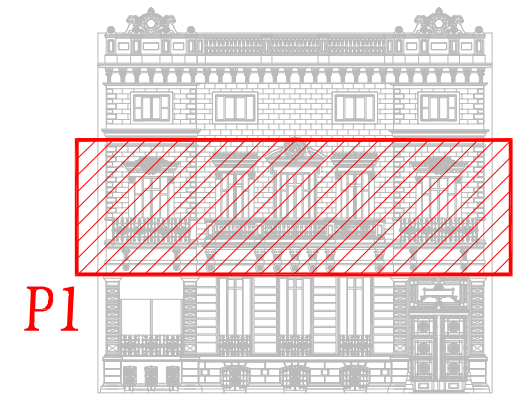
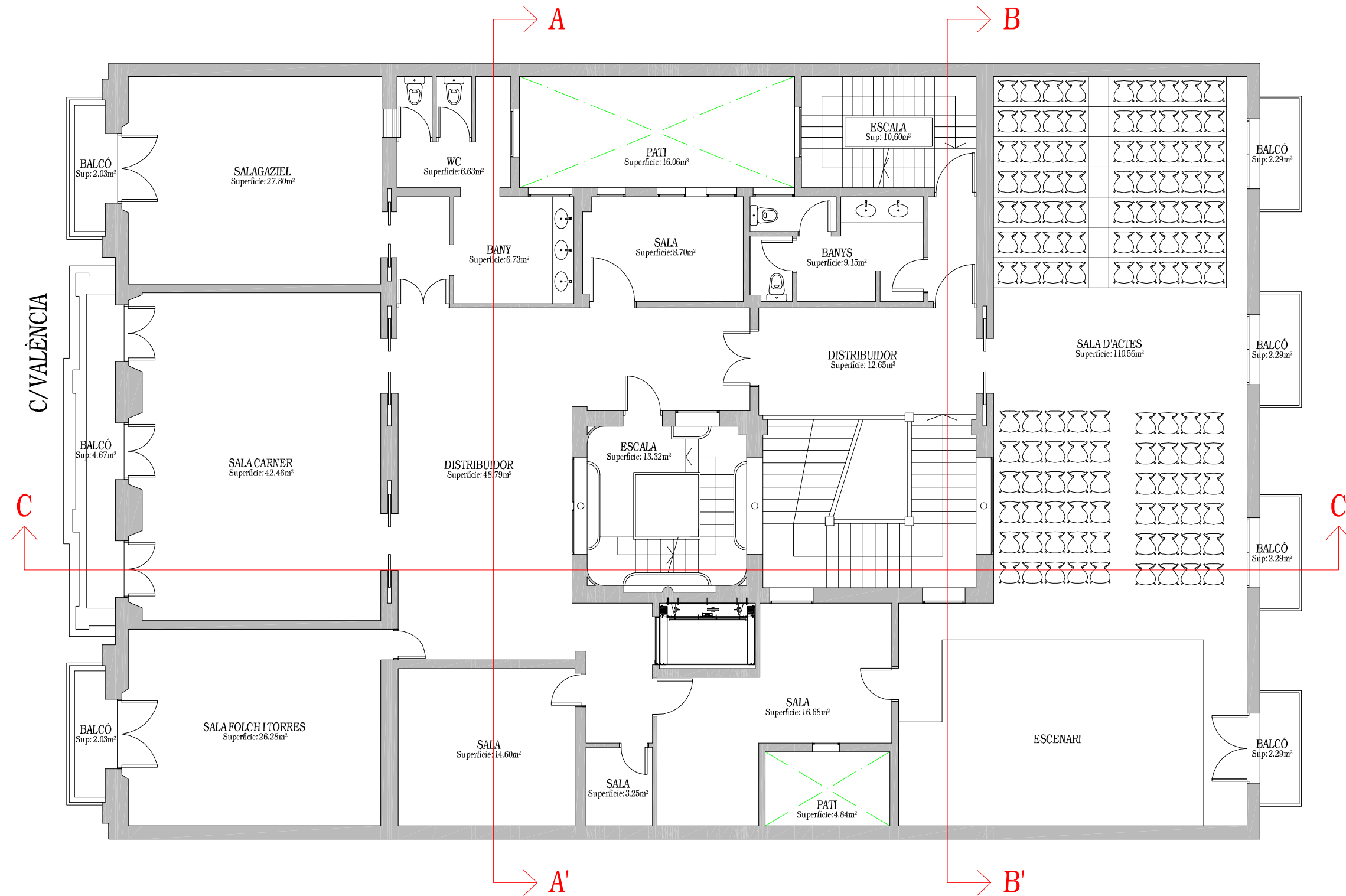

ENTRESÒL - PATI INTERIOR

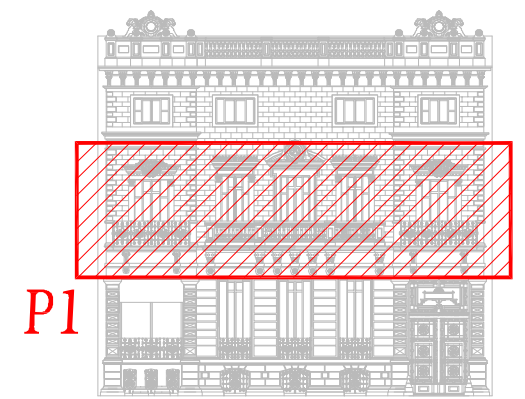
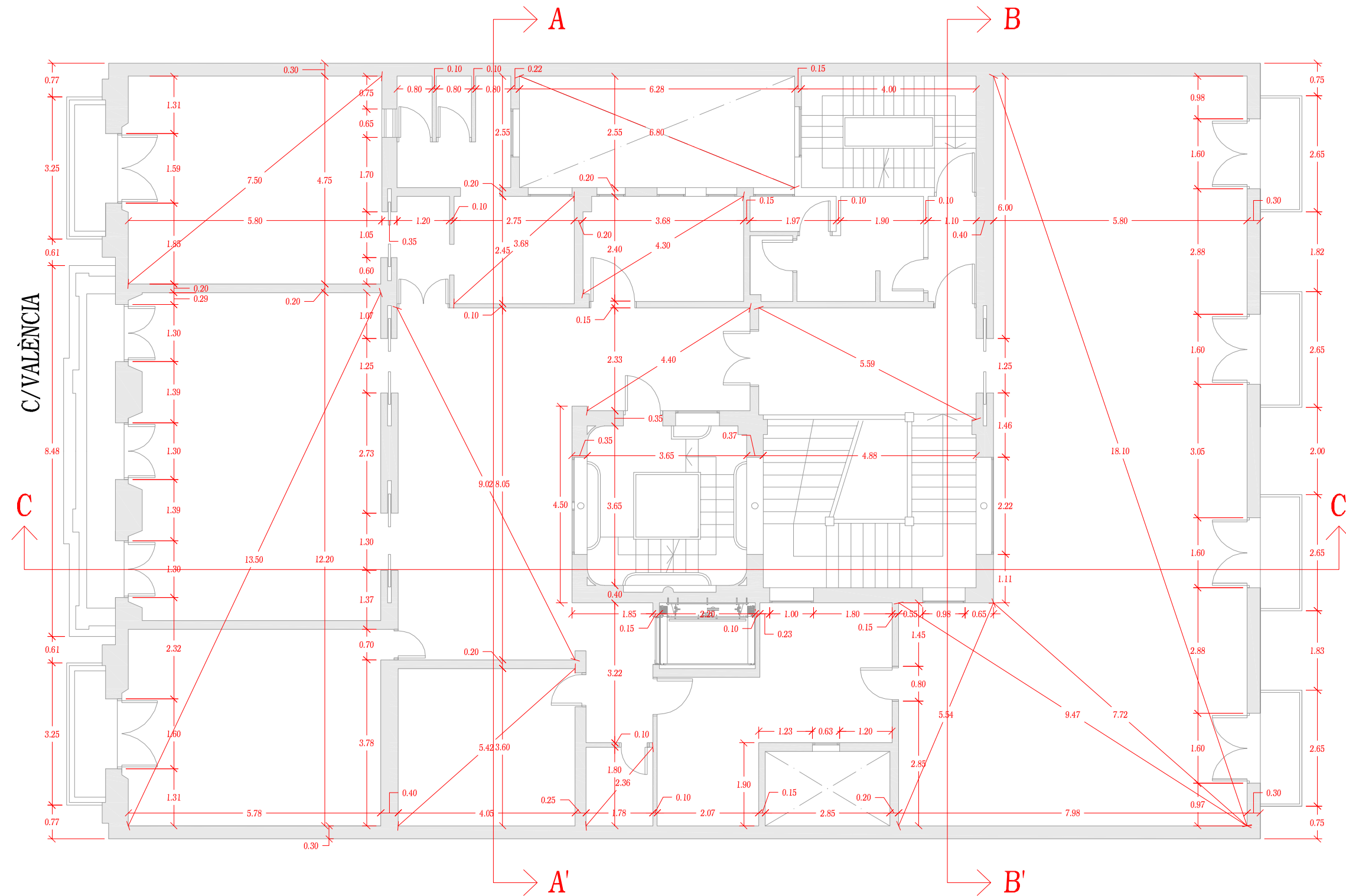
Estat actual - Distribució

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

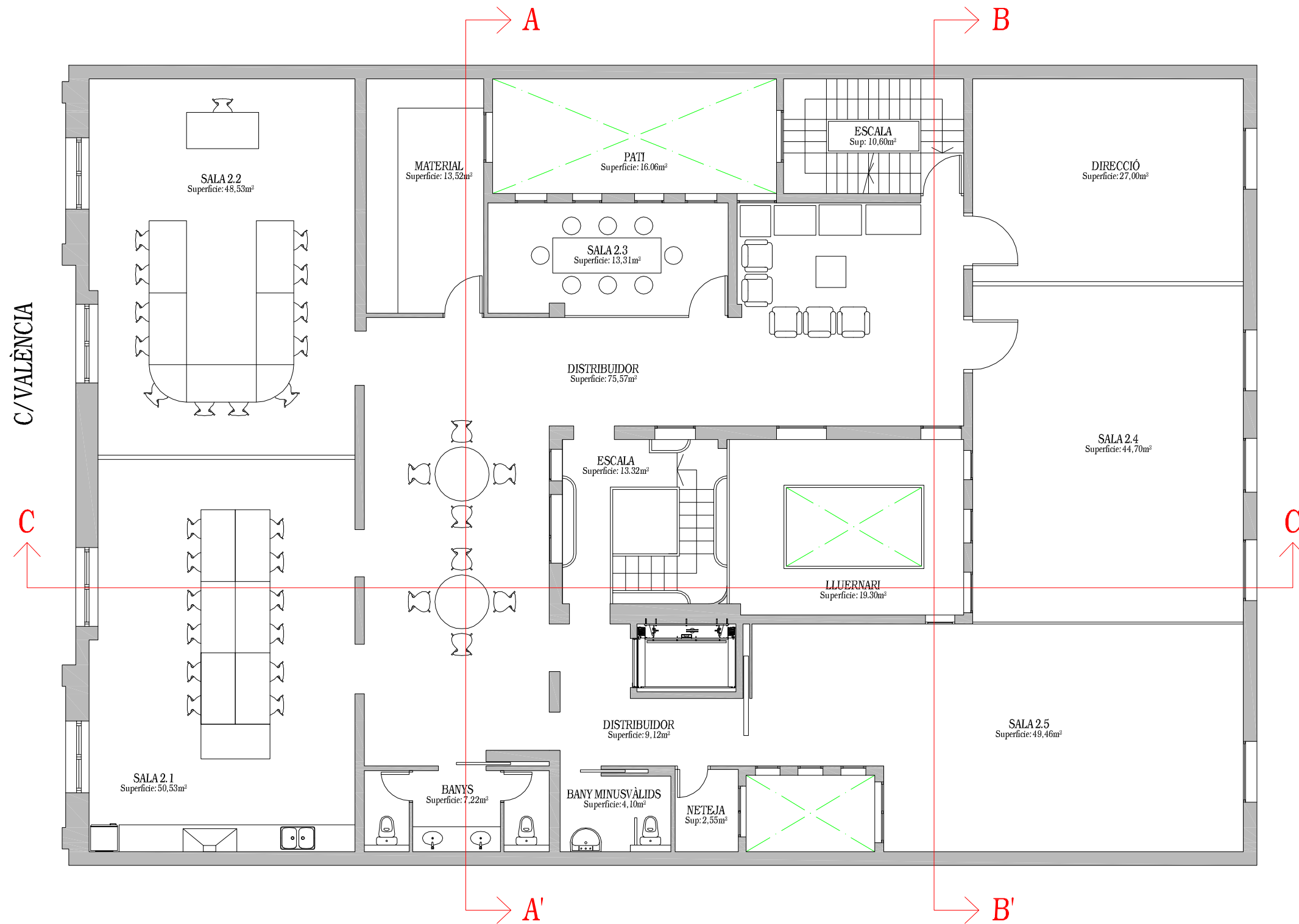
LA CASA ELIZALDE

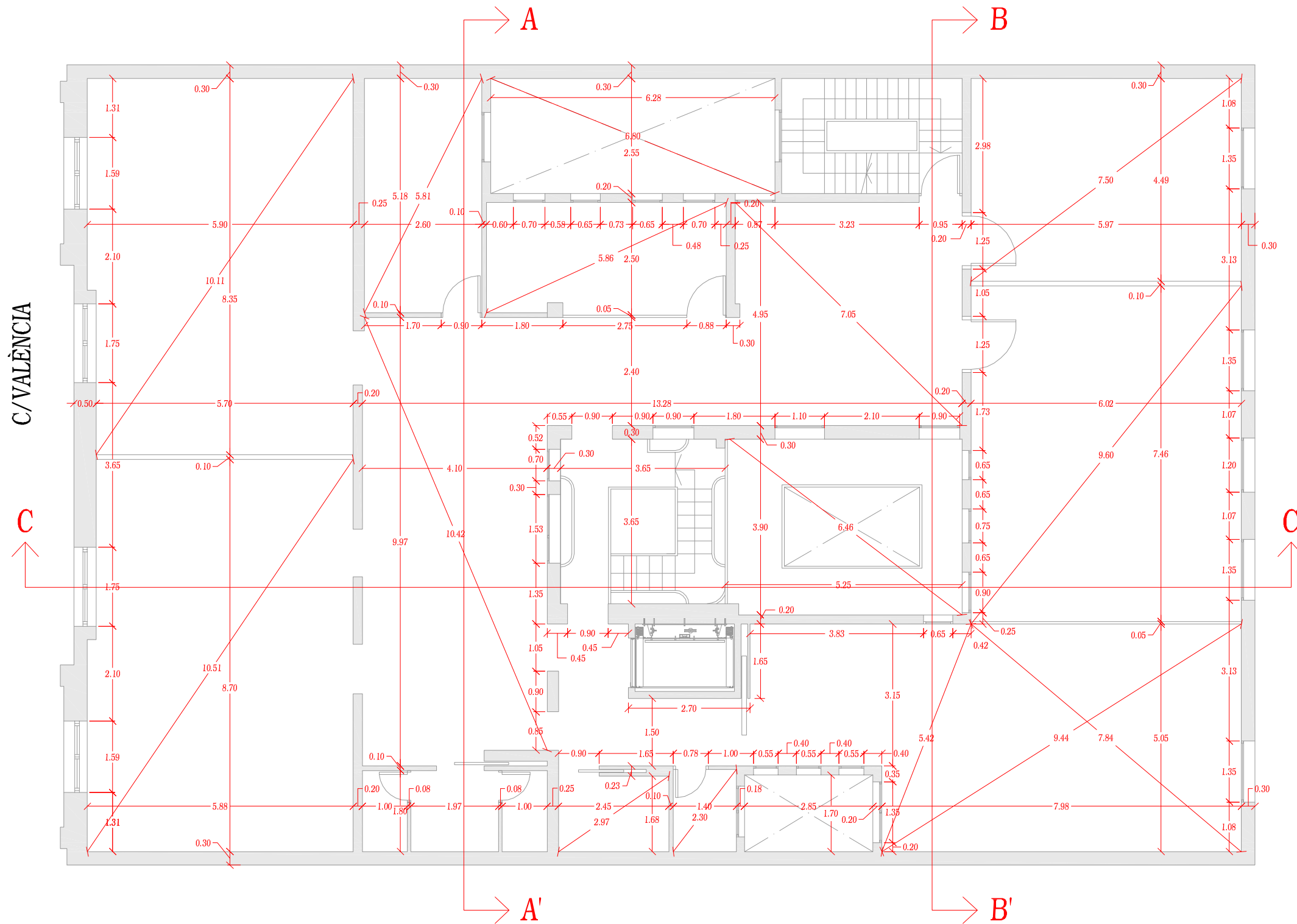
LA CASA ELIZALDE

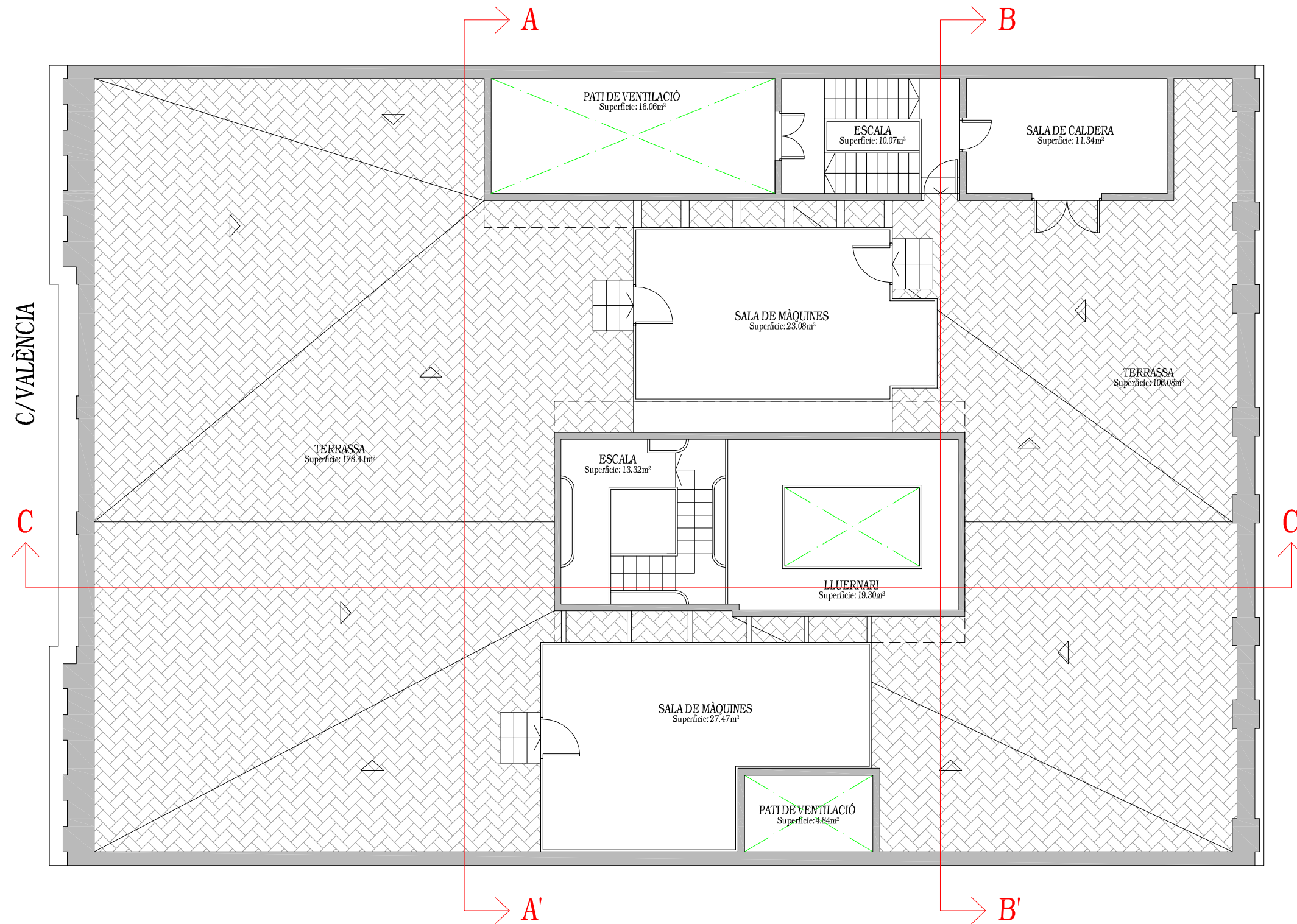
LA CASA ELIZALDE

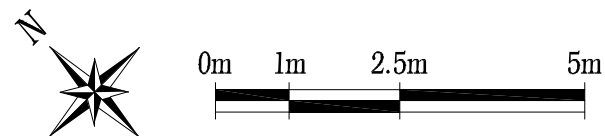
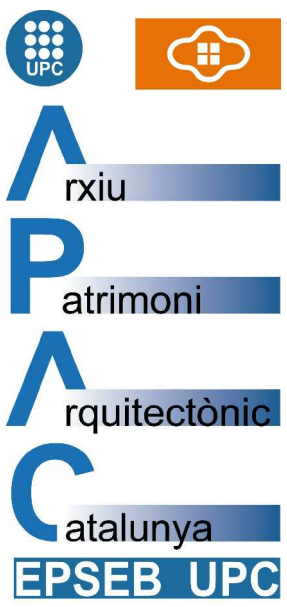
LA CASA ELIZALDE

LA CASA ELIZALDE

COBERTA

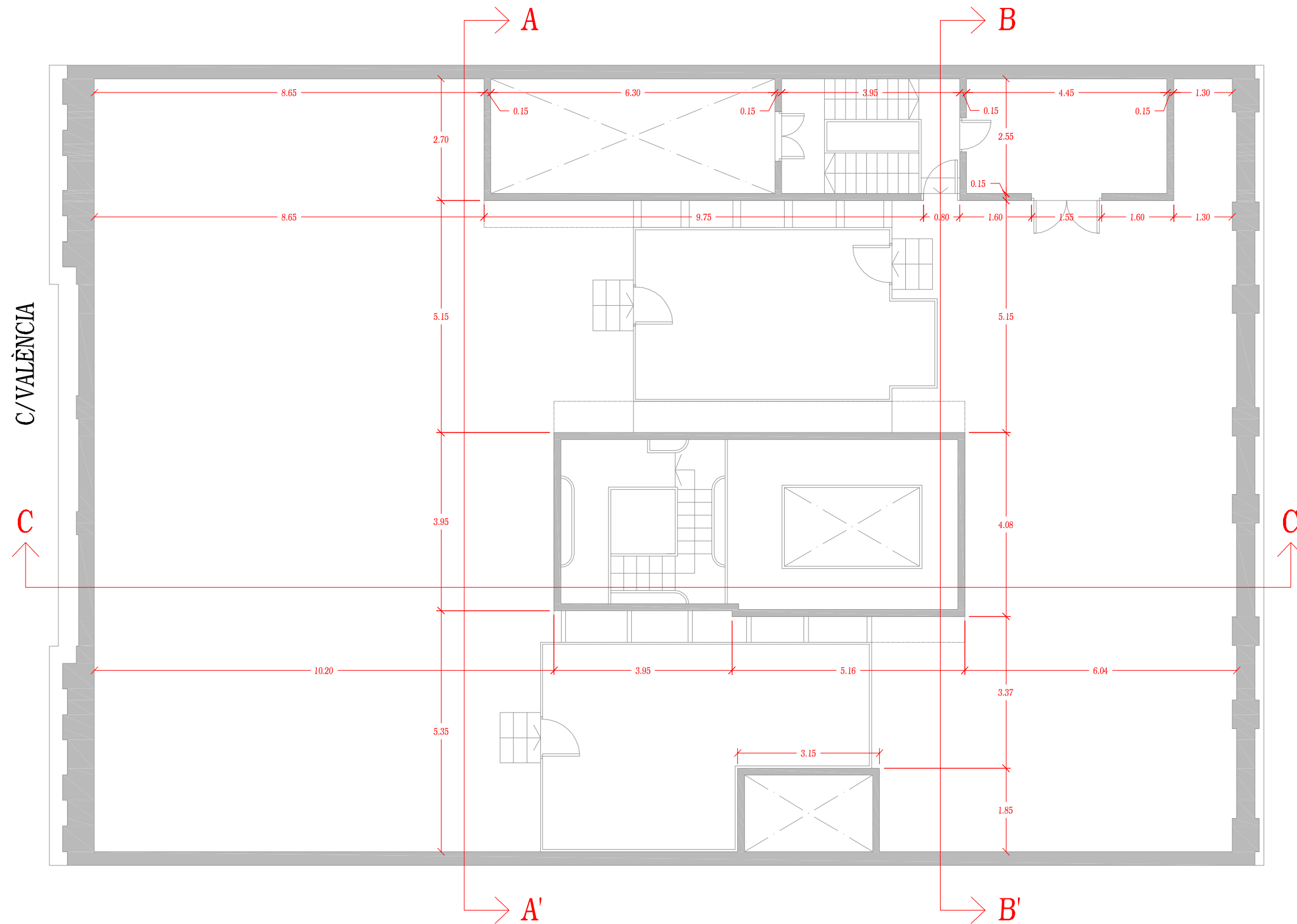

COBERTA

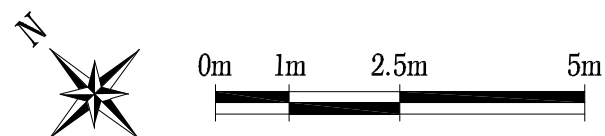
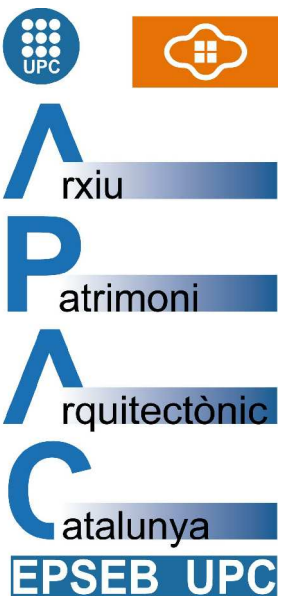
Estat actual - Distribució

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELZALDE

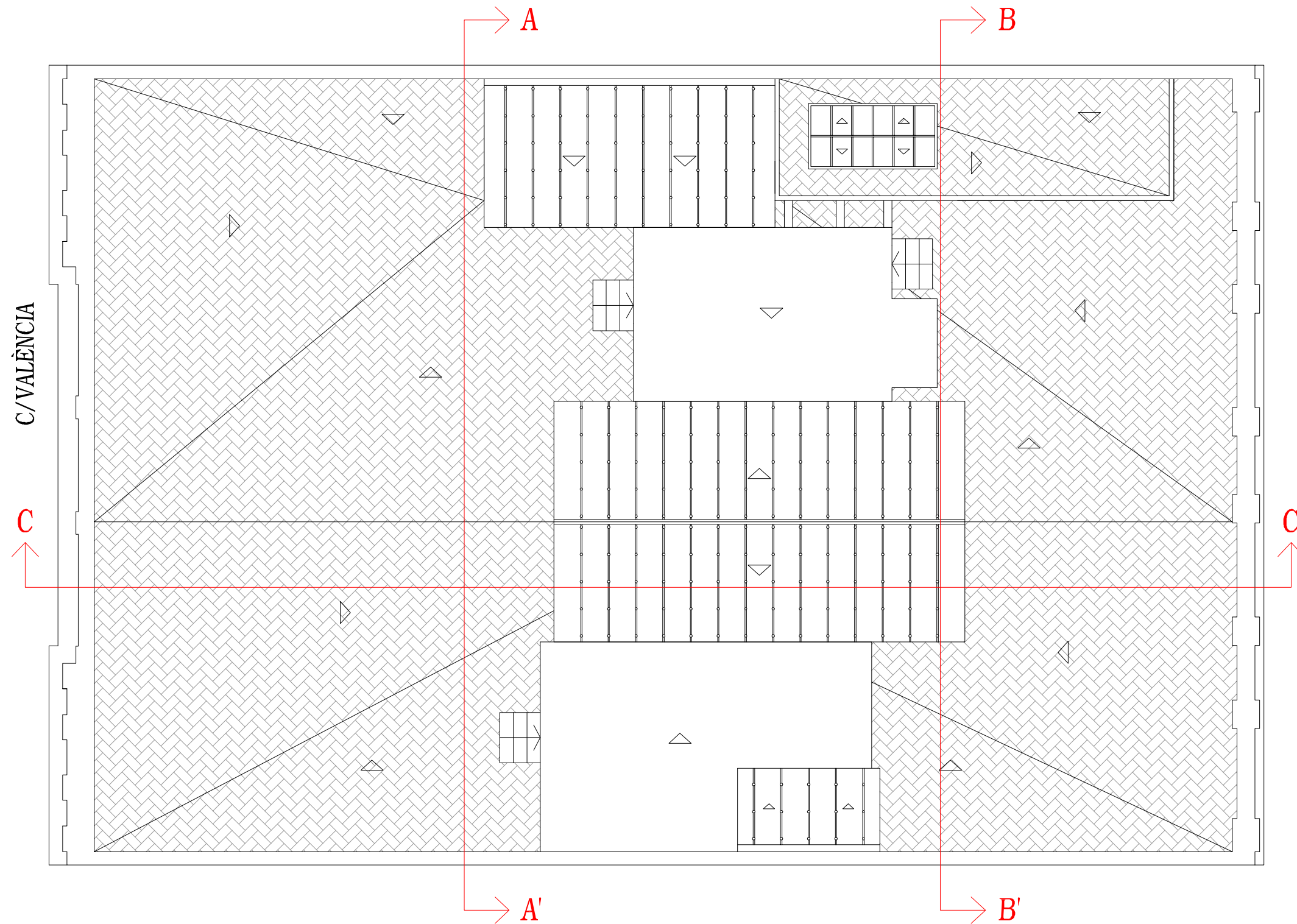
COBERTA

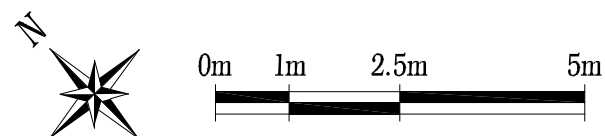
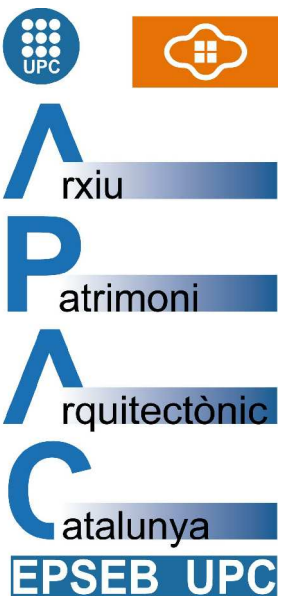
COBERTA
Estat actual - Cotes

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELIZALDE

COBERTA

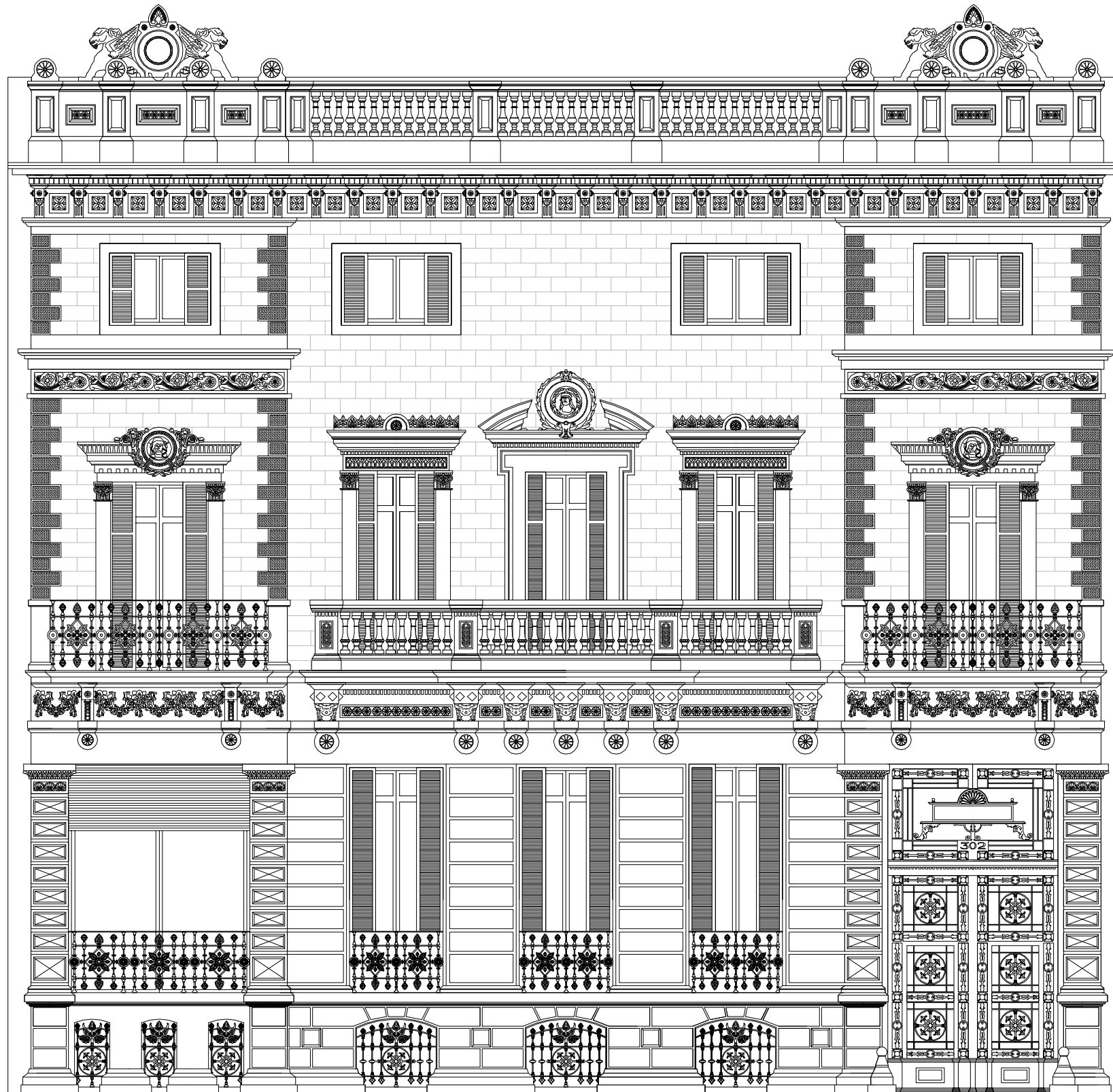

SOBRECOBERTA

Estat actual - Distribució

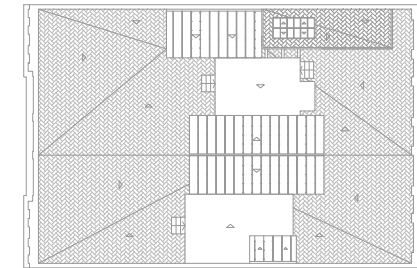
AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELZALDE

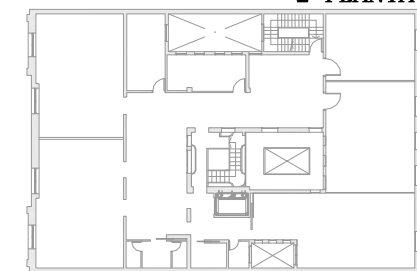

FAÇANA PRINCIPAL
C/València 302

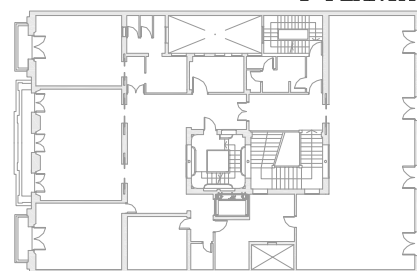
COBERTA

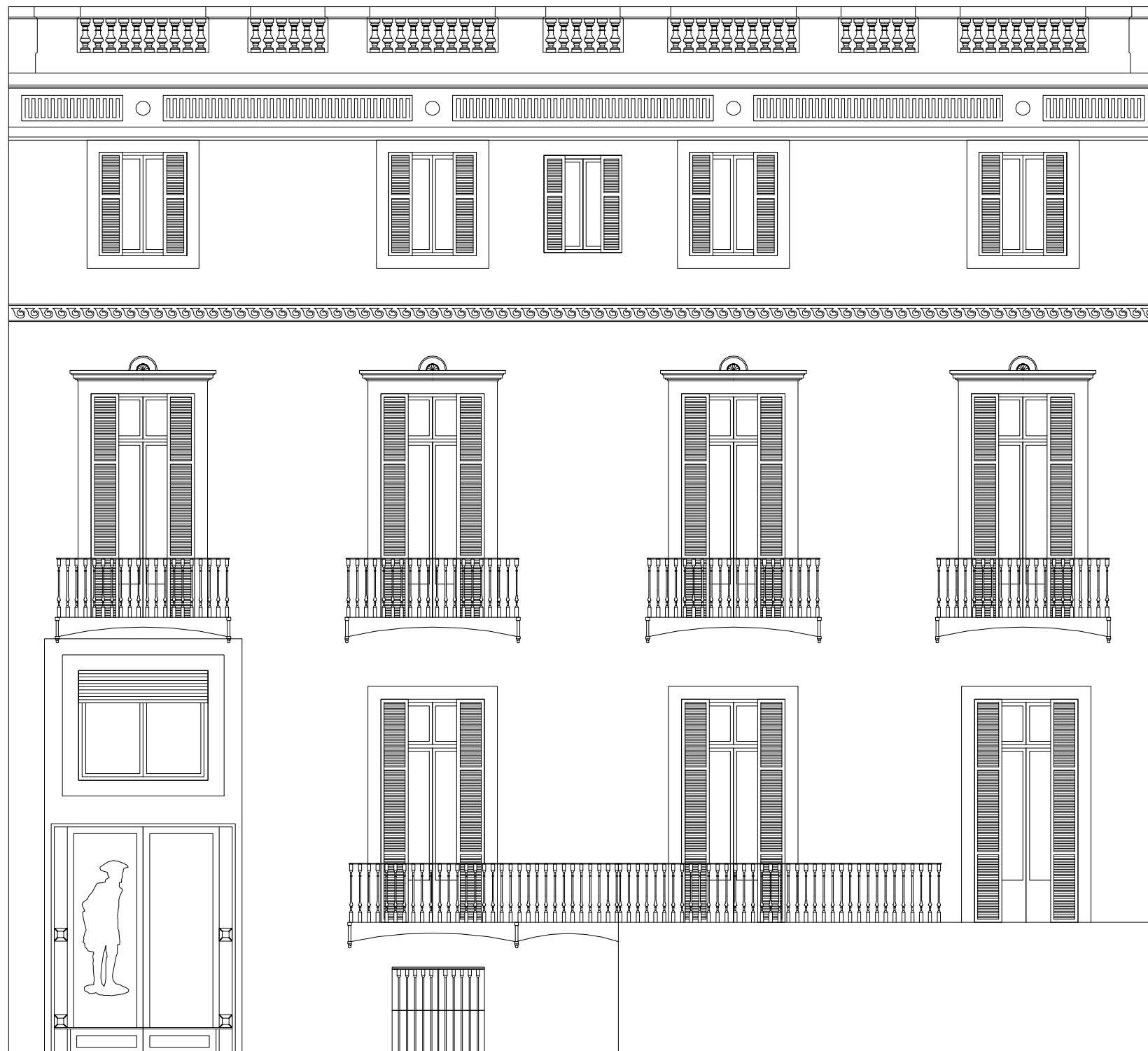
2ª PLANTA

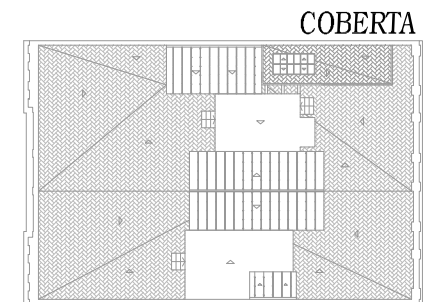
1ª PLANTA

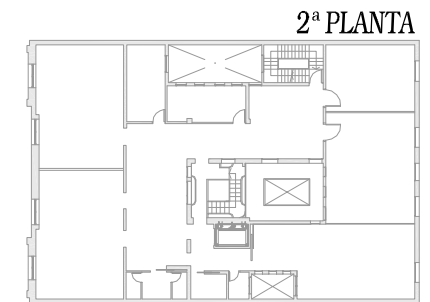
LA CASA ELZALDE

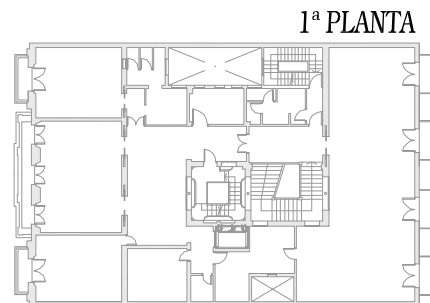
FAÇANA POSTERIOR
Pati interior

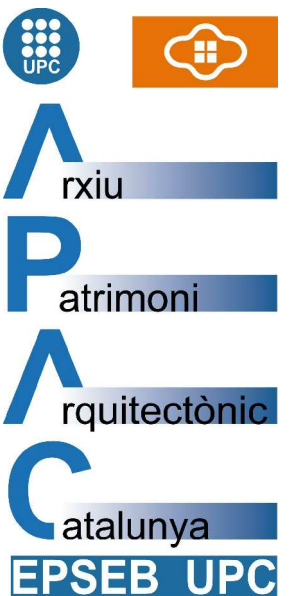
COBERTA

2ª PLANTA

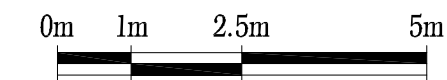

1ª PLANTA

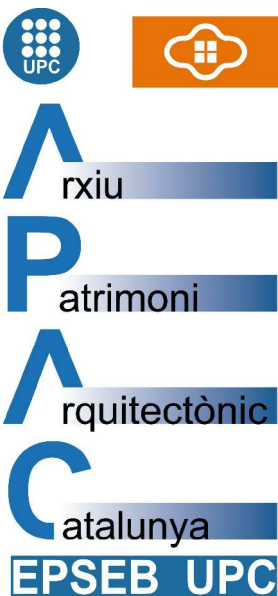

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELIZABETH

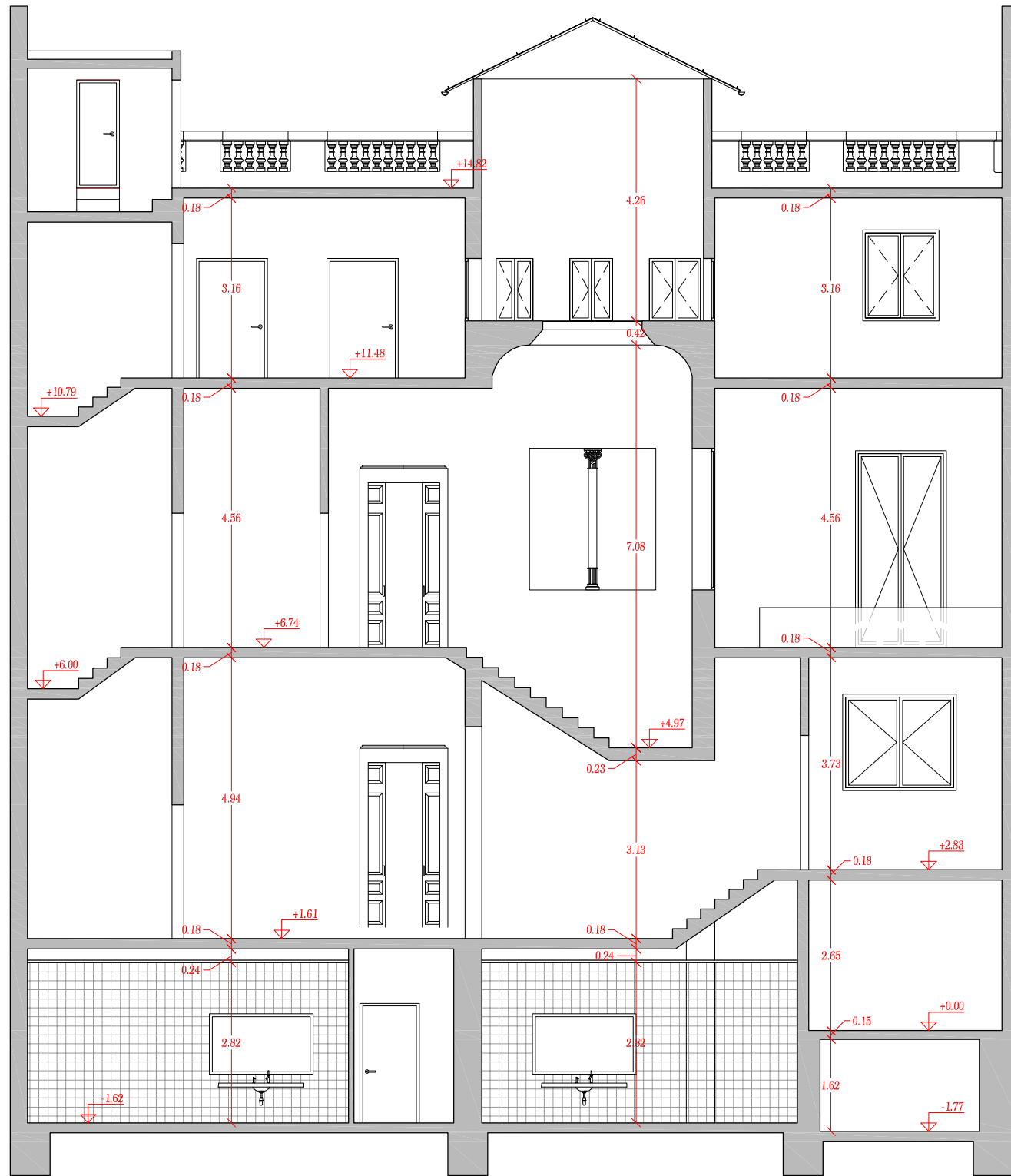

SECCIÓ A-A'

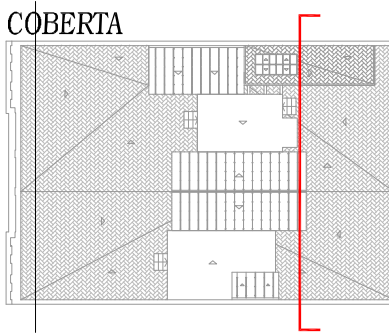
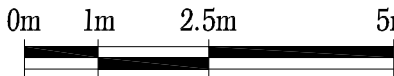
AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELIZABETH

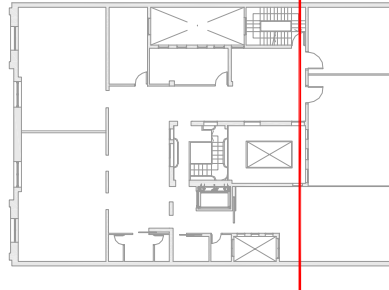

SECCIÓ B-B'

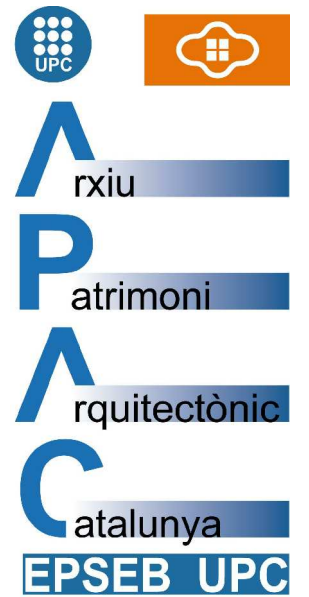
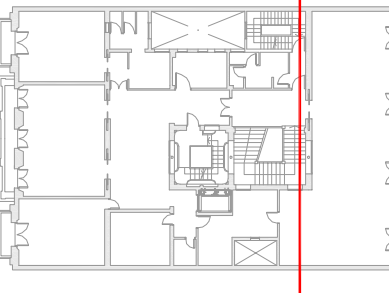
Estat actual

2ª PLANTA

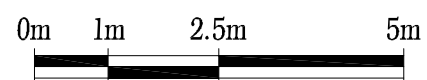
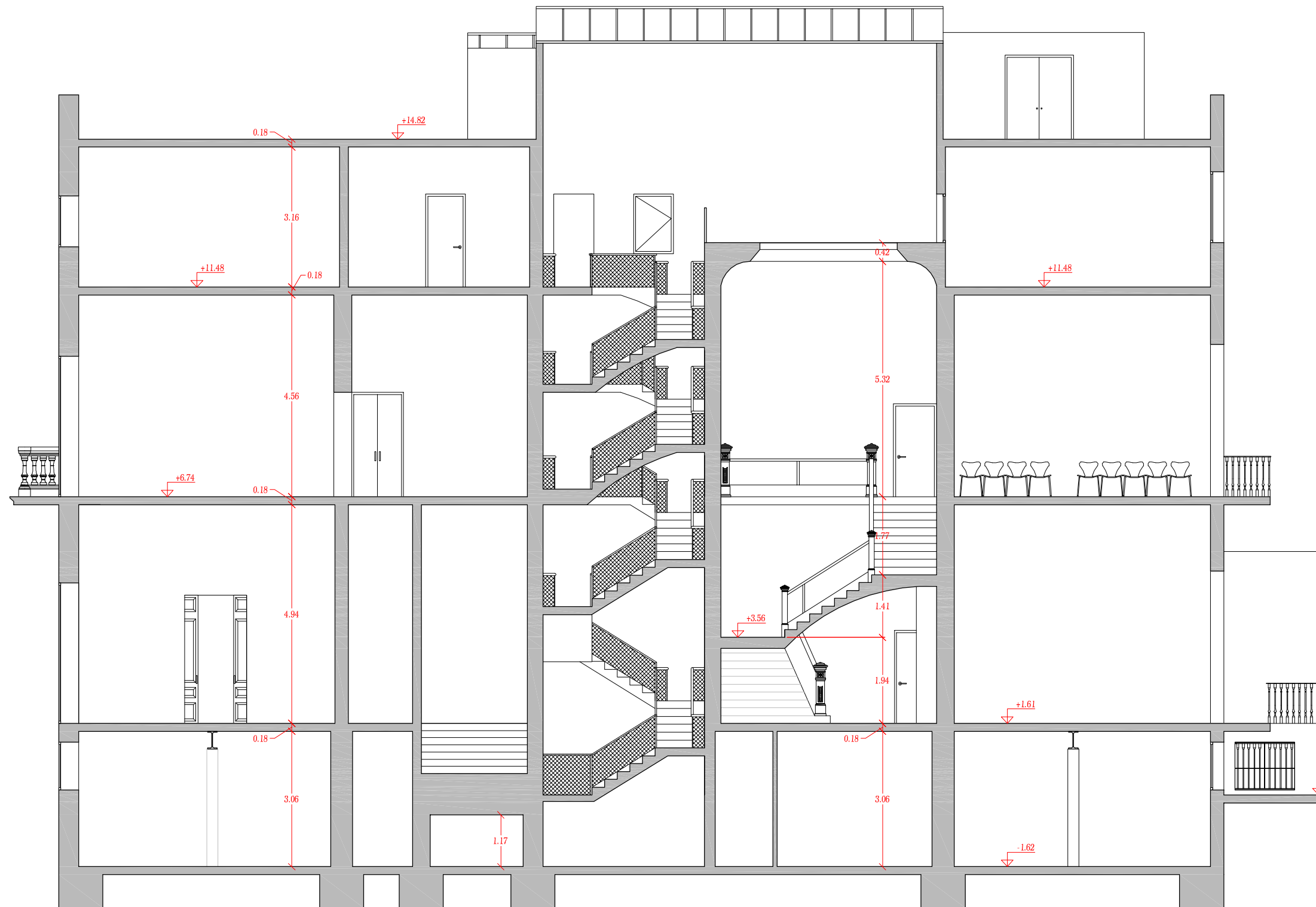

1ª PLANTA

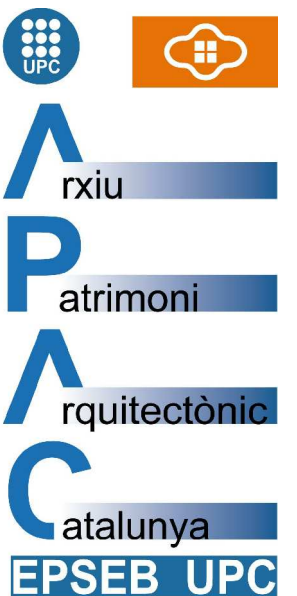
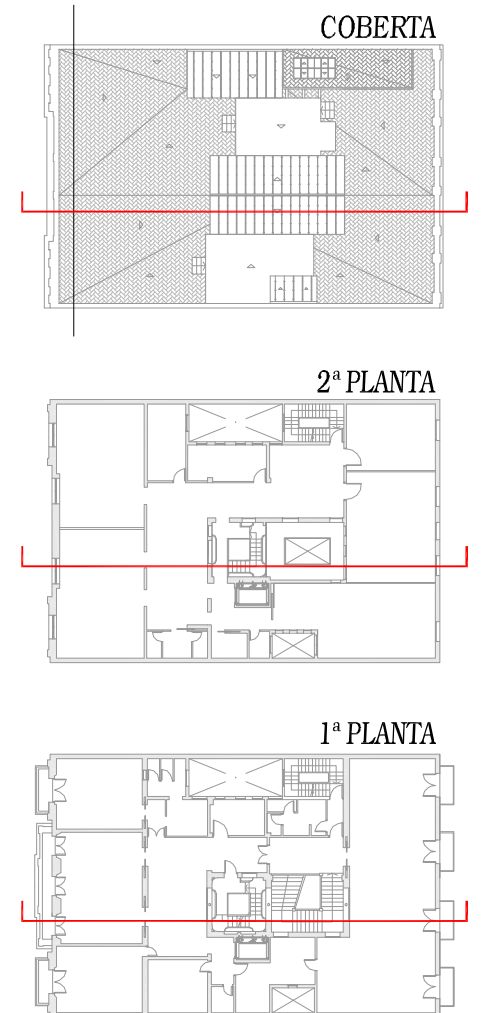

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELIZALDE

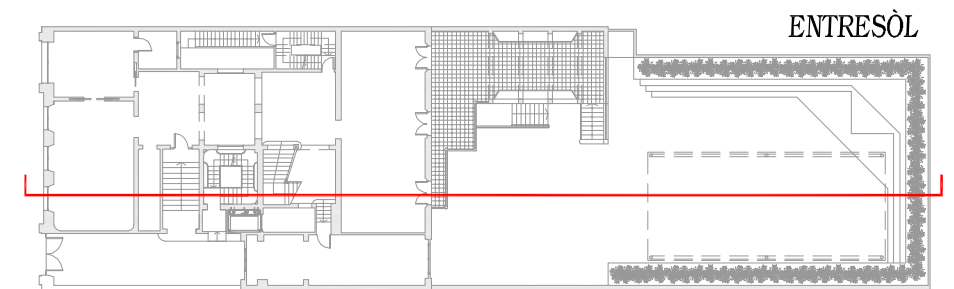

SECCIÓ C-C' - CASA
Estat actual

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

LA CASA ELZALDE

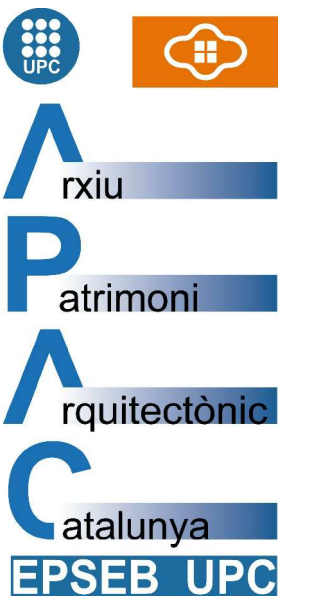

ENTRESÒL

0m 1m 2.5m 5m

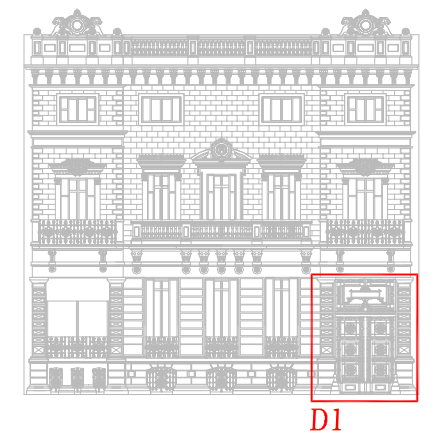
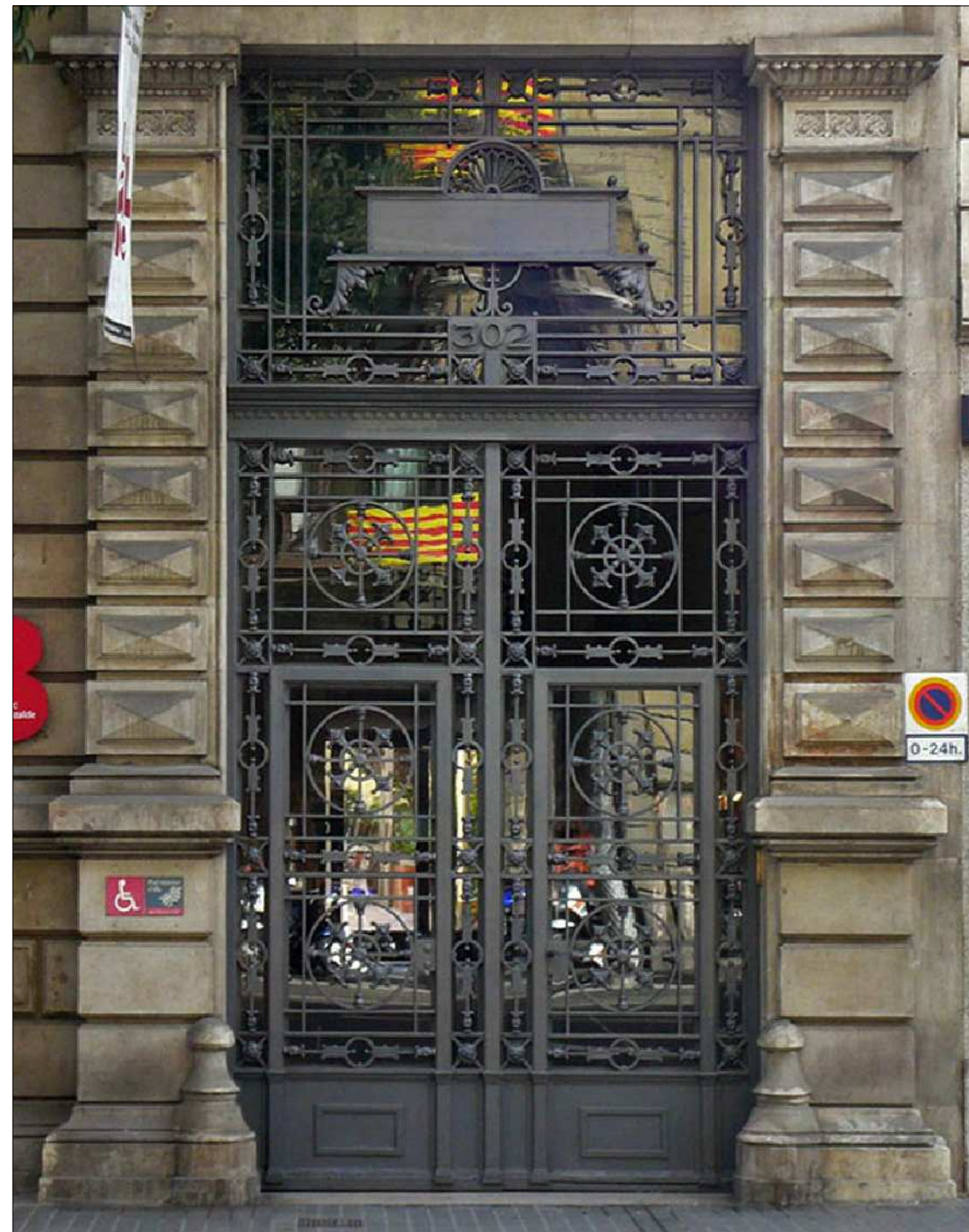
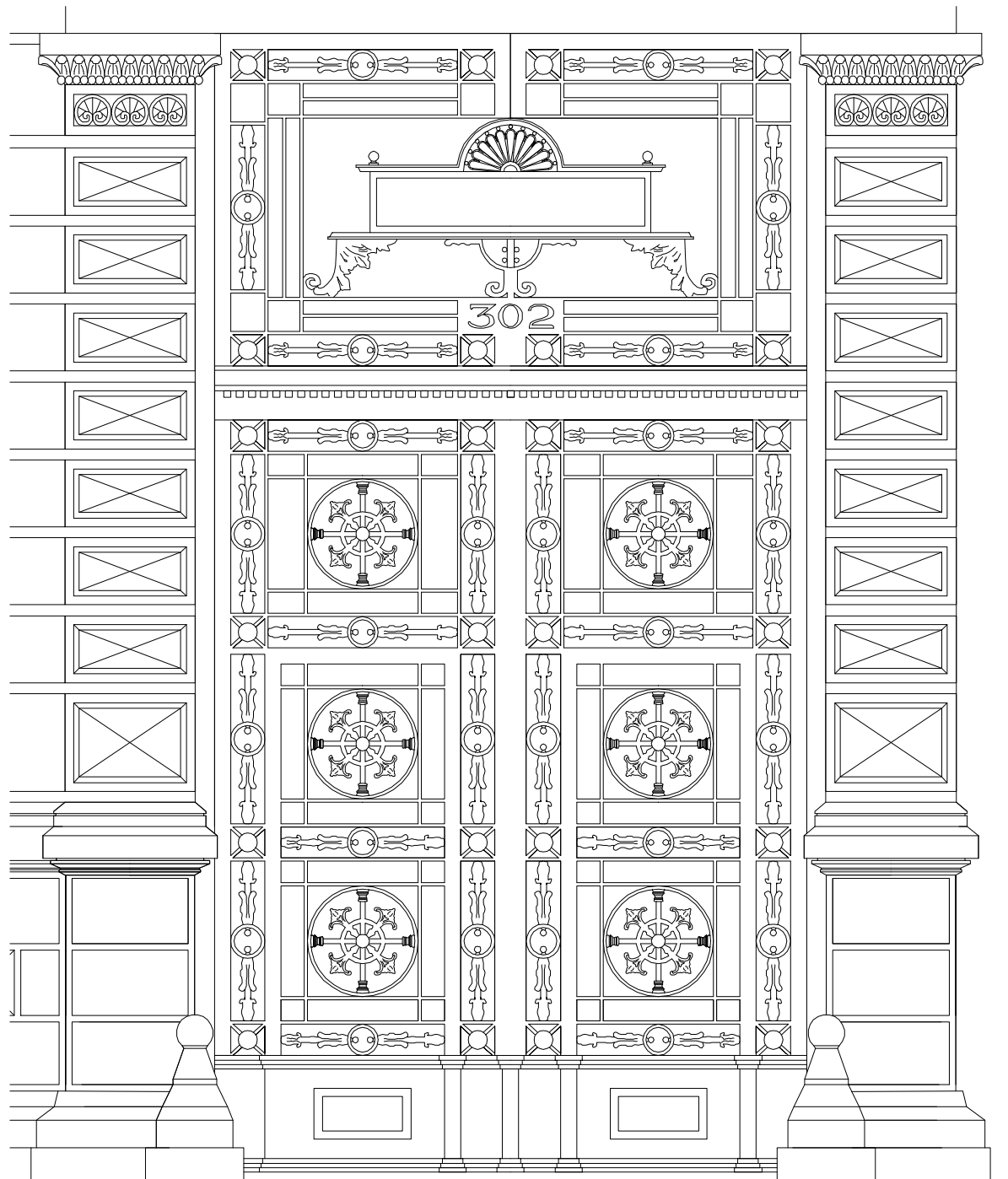
SECCIÓ C-C' - PATI INTERIOR
Estat actual

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

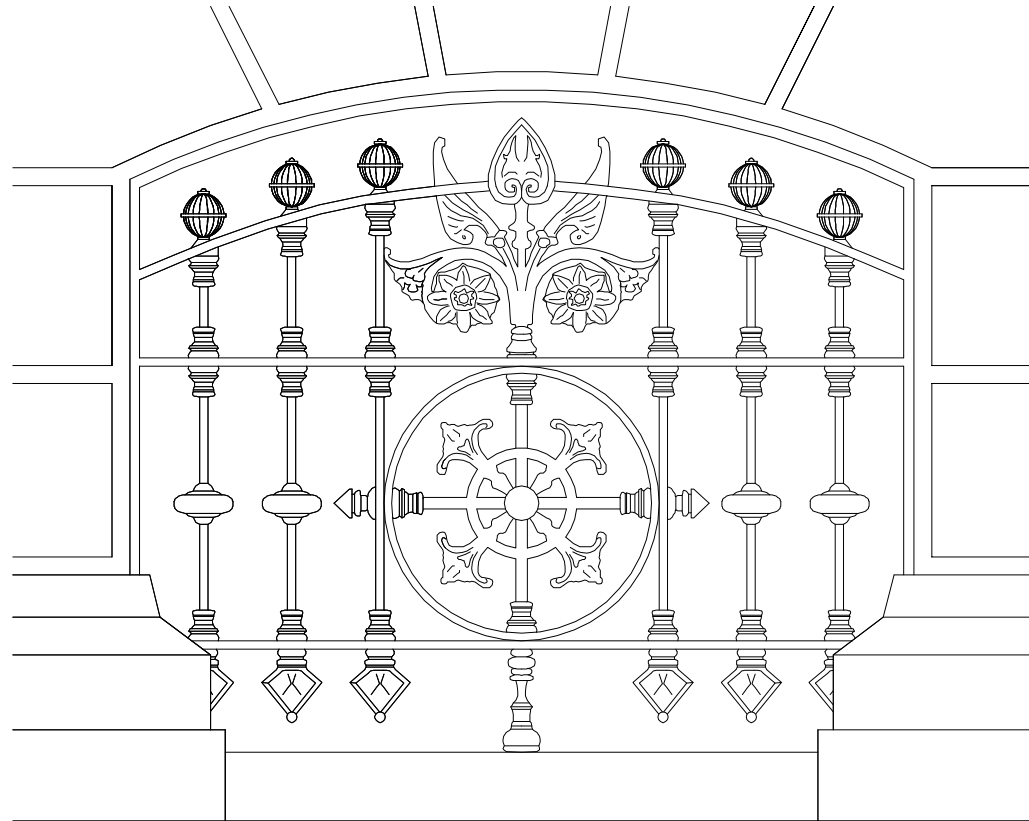
20

LA CASA ELZALDE

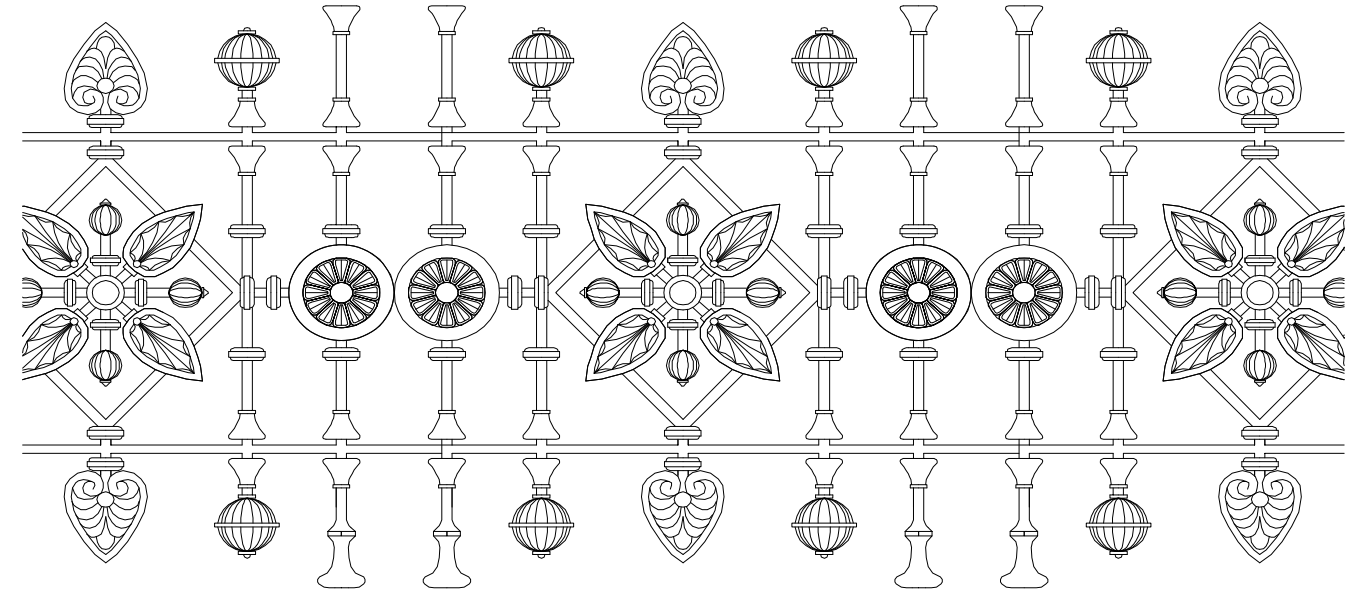

DETALL PORTA PRINCIPAL
Estat actual

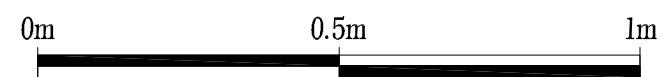
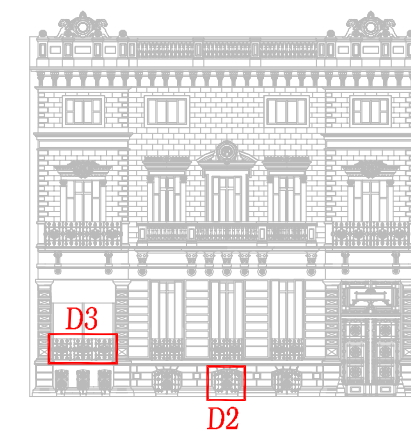
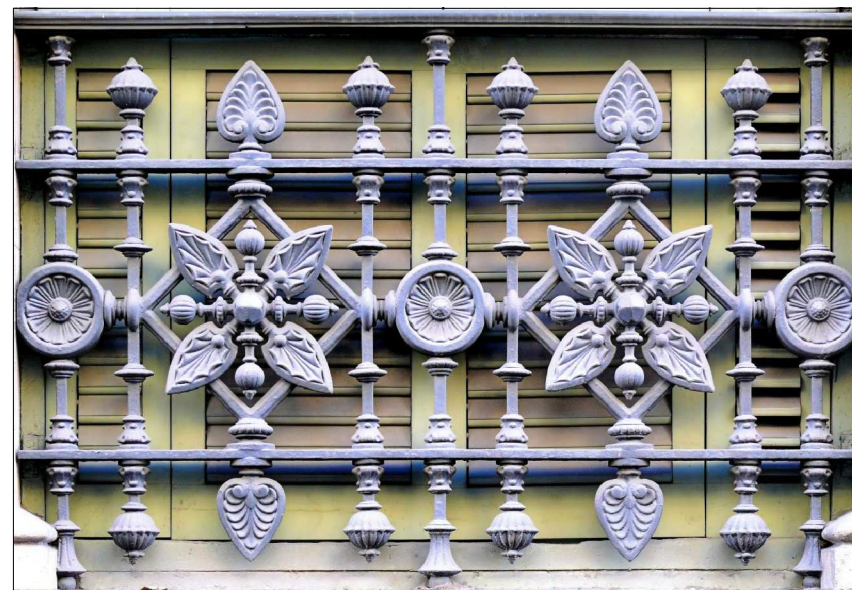
LA CASA ELZALDE

DETALL D2

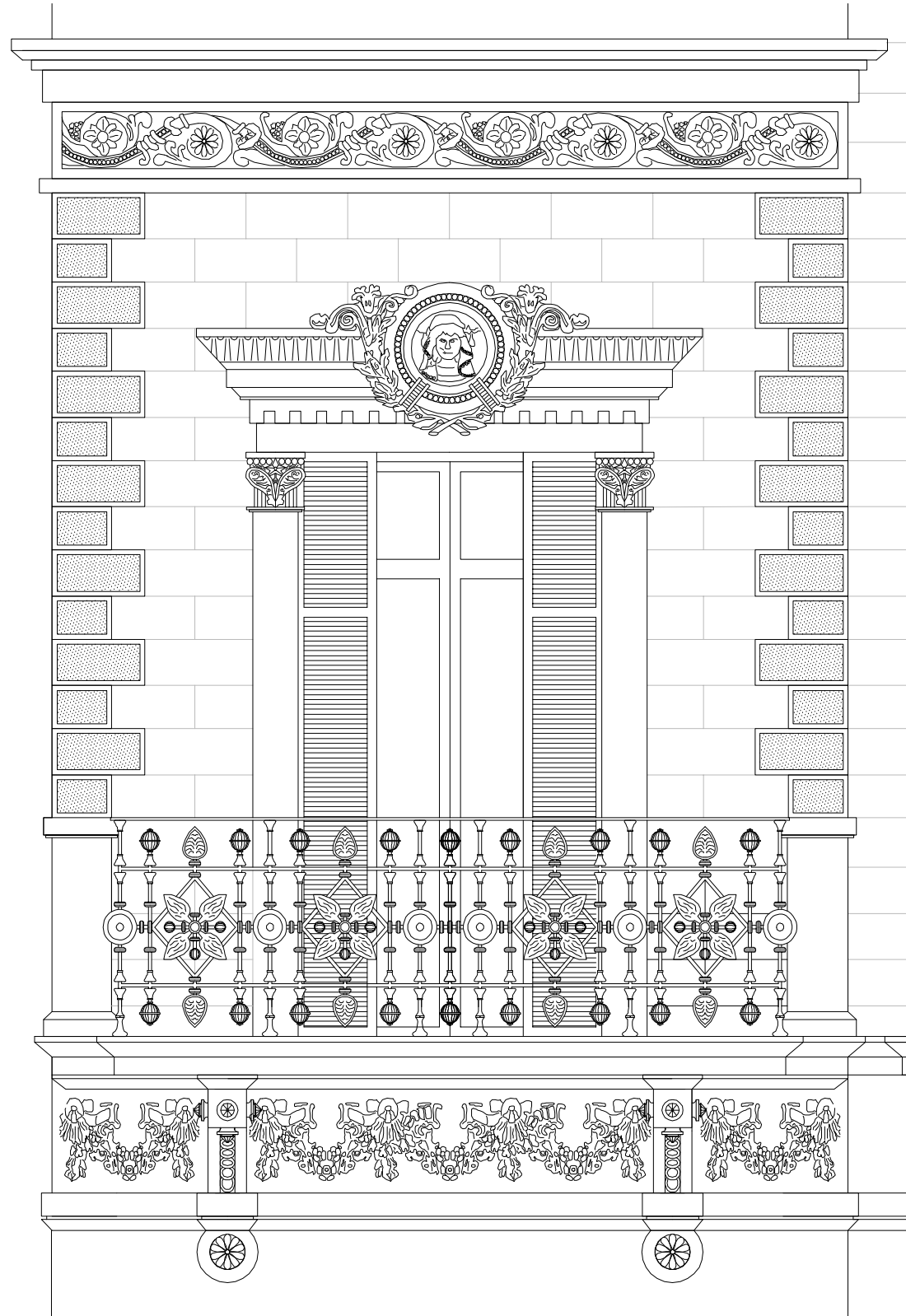
DETALL D3

DETAILS FORJA

Estat actual

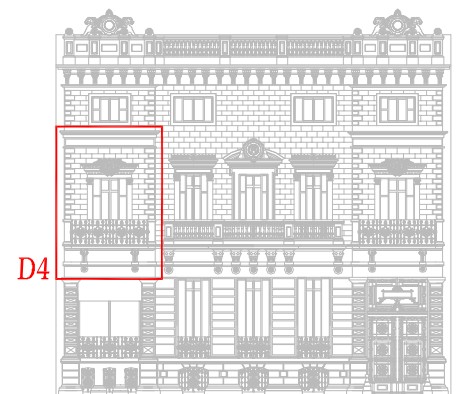
LA CASA ELZALDE

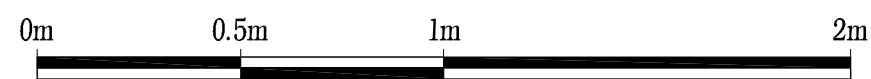
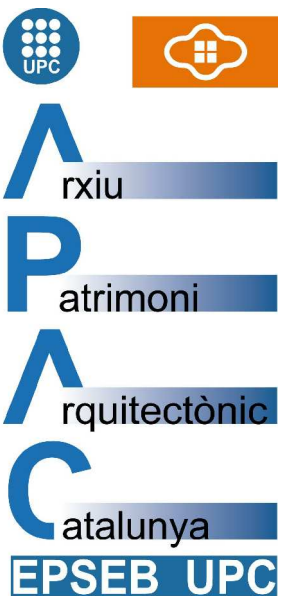
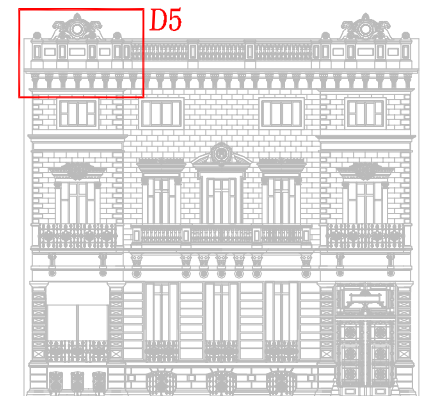
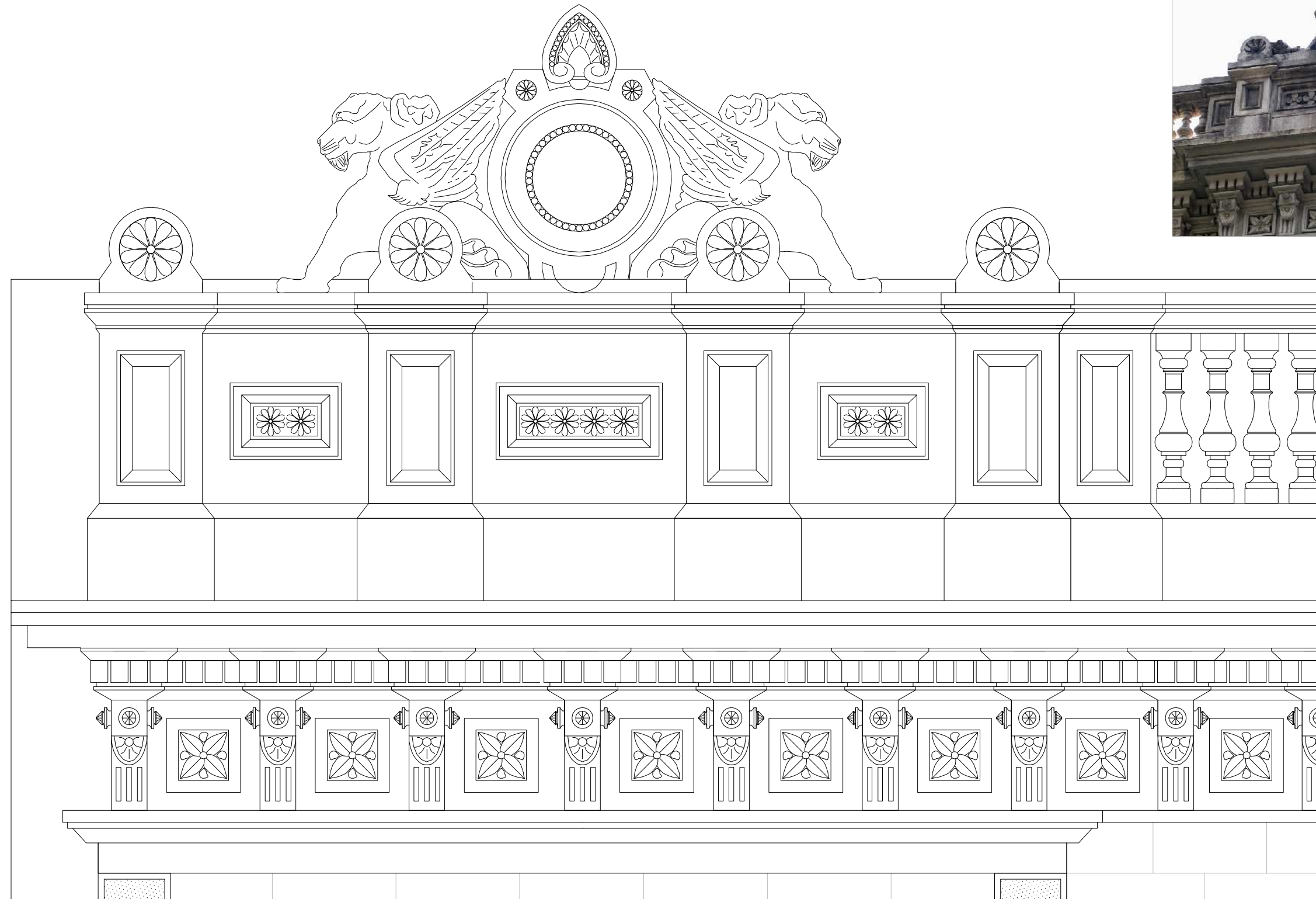
0m 1m 2m

DETALL BALCÓ FAÇANA PRINCIPAL
Estat actual

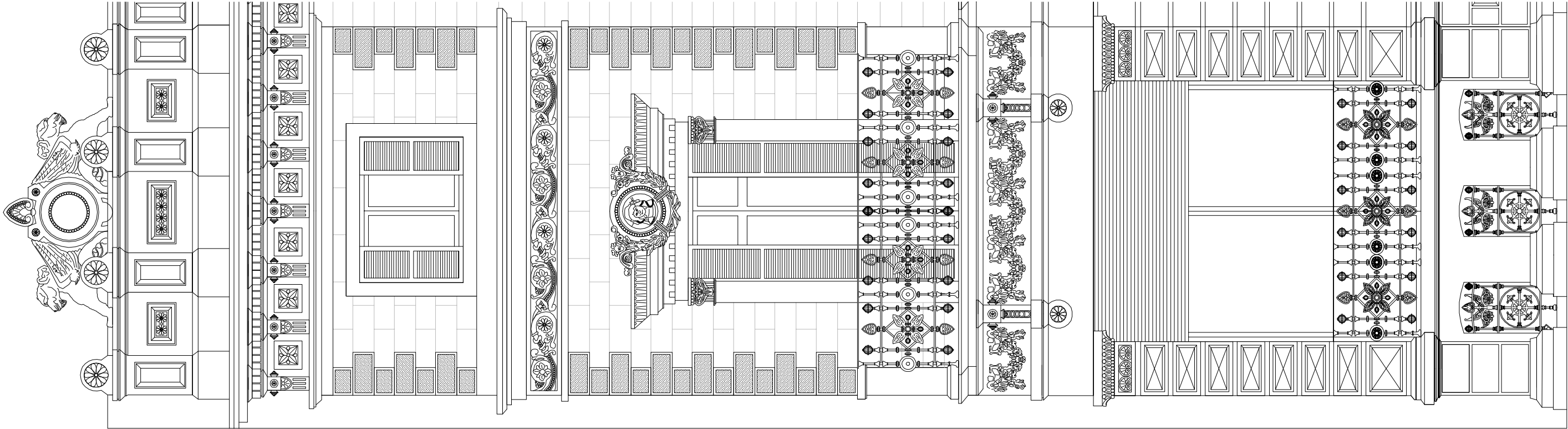

LA CASA ELIZALDE

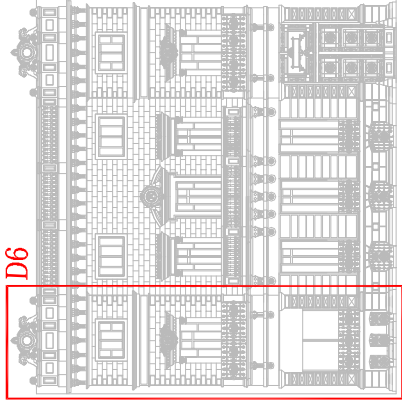
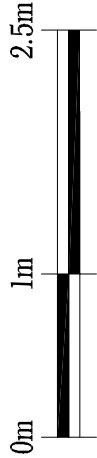
DETALL BALCÓ PRINCIPAL
Estat actual

AUTOR: Xavi Quer Zambrana
TUTOR: Benet Meca Acosta

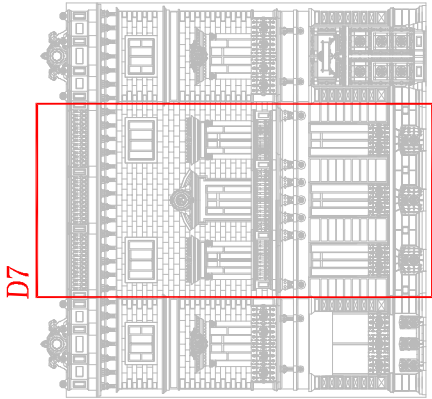
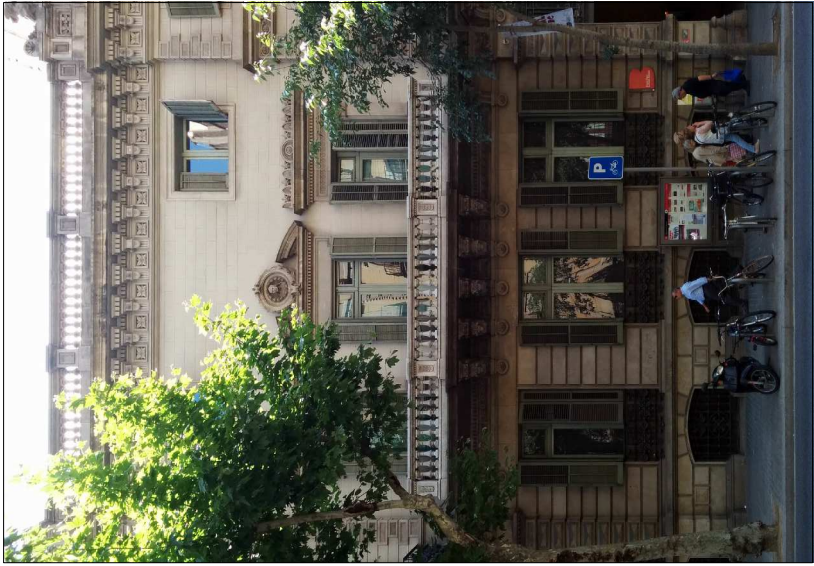
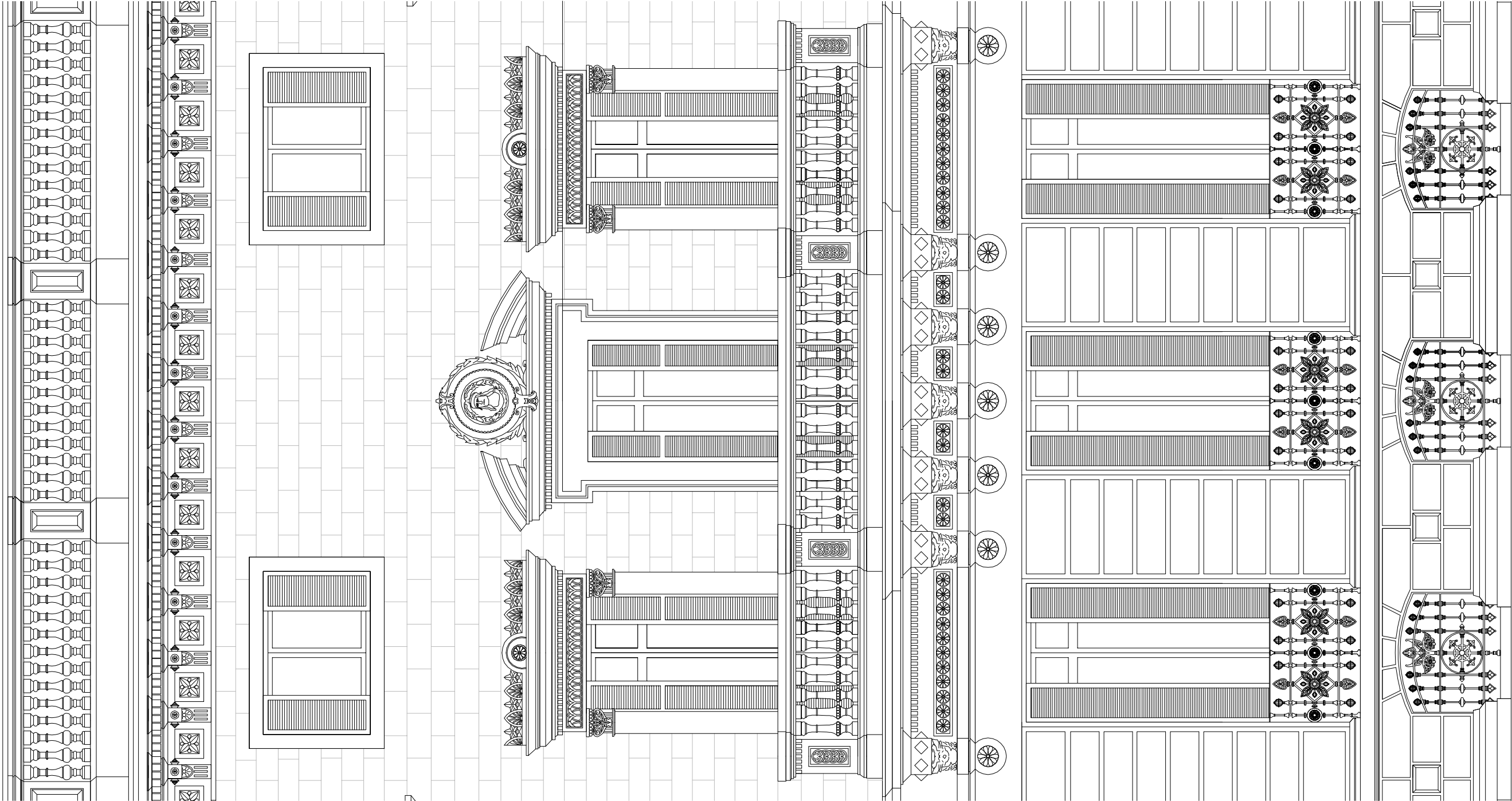
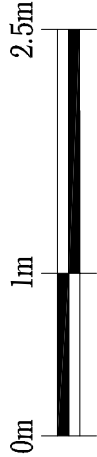
DETALL FAÇANA PRINCIPAL

Estat actual

DETALL FAÇANA PRINCIPAL

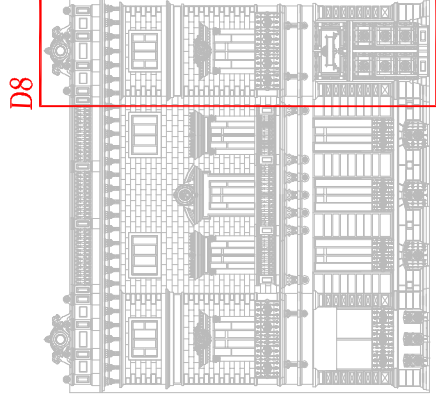
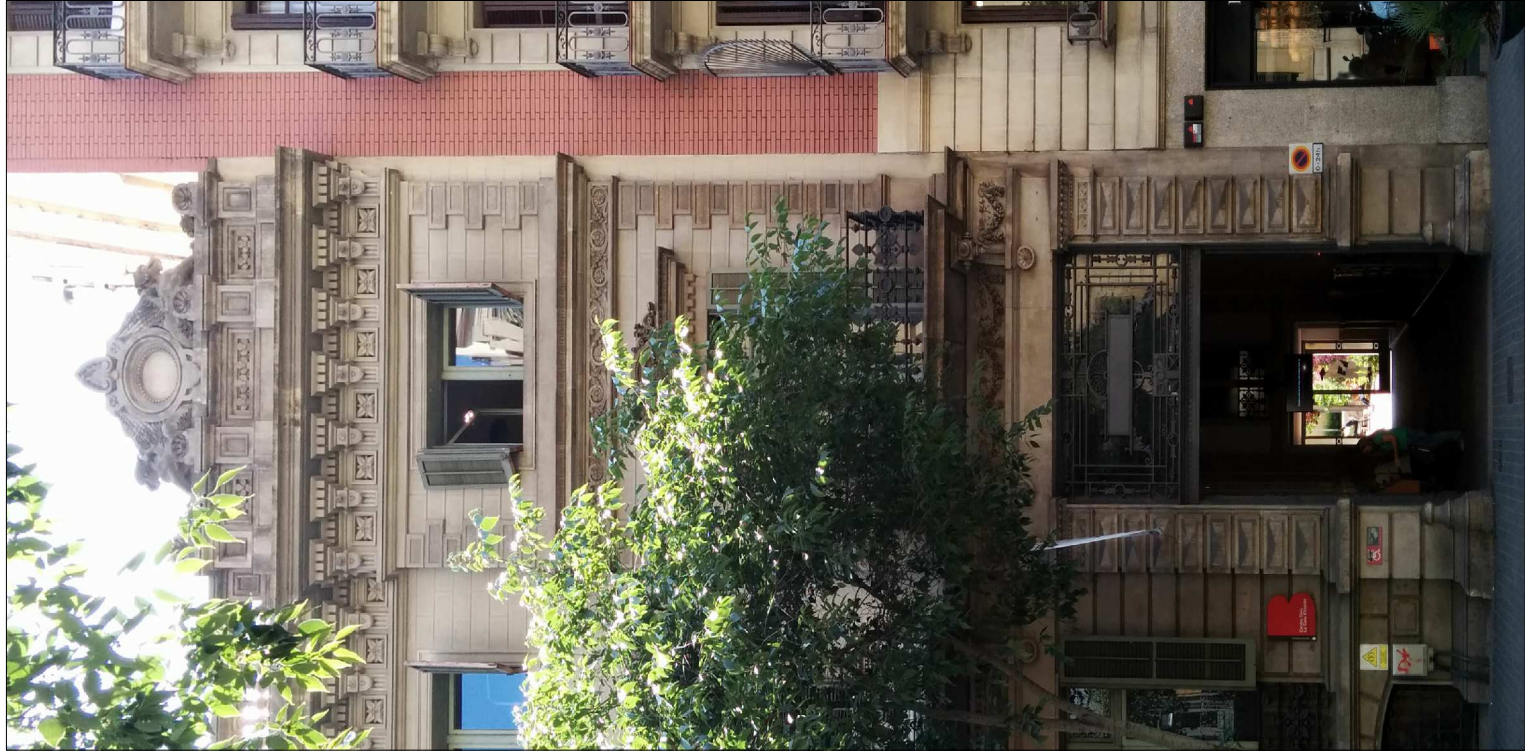
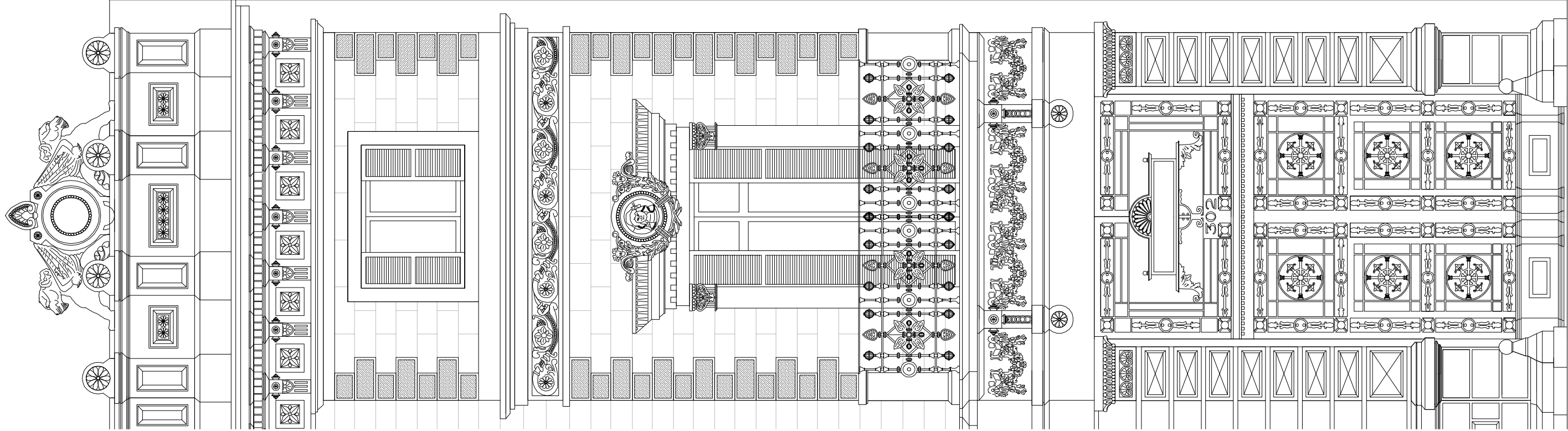
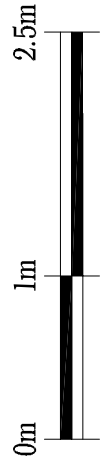
Estat actual

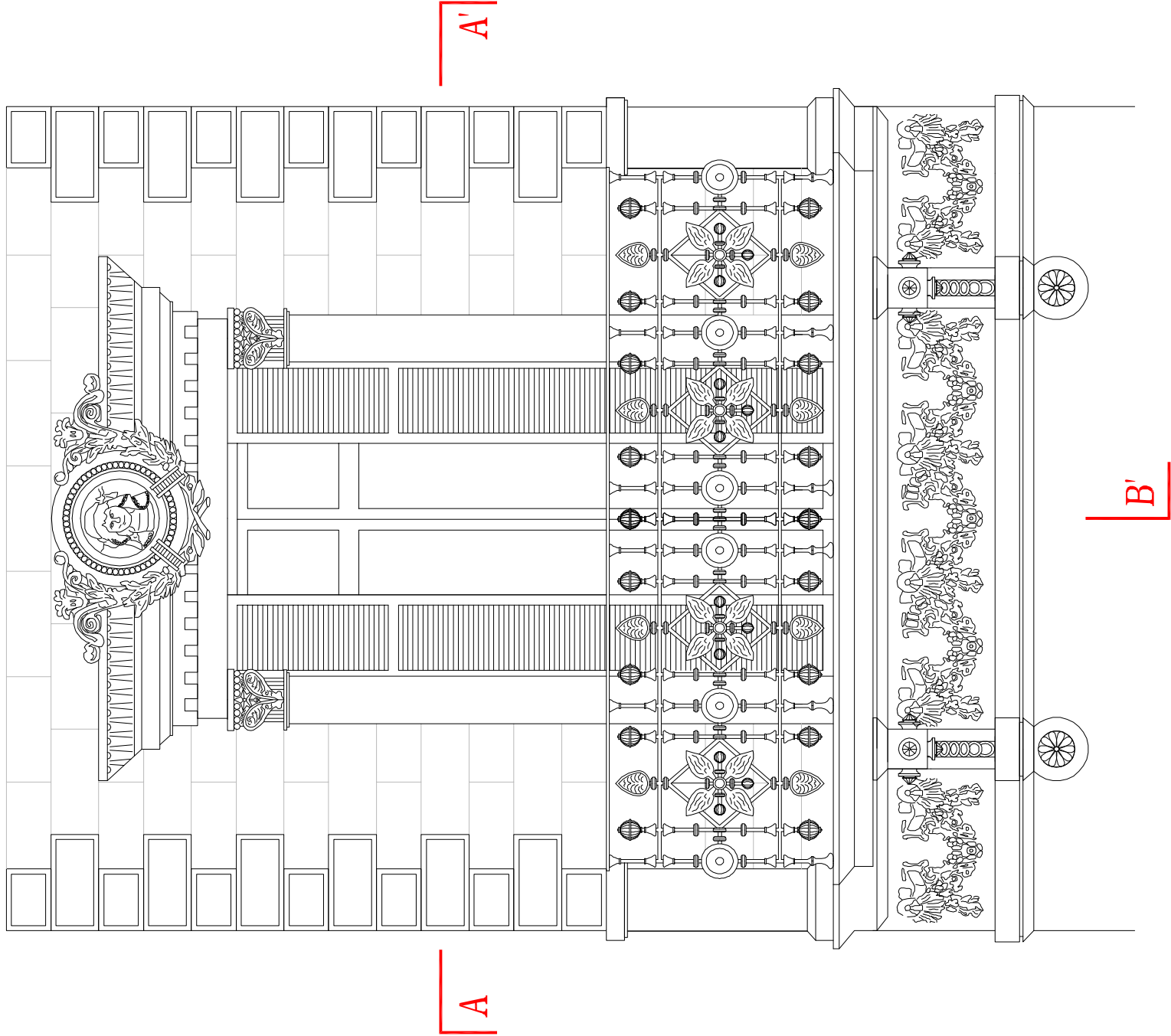
D7

DETALL FAÇANA PRINCIPAL

Estat actual

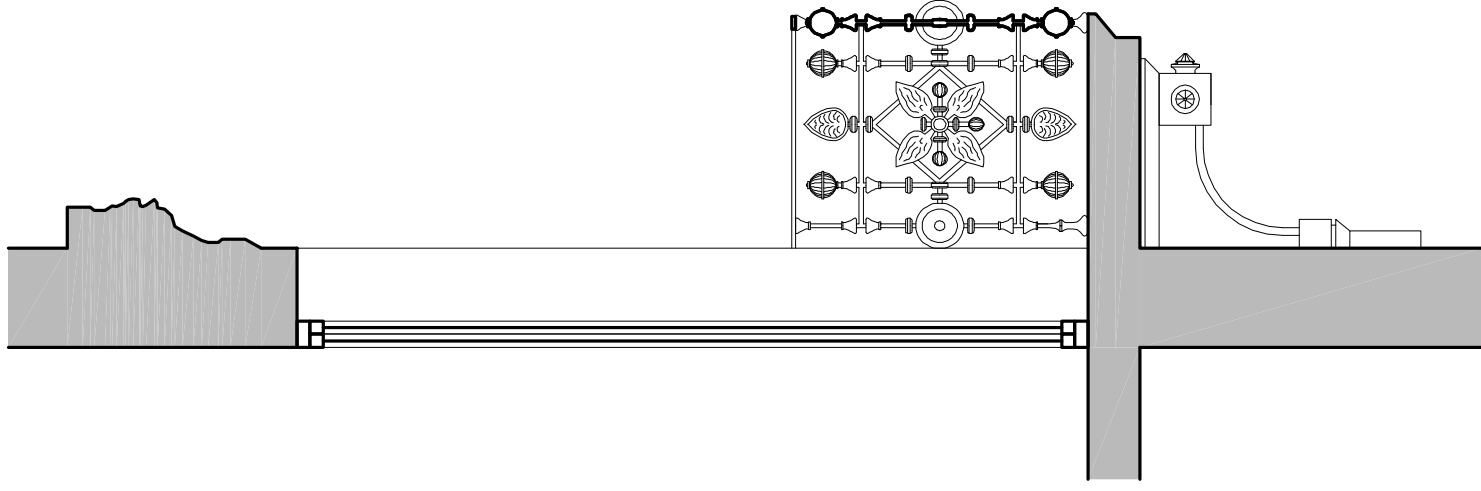

B

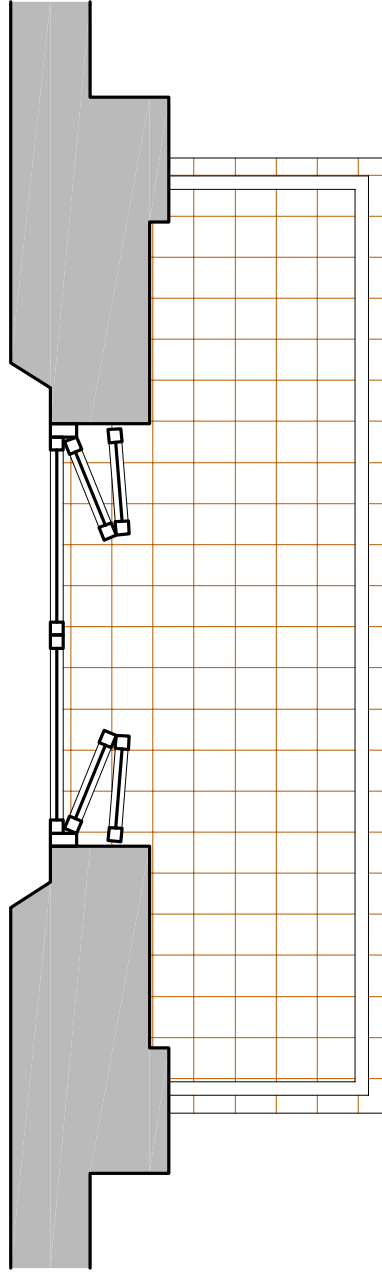

A'

B'

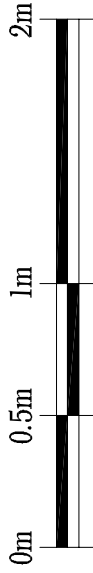
SECCIÓ B-B'

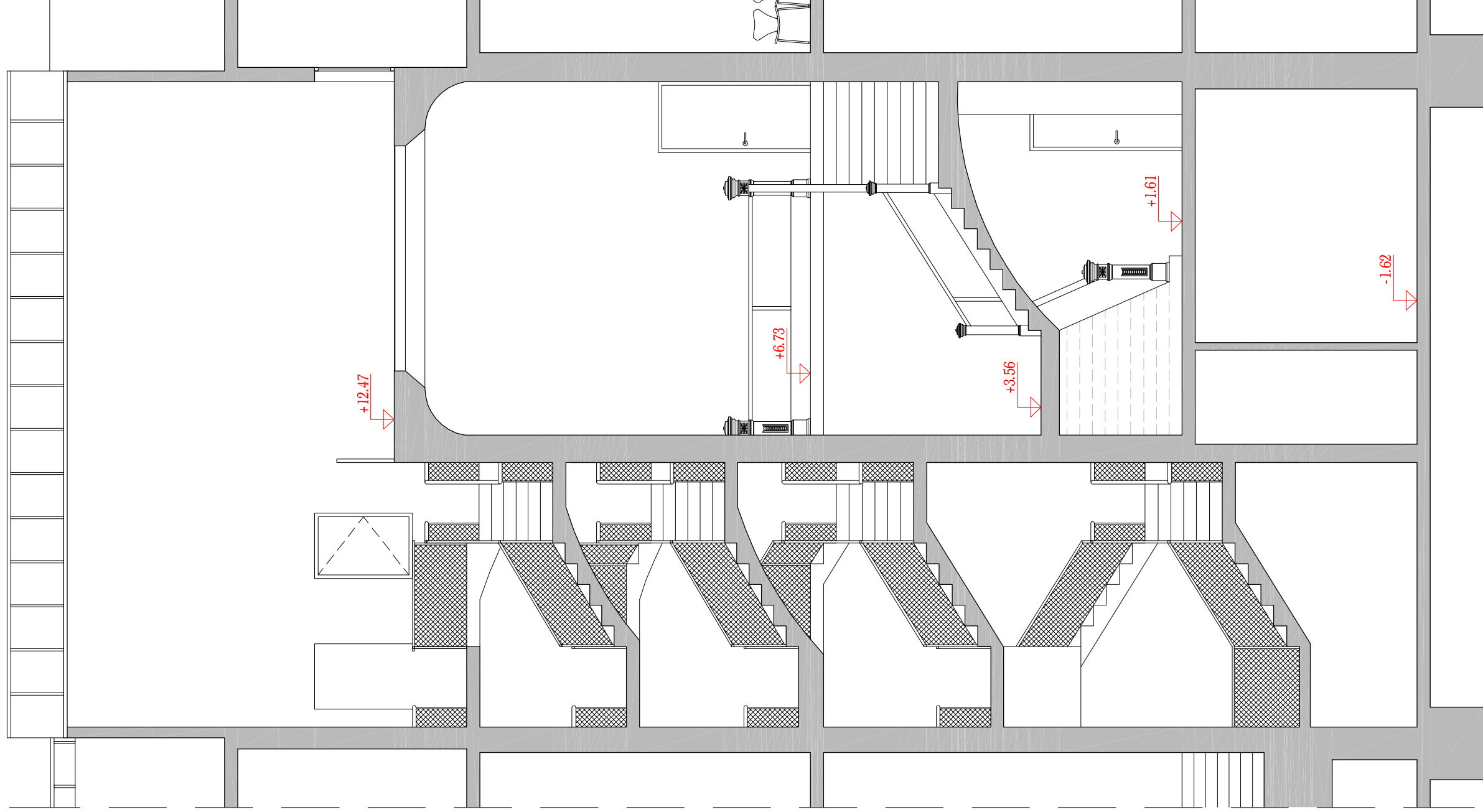

SECCIÓ A-A'

DETALL SECCIÓ BALCÓ

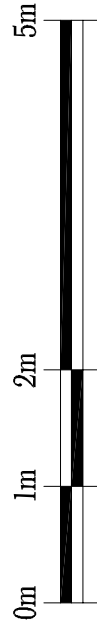
Estat actual

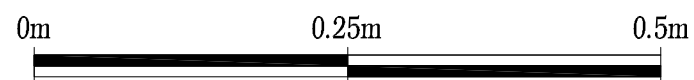
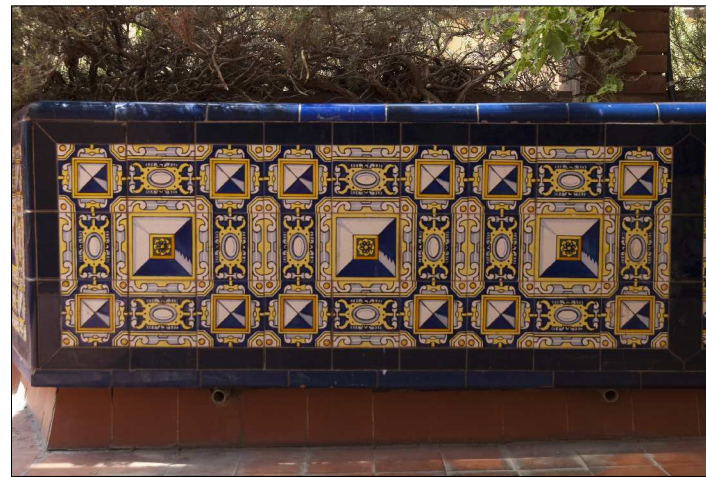
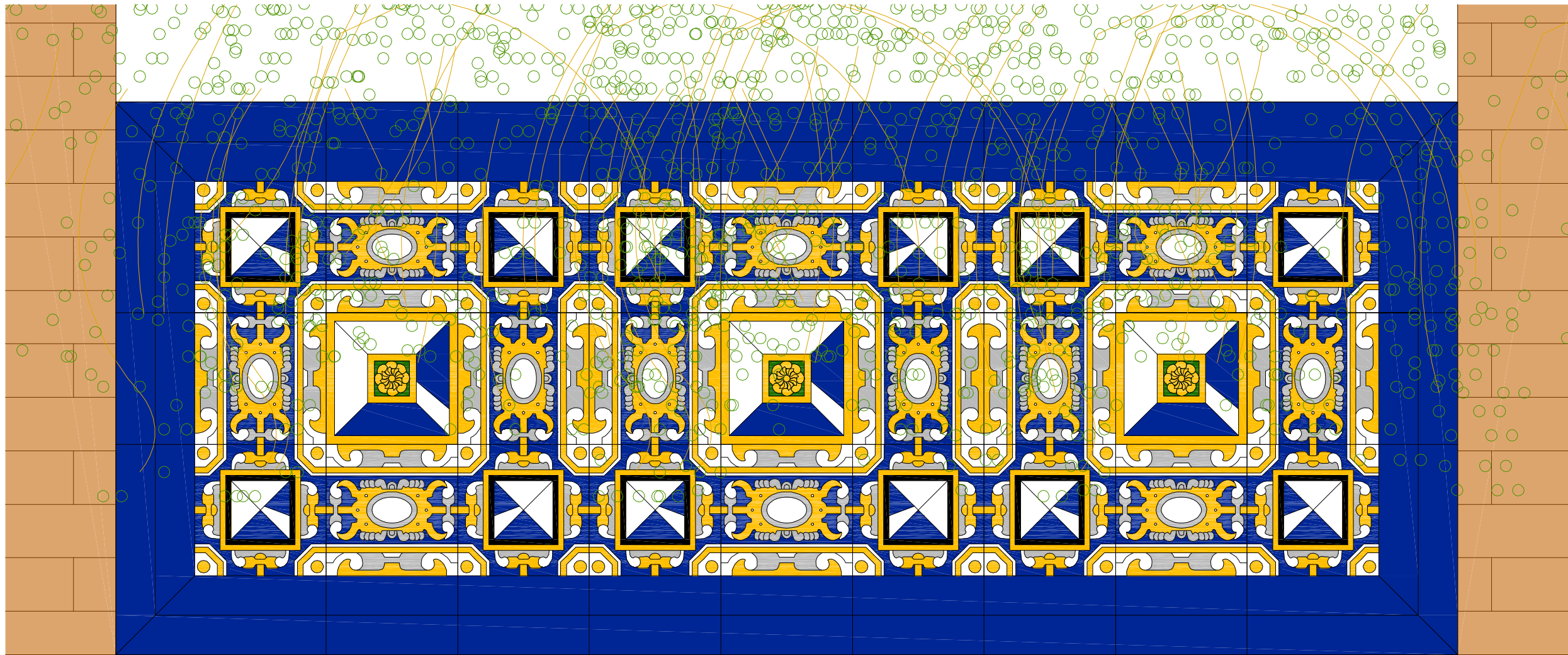

DETALL SECCIÓ ESCALA PRINCIPAL

Estat actual

LA CASA ELIZALDE

DETALL JARDINERA PATI INTERIOR

Estat actual

3. CONCLUSIONS

The objectives established at the beginning of this study has been achieved and I can say at this point that the end result gives me the ability to have a real view of the history of Casa Elizalde, its architectural composition and I can understand the reasons of the changes it has undergone over time. Also, I have expanded my knowledge studying a little-known architect as Emili Sala Cortés and some of his most representative buildings.

As a personal opinion, I would like to express my disagreement with little recognition has Emili Sala Cortés, the architect who built the original building of the Casa Batllo and even got to hire Antoni Gaudí as a draftsman while he attended his university studies. The architectural eclecticism of the nineteenth century has been rejected and evaluated negatively for many years. Maybe ignorance or the overwhelming success that modernism had later but I think this little recognition was one of the main reasons why the building was nearly demolished. Because of this, the building lost one of the main characteristics such as the tribune of the main facade. In addition, the interior has also lost much architectural value even efforts by the City Council in conservation tasks. This makes me think about the many historical buildings and architects are inexplicably forgotten.

Regarding the implementation of drawings, I am very satisfied with the result achieved after all the effort. It was a very exciting job, as I am a draftsman, has helped me appreciate even more what I like. It has been a hard work but the way that the forms have been created so far to appreciate the finished result has been a totally positive experience.

4. REFERENCES

- Montaner, Josep Maria. L'ofici de l'arquitectura: "el saber arquitectònic dels mestres d'obres analitzat a través dels seus projectes de revàlida". Barcelona, Universitat Politècnica de Barcelona, 1983.
- Henares Cuéllar, Ignacio. Gallego Aranda, Salvador. Arquitectura y modernisme: del historicismo a la modernidad. Granada, 2000.
- De Solà-Morales, Ignasi. Eclecticismo y Vanguardia y otros escritos. 1a edició, col·lecció "Arquitectura y crítica". Barcelona, 1980.
- Urbano, Judith. Eclecticisme i Arquitectura. August Font i Carreras (1845-1924). 1a edició, Barcelona, 2013.
- Bassegoda i Nonell, Joan. Los maestros de obras de Barcelona. 2a edició, Barcelona, Técnicos Asociados, 1993.
- Mira Olcina, Enric. El Lenguaje neoclásico en Cataluña: los palacios de Barcelona. Barcelona, Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, 1991.
- Montaner, Josep Maria. La Modernització de l'utilitatge mental de l'arquitectura a Catalunya (1714-1859). Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, 1990.
- Llongueras Reigt, Joan. Anàlisi històric-constructiu de la Casa Elizalde. Treball final de carrera, Universitat Politècnica de Catalunya. Escola Universitària Politècnica de Barcelona, 1994.
- Diputació de Barcelona. Inventari del Patrimoni Històric, Arquitectònic i Ambiental Castellar del Vallès. Ajuntament de Castellar del Vallès, 2010.
- Anuario Arquitectos de Cataluña, 1900, pàg. 313.
- Mònica MasPOCH. Galeria d'autors: ruta del modernisme a Barcelona. 2008.
- Catàleg de patrimoni arquitectònic de Barcelona.

Web sites:

- hemeroteca.lavanguardia.com
- totsonpuntsdevista.blogspot.com.es
- coneixercatalunya.blogspot.com.es
- relatsencatala.cat
- lactual.cat
- gencat.cat
- poblesdecatalunya.cat
- wikipedia.org

5. THANKS

To all the staff of the cultural center La Casa Elizalde, who helped me in everything that I need and gave me all possible facilities in order to achieve my objectives. Especially the director Miriam who allowed me access throughout the building and Xavi who lost time with me showing me all the rooms in the center.

To Antonio Capella, director of the Elizalde's Foundation, for his great kindness and willingness without any interest at the time to provide me documentation and period pictures.

To my brother Edu and my dad Eduard for helping me take measurements and to other family members to give me encouragement in the best possible way.

And finally, to the project director, Mr. Benet Meca, for trusting me to carry out this hard work and give me the necessary advices to achieve the objectives of this project.